

Giới thiệu Cùng Quân Đồng Mộng

Nàng không cẩn thận bị hấn quan tâm, hằng ngày bám lấy nàng khiến nàng sợ chỉ nghĩ cách chạy xa một chút nhưng ông trời thường trêu chọc nàng, nàng chạy đến đâu cũng gặp hấn.

Nhưng khi nàng thấy hấn vì nàng mất tích mà căng thẳng không biết như thế nào tìm nàng lại đau chẳng lẽ nàng động tâm với hấn hay sao ?

Mời các bạn đón đọc cập oan gia này qua truyện Cùng Quân Đồng Mộng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: lời dẫn

Chiều nay, trên đỉnh núi cao vời vợi của Mi Tú núi, ánh trăng chói lọi, ở dưới tàng cây tùng trước cửa phòng trúc, có hai thân ảnh đang ngồi dưới bàn đá, ngưng mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ trên bàn.

“Sơ Nhi, Mãn Nguyệt và Huyền Nguyệt, con yêu ai?”

Nhìn thấy cậu bé đang nghĩ ngợi về nước đi kế tiếp, một gã nam tử trung niên mở miệng, tuy chỉ một thân áo trắng giản dị, nhưng gương mặt đoan chính trước mắt tạo nên một thần thái phi phàm, thân ảnh cao gầy dưới bầu trời trời, gió nhẹ phất phơ tay áo, lộ ra vài phần phong thái thoát tục.

“Nếu như trong tay có rượu, thì con chọn Mãn Nguyệt; nếu trong tay có đàn, Huyền Nguyệt nên có, Nguyệt dù mê người đến mấy, cùng lắm cũng chỉ như thế thôi.”

*1: Mãn Nguyệt là ánh trăng tròn, dưới ánh trăng tròn thì phải có rượu để say.

*2: Huyền là dây cung, vì vậy Thiếu Sơ tử mới nói nên có đàn, Huyền Nguyệt là dây đàn của ánh trăng.

Đáp lại thanh âm trong sáng nhẹ nhàng kia là thiếu niên một thân đậm sắc, thanh thấu dật nhã, nhưng trong thần thái ấy, lại có một chút không thuộc về nam tử.

“Nếu như không có rượu, cũng không có đàn thì sao?”

“Con hy vọng trong tay sẽ có kiếm.”

“Vì sao?”

“Đồ nhi dù cho rằng, ánh trăng không nên nhuộm mùi máu tanh, nhưng mượn ánh trăng xinh đẹp để trừng phạt người khác, cũng coi như thú vị.”

“Như vậy chẳng phải là tâm hoan tác nhạc(*), là theo đuổi vũ lực sao?”

* tâm hoan tác nhạc: ý là tìm niềm vui, theo đuổi hưởng lạc.

“Từ trước đến giờ, đồ nhi vốn không nghe theo lời dạy bảo của Kiếm Sư và Cao đường trưởng bối, gặp chuyện bất bình ra tay diệt ác, đây là trách nhiệm của con.”

Lời đáp khẳng khái, nụ cười thông dong bình thản chẳng thay đổi, đồ nhi này của hấn đích thật là vô tình, từ trước đến giờ, thân là sư phụ như hấn, cũng không thể nắm bắt được suy nghĩ của đồ nhi.

“Vậy tôi nay là thế nào?”

“Ánh trăng đầu tháng chói lọi rực rỡ, dùng làm bóng đêm để chôn vùi kẻ ác là tốt nhất.”

“Cho nên con mới nhờ Tuyết Sơ đi chôn Mạc Bắc Tam Lang lão tam.”

Đệ đệ Tô Tuyết Sơ, cùng một nét mặt với nàng, nhưng tính cách lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, tính cách ít nói trầm ngâm, thường đi giao đấu thay cho tỷ tỷ!

“Đồ nhi chỉ là thi hành chính nghĩa, triệt để tiêu diệt những người không nên sống nữa thôi.” Ai bảo lão đệ nàng rèn luyện nên một thân giỏi võ nghệ làm chi, rảnh rỗi cũng là vô dụng.

“Luận tinh thần võ học và phẩm hạnh, tương lai, Tuyệt Sơ tất thành một đại tông sư.”

“Chúc mừng Kiếm Sư có người kế thừa.” Lão đệ, ngươi cứ an tâm trở thành một đại tông sư đi, nể mặt một thân võ học của ngươi, tỷ tỷ này đành phải hy sinh cuộc đời nhân nhả đi chơi của mình, tìm việc “tân dụng triệt để” giúp ngươi.

Minh Tông Kiếm Sư chỉ lắc đầu than nhẹ.

“Kiếm Sư không thấy cao hứng sao?”

“Kiếm thuật và thân thể của ngươi là cao thủ, nhưng lại có thể hơn thế nữa.”

“Ồi chao, là đồ nhi bất tài, làm cho Kiếm Sư thất vọng.”

“Bất tài!” Minh Tông Kiếm Sư nhìn đồ nhi chưa nói hết câu đã tự hạ thấp mình, nhưng nụ cười trên môi chưa từng mất đi: “Nếu thật sự giao đấu, sợ rằng ngươi có thể thắng cả Tuyệt Sơ, ngươi rất có tư chất võ học, thậm chí là thiên phú hơn người, đáng tiếc, lòng ngươi lại không muốn.”

“Sư phụ, thế sự dễ thay đổi, con có lẽ sẽ rục rờ như đêm nay, nhưng ngày mai có thể Minh Triều sẽ tỏa sáng, vật đổi sao dời, đó là chân lý muôn đời, đồ nhi chỉ có thể nói, võ học không phải là những gì mà đồ nhi muốn.”

“Ngươi muốn cái gì?”

“Ừm, đồ nhi chỉ muốn cảm nhận trần thế này lâu hơn một chút, chăm chỉ khám phá những chuyện làm cho nhân sinh thú vị thêm.”

“Sơ Nhi, cả đời này, ngươi đều có ba phần nhu tình với các cô gái.” Minh tông Kiếm Sư bùi ngùi đánh giá đồ nhi của mình.

Đôi mắt đang trầm xuống của Tô Thiệu Sơ chợt dừng lại, hưng phấn nhú mảy.”Kiếm Sư thật sự hiểu lòng của đồ nhi sao?”

“Thoải mái, phóng túng lại thích làm bậy, tạo nên một người mâu thuẫn lạnh nhạt, ba phần nhu, bảy phần đạm, ngươi có hứng thú với thế sự, nhưng lại chưa từng đặt thế sư vào lòng, xem ra, đồ nhi của ta thật sự không phải là người hữu tình.”

Tô Thiệu Sơ khẽ cười.”Mọi người xung quanh đều nói Thiệu Sơ dịu dàng đa tình, không ngờ Kiếm Sư lại nghĩ đồ nhi như thế.”

“Ngươi đa tình thành tính, chuyện giữa người và người, ngươi rất có hứng thú, nhưng đó chỉ là che giấu cho tâm hồn vô tâm lạnh nhạt của ngươi.”

“Kiếm Sư cho rằng đồ nhi đa tình cũng là vô tình?”

“Sơ Nhi có từng nghĩ đến, đa tình dẫn đến vô tâm, con sẽ dần dần mất đi tình cảm không?”

“Mất đi tình cảm thật sự?” Tô Thiệu Sơ thương thức nhìn con cò trong tay, bắt đầu định giá về vấn đề này: “Cổ tình có tình là cái gì nhỉ? Dưới mắt của đồ nhi, vạn vật đều có tình, mỗi một tình cảm đều là xuất phát từ trong lòng.”

“Một người nghĩ vạn vật đều có tình, vậy người đó là người có tình sao? Người đa tình nhất, cũng là người vô tình nhất, không thèm quan tâm đến những mối tình được trao đến mình, giống như trong mặt vạn vật, mọi thứ đều là đáng yêu, đều là không nên bỏ, Sơ Nhi cho rằng đây là đa tình hay là lạm tình?”

“Kiếm Sư đang nói với đồ nhi, cho dù là đa tình hay lạm tình, đều là vô tình sao?” Tối nay, “thiên cơ” của Kiếm Sư quả nhiên là có hàm ý quá sâu xa.”Bởi vì đồ nhi vô tâm với tình?”

“Ngươi chỉ là cười nhìn bức tranh trần thế, nhưng tâm lại đặt nó cách một khoảng cách giới tuyến, trước kia vượt qua giới tuyến này, cho dù là kẻ nào, cho dù là bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không vào được trong lòng ngươi.”

“Khoảng cách vô tâm...” Tô Thiệu Sơ nắm lấy đốt tay, nụ cười xuất hiện lần nữa, xinh đẹp nhưng lạnh giá: “Vậy... Kiếm Sư cho rằng, người đang ở ngoài hay trong giới tuyến? Đồ nhi là đang cách một giới tuyến để nói chuyện cùng ngươi sao?”

“Trả lời vấn đề này của ngươi, chính là tự té vào bẫy do ngươi tạo ra.” Đối với đồ nhi thông minh chí cực này, Minh tông Kiếm Sư di chuyển con cò đến một vị trí mấu chốt.”Vấn đề này thắng bại tương minh!”

“Aiz! Kiếm Sư cố tình ra tay, thật sự là không để lại đường sống nào cho đồ nhi.” Vấn đề tối nay, Kiếm Sư rõ ràng là cố tình đưa nàng vào cục diện bế tắc, áp chế nhuệ khí của đồ nhi nàng.

“Hôm nay ngươi không còn lối thoát, nếu như sau này có xảy ra chuyện gì, thì đừng trách người làm thầy như ta không nhắc nhở ngươi.” Hần nhắc nhở đồ đệ trước mắt.”Đừng quên, thua ván cờ lần này, trong ba năm, ngươi không được xuống Mi Tú núi, không được bước vào Trung Nguyên.”

Tối nay, trước khi chơi ván cờ này, Minh tông Kiếm Sư đã cùng đồ nhi của mình hạ một ước định về kết quả.

“Kiếm Sư sợ đồ nhi sẽ chết dưới “vô tình vô tình” của mình sao?” Kiếm Sư từng tính toán giúp nàng, trong ba năm nay, ở Trung Nguyên, nàng sẽ không thoát được nước cờ định mệnh.

“Đúng là sợ ngươi vô tâm vô tình, rồi lại tính kế người khác, cuối cùng, rước lấy kiếp số về mình.” Với tính cách của nàng, dĩ nhiên sẽ là chủ động trong

ván cờ định mệnh này.

“Kiếm Sư đã từng nói, với tài năng của đồ nhi, có thể quay ngược lại, đảo lộn kết cục, Kiếm Sư nên tin tưởng đệ tử sẽ có cách vượt qua chứ!”

“Trong thiên hạ, việc khó khăn nhất là đo lường lòng người, thế sự dù có bi ai thế nào, cũng khó vượt qua được lòng người, hôm nay ngươi có thể nắm giữ cục diện của ván cờ này, không có nghĩa là ngày mai thiên hạ sẽ là của ngươi.”

“Kiếm Sư, thực tế cách xa cục diện rất nhiều, cho dù là sáng nay hay sáng mai, nếu chỉ suy nghĩ mà không tìm cơ hội thì cũng chẳng làm được gì, nghịch cảnh luôn cho ta một đường lui, chỉ cần biết nắm bắt nó, tựa như lúc này.”

Tô Thiếu Sơ vươn tay, di chuyển một con cờ, đa số quân của nàng đã chết hết, vì vậy không thể chiếm được ưu thế, nhưng lại thần kỳ chặn được bước kế tiếp của đối thủ.

“Ngươi muốn xoay chuyển cục diện của ván cờ?” Nhìn ván cờ một lượt, Minh tông Kiếm Sư cười hỏi.

“Có lẽ đó chỉ là kéo dài thời gian thôi, nhưng đồ nhi biết, cục diện này Kiếm Sư không thể tiếp tục đi được nữa.”

“Sơ Nhi chắc chắn như thế.”

Tô Thiếu Sơ tròn mắt nhìn, khó khi thấy trưởng bối nở nụ cười tình nghịch như thế. “Ai bảo đồ nhi am hiểu nhất là lòng người, đồ nhi cho rằng, Kiếm Sư tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm mà ép Sơ Nhi hoàn thành ‘kết quả’ đâu.”

“Người làm thầy như ta cũng không thể nắm bắt được lòng ngươi, xem ra, Mi Tú núi cũng không giữ được ngươi thêm ba năm.” Hần hiểu rõ, khả năng của đồ nhi này.

“Phải nói là với tính cách của đồ nhi, nếu phải ở Mi Tú núi ba năm, nhất định oán hận sẽ đầy bụng mất ...” Tô Thiếu Sơ hắng giọng, “Khụ, Kiếm Sư à, đồ nhi chưa bao giờ muốn làm phiền sự yên tĩnh của người đâu!”

“Ta có nên cảm động vì lòng hiếu thảo của ngươi hay không?”

“Ồi chao, có thể làm cho Kiếm Sư cảm động, đồ nhi cảm thấy tối nay hao tâm tổn trí thật sự rất đáng giá.” Đối với sự cảm động này, nàng tự nhất rất là thân nhiên. “Mong rằng Kiếm Sư nhớ kỹ sự hiếu thảo của đồ nhi, sau này, đồ nhi ở Trung Nguyên nhớ nhung người, người nhớ xuống núi đến thăm đồ nhi.”

“Ngay cả sư phụ mình ngươi cũng muốn tính kế sao?” Thân là đồ nhi, không đến thăm sư phụ thì thôi, còn bắt lão nhân gia ngài xuống núi thăm sao.

“Đồ nhi chỉ nghĩ, với phong thái của Kiếm Sư, không nên chỉ ở trên ngọn núi đầu hui này, đi lại nhiều một chút cho mọi người càng thêm kính ngưỡng người.” Phong thái, phong thái, cuối cùng cũng phải phát huy cho mọi người xem, mới gọi là phong thái.

“Đối với lòng hiếu thảo của ngươi, ta chỉ dám nhận.”

“Nhưng đồ nhi bị phá, Kiếm Sư cũng nhẫn tâm thấy chết không cứu sao!”

“Ta dạy võ công cho ngươi, ngươi lĩnh ngộ được bao nhiêu, ta hiểu rất rõ, không có gì có thể thật sự hủy diệt được ngươi, nếu có, chẳng qua là ngươi đang che giấu mình thôi.” Minh tông Kiếm Sư nhìn đồ đệ, thông minh chí cực, nhưng trong lòng lại rất khó để thấu hiểu. “Đối phó với đồ nhi vô tình như ngươi, cách tốt nhất là, tiến sát từng bước, tuyệt không cho ngươi cơ hội được xoay người lại.”

“Kiếm Sư, người nhất định là người duy nhất trên đời mà đồ nhi không dám chống lại, thật là ác độc mà!”

“Dưới mắt của vi sư, có tình vô tình đều là người, nhưng dung hợp hai thứ này thật nhuần nhuyễn, mới gọi là thông minh ngoan độc!”

“Chẳng lẽ đồ nhi vừa có tình, vừa vô tình được sao?”

“Đến khi tâm và tình của ngươi không lừa gạt nhau nữa, ngươi sẽ hiểu.”

Hai hàng lông mày vùng lên nghi ngờ, Minh tông Kiếm Sư đành thở dài nói: “Ngươi vô tâm vô tình, một khi động tình, ngay cả chính bản thân ngươi cũng bị lừa gạt thôi.”

Phóng nhất phân hào tình, tri sính thiên địa, nan kiến khung thương du du.

Bỏ nhất phân nhu tình, đạo chơi nhân gian, tẫn kiến trần thế thương thương.

Hồng trần lãng, tuế nguyệt lưu; nguyệt vô ngữ, thoại nan lưu.

Xa xôi giang hồ, bạn nhất thân hào tình hà tại?

Mưa bụi giang sơn, khuyhnh nhất thân nhu tình giao ai?

Mạc đạo bi hoan ly hợp nhân gian bạch đầu.

Sao không thiên địa ngao du, túy ẩm hồng trần thiên bôi tửu.

* bạn Tia đề nguyên Hán Việt cho hay nhé ^o^

“Thiếu Sơ, ngồi uống rượu ở đây thú vị lắm sao?”

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc đi vào bên trong tiểu đình ngồi, tay vỗ vỗ hai gò má của mình, nhìn thân ảnh trên cành cây giữa bờ hồ, lá cây xung quanh tựa như bóng mát, thiếu niên một thân giản dị ôm đàn tỳ bà, đặt lên hai chân của hắn, nương theo làn gió mát mẻ, ngân lên từng khúc theo tiếng tỳ bà.

“Uống rượu cũng chỉ mong được vui vẻ thôi.” Trên gương mặt thanh nhã tuần tú xuất hiện màu đỏ hồng khó thấy, cầm lấy bầu rượu ở góc cây kế bên, mở môi ngửa đầu uống cạn, “Hồ nhỏ, rượu ngon, tiếng nhạc, sung sướng, không gì không làm ta vui vẻ.”

Lau đi vết rượu ở hai bên môi, nàng vén hai chân lên, lay động thân thể, tự nhiên cực kỳ, nhưng thiếu nữ bên trong đình nhìn thấy, hai hàng lông mày vất lại.

Thiếu niên thanh nhã tuần tú này kỳ thực là một cô gái, từ trước đến giờ, thiếu niên đã quen nghĩ gì làm đó, đã sớm không đặt giới tính lễ giáo vào trong lòng, chỉ một phút bất chợt cũng đủ làm nàng vui vẻ.

“Không phải ngươi say rồi chứ!” May mà tửu lượng của nàng khá, hôm nay nàng cũng đã uống khá nhiều rồi, thật sự xem mình là ngàn chén không say sao?!

“Nếu ta say thì đã sớm ngã vào trong hồ rồi.”

“Ừ ừ.” Nhan San San vỗ vỗ gò má của mình, đôi mắt đẹp chớp chớp long lanh, trầm suy nghĩ: nếu ngươi không có say cũng không đến đó ngồi a!

“Đồng huynh đừng quên hứa hẹn, sẽ để cho ta uống hết rượu ngon của Đồng gia trang nha!”

“Nếu ngươi uống hết được, ta cũng không hẹp hòi.” Đồng gia Nhị thiếu gia Đồng Thủ ngồi đối diện Nhan San San cười nói.

Đồng Thủ có dáng vẻ văn nhã tuần tú, lời nói ôn định, nhìn người trước giờ bày phần uống, ba phần say đang treo mình trên cây, hắn thật sự sợ, lỡ như người này say sẽ ngủ trên cây thật mất.

“Aiz! Ta cũng không có ý định đến đây để đón một con quỷ say đâu.” Nhan San San buồn rầu nói, nếu sáng mai mà không lên đường kịp thì không biết sẽ giải quyết thế nào. “Đồng ca, Ma Hà ở gần Đồng gia trang cuối cùng cũng hợp lại với Long Giang rồi sao?”

“Ma Hà quả thật đã hợp lại với Long Giang.” Cùng hai con sông Trường Giang và Hoàng Hà lớn nhất ở đế đô — Long Giang.

“Thiếu Sơ, nếu ngươi dám say, ta liền quăng ngươi xuống Ma Hà sông, để cho ngươi một mình trôi về đế đô, bọn cô nương không mang con ma men đi theo đâu.” Nàng hô to ở giữa hồ.

“Say!” Người trên cành cây chậm nhẹ vào dây đàn, mở miệng cười: “Thứ có thể làm cho ta say không phải là rượu, mà là niềm vui thú, vui sướng trước giờ luôn làm cho người ta say mê.”

“Ta hỏi ngươi, bây giờ đang rất vui vẻ sao?”

Tô Thiếu Sơ bất ngờ ngửa đầu cười, thân ảnh theo ngọn gió lướt đi, dọc đường đi còn trêu chọc mặt hồ, làm cho mặt hồ xao động vô hạn, thân ảnh bạch y nhanh chóng bước vào trong đình.

“Xa xôi giang hồ, bạn nhất thân hào tình hà tại? Mưa bụi giang sơn, khuynh nhất thân nhu tình giao ai? Mạc đạo bi hoan ly hợp nhân gian bạch đầu...”

Thân ảnh tuần tú đi đến trước mặt Nhan San San, phe phẩy chai rượu, nhướn mày với nàng, “Ta không uống được ngàn chén, cách vui vẻ còn một chút, cách say mê càng xa hơn...”

“Ngươi làm cái gì cũng muốn tận hứng, nếu còn cách vui sướng một chút, ngươi nghĩ làm sao có thể tìm được say mê?”

“Chỉ cần San San hứa đừng giận đừng bỏ ta, đã đủ làm cho ta say mê cả buổi sáng rồi, nếu không, dọc đường đi thiếu thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu như ngươi làm bạn, ta sẽ có đơn chết mất.”

“Ý ngươi là muốn say khướt mới ngừng?”

Nụ cười chói lọi, đôi mắt vừa trí tuệ, vừa sâu xa nháy mắt trở nên tinh nghịch, đánh lên vai Nhan San San một phát, nháy mắt cười với nàng nói: “Đáp án này đợi gặp lại ta, ta sẽ cho ngươi biết.”

“Gặp lại được ngươi... Ngươi đi đâu?” Nhan San San cau mày nhìn Tô Thiếu Sơ đi ra khỏi đình.

“Tìm niềm vui thú có thể làm ta tận hứng say mê.”

Thân hình dật nhả lướt đi, tung người bay vọt qua khỏi mặt hồ, đi đến trước mắt những tỳ nữ ở hồ bên kia.

“Tô công tử!”

Tỳ nữ đứng đầu kinh hãi nhìn thân hình trong nháy mắt lại rồi đi, không quên lấy đi rượu ngon trên khay mà nàng đang cầm.

“Đồng gia trang có khách?”

Tiếng động lớn làm đám người trong “Lăng Bích Hồ viện” xôn xao, một nam tử tôn quý xinh đẹp lên tiếng hỏi.

“Bẩm Tam... Công tử, chỉ là một vài bạn bè giang hồ của gia trang, mấy ngày gần đây từ nước ngoài trở về, đặc biệt đến Đồng gia trang họp mặt.” Lão trang chủ đi theo đằng sau, tương đối thận trọng với vị Tam công tử này, cung kính khoanh tay đáp.

“Bạn bè... Giang hồ.” Nghe thấy tiếng hát vọng ra, nam tử hăng hái nói. “Nghe những âm sắc giai điệu kia, có lẽ người đó còn trẻ, tiếng hát hào hùng đầy coils lòng, làm bốn công tử rất có hứng thú gặp người bạn giang hồ này.”

“Tam công tử không chê, cũng sợ cá tính thoải mái của người giang hồ sẽ mạo phạm đến Tam công tử.”

“Bốn công tử tuy không đặt chân vào giang hồ, nhưng cũng hiểu rõ lễ nghĩa này của người giang hồ, lão trang chủ không cần lo lắng.”

Nam tử tôn quý xinh đẹp lạnh lùng cười, trong thần thái và cả mỗi lời nói ra, đều có phong thái ưu nhã và kiêu ngạo của quý tộc, cười cười nói: “Hôm nay triều đình muốn chuẩn bị thêm một phủ quan mới ở biên cảnh, chuyên quản lý với những ngoại tộc ra vào, cho nên bốn công tử đặc biệt đến thỉnh giáo cách nhìn của Đồng lão trang chủ, bốn công tử thiết nghĩ công sự đã nhiều, không nên tăng thêm việc vất vả nữa.”

“Lão hù hiếu.” Đồng lão trang chủ liên tục khoanh tay cười, hiểu vị Tam công tử này đang nói: đừng nên quan tâm quá nhiều đến những chuyện không cần thiết. “Mời Tam công tử đi hướng này, “Thiên Khúc các” vốn ở nơi yên lặng, có lẽ sẽ không bị làm phiền.”

Nhìn thấy người kia đã rời khỏi “Lăng Bích Hồ viện” đi về hướng nội viện, làm cho trong lòng Đồng lão trang chủ thầm thở ra, có thể nói, hẳn không muốn cho vị “Tôn quý Tam công tử” này nhìn thấy người kia, nếu không nhất định sẽ bị vị công tử “thấy đẹp như thức ăn, cho dù là nam nữ đều không có vấn đề” làm đồ chơi cho hân thỏa thích những chằm.

Tô Thiệu Sơ tuyệt đối phù hợp với mọi yêu cầu của hắn, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không muốn có lỗi với lão bằng hữu đã cùng sinh cùng tử mấy chục năm nay, Tô gia lão tông chủ nha!

Gần tới Nam Nguyên trung kỳ nguyên tiếp giáp “Đồng gia trang” là một trang viên lớn nằm tiếp giáp giữa Nam Nguyên với Trung Nguyên, cũng là danh gia vọng tộc nhiều đời, lão trang chủ giao thiệp rộng rãi, hiền lành lại trọng nghĩa tình, dù là Trung Nguyên vô lâm hay nước ngoài, đều có vài phần nể trọng “Đồng gia trang”, bởi vì cho dù là Trung Nguyên hay ngoại tộc, thậm chí là kẻ ác thuộc hắc đạo, nếu gặp nguy mà đến “Đồng gia trang” nhờ giúp, chỉ cần là chuyện tốt, Đồng lão đều sẽ cứu người lúc nguy cấp, vậy nên mới nhận được sự kính trọng nơi nơi như thế.

Cũng vì là một trong số ít những danh gia vọng tộc nằm ở biên quan, chu toàn được tranh cãi giữa các tộc khác, nên mỗi khi có vô lâm nhân sĩ hay binh quan triều đình muốn làm gì ở biên quan, đều phải hiểu rõ tình thế hoặc dò đường qua “Đồng gia trang”.

“Xem ra niềm vui thú với rượu của Thiệu Sơ không có giảm, ta còn tưởng quyết định trở về Trung Nguyên, rời khỏi đệ đệ sinh đôi sẽ làm cho tâm trạng của nàng bị ảnh hưởng chứ!”

Đồng Thủ ngồi trong đình rót rượu cho Nhan San San, đối với tính cách của vị bằng hữu này, hắn chỉ còn biết cười trừ cho qua.

“Thiệu Sơ từ nhỏ đa tình, rất ít khi buồn rầu, nàng chỉ để ý đến niềm vui thú có bị quấy rầy hay không, cuộc sống tự do tự tại có bị chế ngự hay không, chỉ vậy thôi.” Chơi với cô bạn này từ nhỏ đến lớn, Nhan San San hiểu khá rõ tính cách của nàng.

“Là nữ nhi thì phải nên có một chút tính tề của nữ nhân mới đúng.”

“Đừng nói những lời lẽ bình thường như thế với Thiệu Sơ, hơn nữa, tư tưởng của nữ nhi nhà người ta không giống với tư tưởng của nàng ấy.”

“Thiệu Sơ cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, cho dù nàng không muốn, chẳng lẽ Tô gia cũng không có tính toán gì?” Cứ tiếp tục như vậy, sợ là ngay cả chính nàng cũng cảm thấy từ “nữ nhi” không có liên hệ gì với nàng ta.

Đồng Thủ nhìn mặt hồ không còn bóng người nữa, nhớ tới thân ảnh vừa rời ngồi trên cây, một tay đặt lên đàn tỳ bà, một tay cầm bầu rượu, nhất phái không có kị gì.

“Trong số nam tử giang hồ biết rõ thân phận thật và giới tính của nàng, cũng chỉ có Đồng ca người bạn tâm nàng là nữ nhi gia.”

Trong số đó, Phó Điều Phong hoàn toàn xem Thiệu Sơ như huynh đệ, không hề có kị chút gì về vấn đề giới tính.

“Có lẽ từ nhỏ đã quen nàng, nên không thể không bận tâm về việc này.”

Hai tỳ đệ Tô Thiệu Sơ, Tô Tuyết Sơ từ nhỏ đã được gia tộc quyết định đưa ra nước ngoài tránh nạn, để tránh khỏi hỗn loạn ở Trung Nguyên, trước đó

có ở “Đồng gia trang” mấy tháng, lúc ấy, Tô Thiếu Sơ mang nhiều bệnh, lại có thân phận cấm kỵ, vì vậy cần một người chiếu cố ân cần.

Thật khó mà tưởng tượng, thân thể nhỏ nhỏ thường xuyên làm bạn thân với chén thuốc ngày nào, sau khi rời khỏi Trung Nguyên, rồi trưởng thành theo tuổi tác, đã không còn là “tiểu cô nương ốm yếu” năm đó nữa, chỉ có thứ duy nhất giống khi còn bé chính là sự thông minh kia, sau khi trưởng thành, cũng dần chuyển thành thâm trầm tinh táo, trong suy nghĩ thông dong, nụ cười bình thản kia mang theo sự vô tâm thế sự.

“Dù nói ra sẽ làm nhiều người kinh hãi, nhưng Tô gia thật sự có ý định để cho Thiếu Sơ sống một cuộc sống tự do tự tại cả đời này.” Nhan San San cười cười buông tay. “Minh tông Kiểm Sur đã từng nói, cả cuộc đời này, Thiếu Sơ cũng chỉ có ba phần nhu, còn lại đều là phóng túng thoải mái.”

Nam Nguyên Minh tông Kiểm Sur đối với đồ nhi như Tô Thiếu Sơ, thủy chung đều là yêu thương và than thở, yêu thương vì nàng có thiên phú lĩnh ngộ võ học cực cao, còn than thở thờ dài là vì phần lớn thời gian nàng dùng để vui chơi du ngoạn.

“Ý Kiểm Sur nói, Thiếu Sơ chỉ có ba phần là thiếu nữ thôi sao?”

“Cũng không sai lắm, tiêu dao tự tại, say ngựa hồng trần, chính là chí hướng thối nát từ nhỏ của Thiếu Sơ, chí hướng này, đối với những cô gái khác đều là hoang đường.”

“Nếu nàng định ở để đồ lâu dài thì sẽ bớt hoang đường một chút.” Dưới chân thiên tử, an phận tốt hơn.

“Không hoang đường thì làm sao có niềm vui thú, người cũng biết Thiếu Sơ từ trước đến giờ thích náo nhiệt.” Vứt cho hắn một ánh mắt ‘ngươi đúng là không hiểu nàng’. “Hon nữa, Đồng ca cho rằng nàng sẽ yên phận lâu dài được với để đồ sao!”

“Trở về Trung Nguyên để đồ, không phải là quyết định của nàng sao?”

“Đó là vì di Tiên phải trở về để đồ dưỡng thương chữa bệnh, hơn nữa, Tô gia hai lão đã nhưng nhớ hai đứa bé song sinh này quá nhiều rồi, họ hy vọng Thiếu Sơ, Tuyết Sơ dù không thể cùng làm bạn bên cạnh, nhưng ít nhất phải có một người trở về đoàn tụ, Tuyết Sơ từ trước đến giờ say mê kiếm đạo, lại thích ở trên Mi Tú núi, tính cách trầm tĩnh ít nói, không thích hợp với để đồ, vì vậy Thiếu Sơ mới quyết định trở về chơi một chút.”

“Chỉ sợ lần trở về này sẽ tiến cung, tuyệt đối không chỉ là chơi một chút mà thôi!”

“Xem ra Đồng ca vẫn rất hiểu rõ nàng.” Nhan San San khẽ cười. “Thiếu Sơ trở về để đồ, quả thật là muốn mượn Tô gia và thế lực của Thái tử để vào cung ... quấy phá.”

“Quấy phá.” Nghe cách nói hơi hột của nàng, Đồng Thủ buồn cười. “Dù nói thế nào, thân phận của nàng cũng là đứa con thứ sáu định mệnh, cũng nên kiểm chế tính cách cao ngạo của mình chứ.”

“Kiểm chế? ! Như vậy là phạm vào ba điều yêu thích nhất của Thiếu Sơ rồi.” Nhan San San tỉnh nghịch nói, “Bữa tiệc ca múa với rượu thịnh soạn, say mê trở thành say mê, đặt mình vào người tình của vạn vật, không có chuyện nào thích hợp với “kiểm chế” cả.”

“Nhưng cũng may, cho dù Thiếu Sơ có phóng túng đến đâu cũng làm rất nguyên tắc, ca múa phóng túng với rượu, trước giờ chỉ khi gặp người quen nàng mới làm, làm người tình của vạn vật, nàng cũng chỉ hưởng thụ theo niềm vui sướng, bây giờ nàng cảm thấy, trong hoàng cung có rất nhiều người dễ yêu.”

“Hoàng cung không giống nhân gian, lỡ như sơ suất, đáng yêu cũng trở thành đáng sợ.”

“Đáng sợ! Vậy thì sao?” Nhan San San cười càng rực rỡ hơn, đôi mắt xinh đẹp lóe lên vẻ kỳ dị, “Bề ngoài ưu nhã, cơ trí hơn người, hài hước hóm hỉnh, ngôn từ sắc bén, nhu tình và lạnh nhạt không thêm để ý đến của nàng, đan vào nhau, trở thành mị lực kinh người, tựa như một đầm nước sâu rộng, mặt hồ xinh đẹp mê người, nhưng bên dưới là dòng nước xoáy nguy hiểm nhìn thì được, nhưng một khi rơi vào, phải dùng cả mạng để đối lấy.”

Nhan San San đứng dậy, đi đến cạnh hồ nước, kiêu ngạo xoay mặt lại, nụ cười đầy tâm cơ.

“Chẳng lẽ Đồng ca không cho rằng, loại người này mới là đáng sợ cực hạn sao?”

“Xem ra San San muội rất thích loại đáng sợ này.” Khi nói còn tỏ vẻ hăng hái nhiệt tình như thế, có lẽ nàng vô cùng mong đợi lúc trở về để đồ.

Đồng Thủ biết, người mà Thiếu Sơ xem trọng nhất, trừ đệ đệ sinh đôi Tô Tuyết Sơ ra, chính là Nhan San San; hai người bọn họ cũng có thể gọi là “Thanh mai trúc mã”, từ nhỏ, chỉ cần Tô Thiếu Sơ trở về Trung Nguyên, nhất định sẽ chơi cùng một chỗ, người ngoài không biết đã sớm nhận định đây là đôi “Kim Đồng Ngọc Nữ”, tương lai hẳn là “giai thoại lương duyên”.

“Đồng ca mới đúng là cẩn thận kia, không ngừng uống vô rượu này, nhưng huynh cũng là một người đã say rồi.” Nhan San San ngồi xuống trước mặt hắn lần nữa, hàm ý sâu xa, rót một chén trà thay hắn. “Không bằng uống trà tỉnh rượu nhiều một chút, bởi vì ... chủ nhân của vô rượu này tuyệt đối là người không có lương tâm nhất trên đời.”

Nàng tựa như hiểu rõ mọi thứ, làm cho Đồng Thủ bất đắc dĩ cười.

“Ta cũng biết, ta đã say, cho nên ta tương đối hiểu lấy, tự làm tự chịu.”

“Điều này cũng đúng, biết rõ giới tính của nàng, tích cực chọn lựa hành động thích hợp ...” Nhan San San khó khi lộ ra thái độ đồng tình. “Ít ra, Thiếu Sơ cũng cho hắn được điều hắn mong muốn ... Nhưng đó vĩnh viễn là một danh phận vĩnh viễn chẳng phân biệt được.”

“Loại danh phận này ... Ta nghĩ Lý Thư Phương cả đời cũng không muốn, nhưng ta vô cùng tán thành cách nói của ngươi, chủ nhân của vô rượu này tuyệt đối là người không có lương tâm nhất trên đời.”

***

Sau giờ ngo, sương trắng từ đường núi nghiêng bay xuống, trong nháy mắt, bao phủ cả con đường núi nhỏ, đưa mắt nhìn khắp nơi đều thấy mưa lát phát rơi trong làn sương trắng.

Bên bờ suối, mơ hồ truyền ra tiếng đàn tỳ bà, tiếng dây cung gấp khúc giữa rừng, loáng thoáng như đang nói nhỏ, làm cho người đang bước chậm không khỏi dừng bước, lặng lẽ đưa tay gỡ tán lá ra, nhìn thấy trên tảng đá lớn phía trước dòng suối, một thiếu niên áo trắng đang ngồi lên đó, ngón tay bắn ra từng khúc từng khúc đàn tỳ bà.

Gió mát nhẹ phát qua cành lá, xuyên thấu sương mù, làm cho sương mù sáng rõ lên, tựa như ánh nắng đi lạc từ phương nào, bên sườn núi, những đóa hoa màu vàng gắn lên thảm cỏ xanh mướt, tựa như tơ lụa được trang trí tinh xảo, ánh nắng làm tôn lên vẻ đẹp thanh nhã của thiếu niên, có thể nói là thanh đạm tựa như tiên.

Tiếng nước chảy róc rách chậm rãi, hòa hợp cùng tiếng dây cung của đàn tỳ bà, thiếu niên rũ mày, ngón tay dài khép lại dây cung, khúc luật vô tận, trong nhất thời, giữa núi rừng đầy sương mù, cảnh tượng này như tạo nên một bức tranh sơn thủy xinh đẹp mộc mạc, làm cho người tuy có kiến thức rộng rãi nhìn thấy cũng phải hoảng hồn giật mình.

Trước sương mù, tuy khó thấy được nhưng mơ hồ cũng có thể thấy được gương mặt tuấn mỹ dạt nã kia, gương mặt kia “yên lặng” hoàn toàn cách biệt với thế ngoại, mang theo một vẻ “lạnh” thoát trần, mỏng lung mờ mờ, tựa như tầng sương mù này vậy.

“Rượu ngon thật sự có thể làm cho người khác say mê sao? Ta nhìn cảnh đẹp này, thậm chí còn làm cho ta say hơn.” Tô Thiếu Sơ đặt cây đàn tỳ bà xuống, âm thanh nhẹ nhàng mang theo vẻ điềm nhiên bình thản.

Như nghe thấy được thanh âm, người đứng sau tán lá neho hai tròng mắt lại, hẩn nhớ, ở bên trong “Lăng Bích Hồ viện”, cũng là tiếng hát từ giọng nói này truyền ra.

“Ở đây cũng như nơi đó vậy, mỗi khi đến mùa thu, sau giờ ngo, tất sẽ xuất hiện sương núi.” Rõ ràng nơi đây là rừng cây, nhưng trong mùi sương lại mang theo một chút mằn mặn của biển, một chút khô khốc của núi. Hoa hải đường vàng, từ trước đến nay loại hoa này đã nở đầy bờ sông.

Biển hoa màu vàng đầy bờ suối, rực rỡ chói lọi dưới ánh mặt trời, giờ phút này bao quát sương mù, cũng có loại cảnh trí khác.

Lúc này sương mù càng nhạt, ánh mặt trời xuyên thấu càng mạnh, Thiệt Tất Du cong một gối ngồi trên đá, áo trắng và mặt mũi càng lộ rõ ràng, cũng làm cho người núp sau cành lá xem càng chăm chú, muốn nhìn rõ hết thiếu niên xuất trần

“Ngươi rõ ràng là ở cửa Nam, nhưng lại chậm chạp không chịu lộ mặt, hôm nay lại phái vật nhỏ này ra, muốn tránh ta sao?”

Nụ cười điềm nhiên lại xuất hiện, Tô Thiếu Sơ nhìn nơi phát ra tiếng vang từ rừng trúc, một bóng đen nho nhỏ len lỏi qua, len lỏi đến gần dưới bóng cây tùng gần chỗ thiếu niên ngồi, đôi mắt ti hí dò xét xung quanh.

“Xem ra chủ nhân của ngươi thật sự không muốn gặp ta rồi, phải nói là không dám gặp ta mới đúng.” Lấy một túi vải nhỏ từ bên hông ra, bên trong là vài quả trứng, thân ảnh nhỏ màu vàng đang núp núp ẩn ẩn lập tức nhảy ra, vui vẻ đáp lên vai Tô Thiếu Sơ.

“Con khi này là tiểu tử ngươi thương yêu nhất từ trước đến giờ, không tiếc để nó chạy đến gặp ta, rõ ràng là muốn bồi lễ mà.” Vỗ về đôi má của con khi nhỏ, Tô Thiếu Sơ hài lòng cực kỳ, đút quả trứng vào miệng con khi.”Ha ha, vậy đừng trách ta giữ ngươi lại mấy ngày.”

Tĩnh và động vật, là thứ mà từ trước đến giờ nàng không bao giờ kháng cự được, con khi này thông minh lanh lợi, nàng đã sớm muốn giữ nó bên người, đáng tiếc, chủ nhân của nó không chịu bỏ, hôm nay rốt cuộc cũng được như nguyện.

“Nhưng tên Thư Phương này đúng là trẻ con, cũng nên nghĩ lại chứ, hôm nay song phương nhận định quan hệ, hẩn muốn trốn cũng không trốn được cả đời.” Tô Thiếu Sơ xoa xoa mũi, bất đắc dĩ thở dài.

Thư Phương? Là Lưu Tinh Khoái kiểm Lý Thư Phương sao? Thịnh truyền kiếm thuật của người này cực kỳ tuyệt vời, cá tính và kiếm pháp cũng có chút giống nhau, có thể gọi là ... khác người, cho nên mới có xưng hô “Song tuyệt kiếm hiệp”.

Có thể làm cho Lưu Tinh khoái kiểm tránh mặt, lai lịch của thiếu niên này tốt cùng là thế nào? Người kia nhủ mày nghĩ ngợi.

“Tiểu tử, nghe chủ nhân của ngươi nói, ngươi chẳng những hiểu lòng người mà còn cực kỳ nhạy cảm, thân hình nhanh đến mức không thua gì người luyện khinh công, aiz! Có thể chứng minh cho ta xem không?”

Con khi nhỏ nhủ mày tỏ vẻ hoài nghi, Tô Thiếu Sơ mỉm cười nói nhỏ, “Ta muốn...” Lòng mày vùng lên, nhìn về đằng sau, khóe môi chậm rãi vùng lên, “Ngươi bắt giúp ta người đang núp trong bóng tối kia —— “

Tô Thiếu Sơ vùng một tay lên, thân ảnh màu vàng trên vai lanh lợi nhảy về phía thân ảnh đang núp đằng sau bụi rậm xanh biếc kia, đồng thời, từ một góc tối, một âm thanh theo đó truyền đến ——

“Tam công tử —— Tam công tử —— “

Trong rừng cây, truyền đến tiếng người la to, người đàn ông trung niên đang cao giọng hô to là Phụng huyện lệnh, đằng sau dẫn theo một đội quan sai, mồ hôi lạnh ròng ròng chạy vào rừng, không đợi bọn họ đi lên, một thân ảnh bạch y đã bay vút đến trước, một thân ảnh bạch y khác cũng theo đó mà đến.

Diễn biến chỉ trong nháy mắt, làm cho toàn bộ mọi người đều ngạc nhiên!

Chỉ thấy, dưới gốc cây đại thụ, một nam tử đẹp đẽ quý giá, một thân hoa phục gấm vóc nam tử, lòng bàn tay kiềng chế một con khí vàng, gương mặt nam tử tuấn mỹ không tỳ vết, đồ trang sức được điêu khắc tinh xảo đeo bên tai càng lộ rõ vẻ tươi đẹp, đôi mắt híp lại, mang đến một cảm giác uy nghi khiếp người.

“Tam, Tam Hoàng... Tam công tử, đã, đã xảy ra chuyện gì?” Gã Huyện lệnh béo mập kinh ngạc, hai mắt tròn tròn, lỗ như vị công tử tôn quý trước mắt này bị thương phải cạo tóc nào, cho dù có tru di cửu tộc hắn cũng không dám đương nổi.

Cách nam tử được gọi là Tam công tử mấy bước, một thiếu niên áo trắng dật nhã cầm quạt chỉ vào hắn, ngang nhiên nghênh nhìn, không khí giữa hai bên rõ ràng rất kỳ lạ, nhưng không có ai dám hó hé gì bởi vì đằng sau thiếu niên áo trắng có thêm một kiềng giả áo lam lạnh lùng, chĩa kiềng vào cổ của thiếu niên áo trắng.

Khi con khí màu vàng lao ra, nghe thấy tiếng xuất kiềng vang lên trong không khí, Tô Thiếu Sơ lập tức lướt thân ra, chỉ là không ngờ, năng lực của người kia hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của nàng, mà từ một góc tối, còn có thêm một cao thủ không tầm thường ——

Khi mũi kiềng bén nhọn đi đến phía sau Tô Thiếu Sơ, cây quạt từ thất lưng cũng xuất hiện trên tay nàng, bên trong cán quạt giấu một lưỡi dao sắc bén, hướng thẳng về phía người đang kiềng chế con khí vàng, tạo thành một hình vuông ba người chĩa kiềng vào nhau!

Thân hình nóng bỏng, trong chớp mắt, nhìn thấy đồng tử xinh đẹp của nam tử, gương mặt tuấn nhã của Tô Thiếu Sơ ngây ngốc một chút, sau đó nàng hắng giọng, “Ủm, tại hạ... Mạo phạm cô nương, thật là có lỗi.” [Tia: cô nương ở đây chỉ Dục ca đấy ạ =))]

Một thân chói sáng rực rỡ, phu nhân quyền quý cũng không đeo vàng đội bạc nhiều như người trước mắt nàng, ngay cả mái tóc đen như nhung kia còn phiêu dật hơn cả nữ tử, không làm “giải nhân” thì thật quá đáng tiếc.

“Càn, càn rỡ, càn rỡ! Vị này là một đại nhân vật, há có thể cho một con khí vàng của người mạo phạm sao.” Huyện lệnh rốt cục cũng hoàn hồn, tức thì nóng giận, liên tục quát la.

“Các hạ có một vị kiềng giả lợi hại như thế đi theo, không cần ẩn thân đằng sau bụi cây, làm tên đạo chích nhìn lên.”

Nam tử tuấn mỹ xinh đẹp nhìn Tô Thiếu Sơ, đôi mắt lạnh lùng băng giá bỗng biến mất như chưa từng có, thay vào đó, giọng điệu hài hước của nàng làm cho đồng tử của hắn dấy lên ngọn lửa, mang theo một phần thâm trầm.

“Không làm đạo chích, thì làm sao có thể hưởng thụ niềm vui thú đây?” Bàn tay chậm rãi bóp rồi lại xoa, xoa rồi lặn con khí trong tay, không để ý đến tiếng la tội nghiệp, ánh mắt người đó khóa chặt Tô Thiếu Sơ, giọng điệu như có ngụ ý khác, “Tiểu tử này dám càn rỡ với ta, là do cố tình, hay là thật sự không biết trời cao đất rộng là gì?”

“Có lẽ là do nó không biết thật, dù sao cũng đừng nên so đo với một con khí, không thể trách nó, gặp được bạn bè thôi mà.” Tô Thiếu Sơ lạnh lùng giương hai hàng lông mày lên, cười cười ứng đối lại, giọng điệu đầy vẻ châm biếm.

“Quá vô lễ, quá làm càn ——” Huyện lệnh béo thấy Tô Thiếu Sơ không những không nhận tội, càng tiếp tục vô lễ với vị “Tam công tử” kia, làm hắn tức giận đến mức khua tay múa chân. “Người có biết người đứng trước mặt người là ai không, còn không mau quỳ xuống nhận tội —— “

“Nhận tội? !” Hai chữ này làm Tô Thiếu Sơ cảm thấy vô cùng thú vị. “Đại nhân à, tiểu dân nghĩ, chỉ là một con khí nhỏ không cần thận chọc phải một con khí lớn thôi, tại sao phải tạ lỗi chỉ vì hai con khí phân tranh nhĩ?”

“Đáng chết —— tiểu tử thú vị người không muốn sống nữa đúng không —— người đâu ——” nghe thấy thiếu niên bạch y nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, tên huyện lệnh giận đến mức đỏ cả mặt, đang định ra lệnh đi lên bắt người, lại bị một âm thanh đậm đậm chặn lại ——

“Lui ra!”

“Tam, Tam công tử, người đừng nên nương tay với tên điều dân này, hạ quan nhất định phải... Dạ, dạ, tiểu nhân lập tức lui sang một bên.”

Nam tử xinh đẹp mở miệng ngăn lại, làm cho tên huyện lệnh có chút sững sờ, cứ nghĩ là “Tam công tử” bỗng nhiên nhân từ, vội vàng vỗ ngực muốn biểu hiện, nào ngờ cặp mắt sắc bén kia vừa liếc qua, hắn lập tức sợ hãi lui sang một bên, lau mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng nữa.

“Phong Ngôn.” Nam tử xinh đẹp vẫy tay, cho lui vị kiềng giả áo lam. “Bỏ công tử có kiềng giả lợi hại đi theo, người cũng không phải không có.”

Nam tử cảm giác được, trong khu rừng này còn có một vị cao thủ rất lợi hại, khi thiếu niên áo trắng xuất thủ, Phong Ngôn xuất kiềng, người đó cũng xuất ra kiềng khí cực kỳ đặc biệt, ý định nhắc nhở bọn họ biết, còn có sự hiện hữu của hắn.

“Nói hay lắm” Uy hiệp đằng sau lui khỏi, Tô Thiếu Sơ cũng thu tay lại, nụ cười điểm tỉnh chưa từng rời khỏi môi, nàng đột nhiên ngêng mặt lên, đánh giá nhìn đối phương.

Khi nàng nhìn thấy con khi này, nàng đã biết chủ nhân nó cũng có mặt ở đâu đó, có Lưu Tinh khoái kiếm ở đây, còn sợ có ai có thể gây tổn thương cho nàng sao?

Aiz! Thử Phuong, nể tình ngươi không phải là người không có lương tâm như vậy, được rồi! Lần này không trách ngươi, lần tới mới tính sổ với ngươi, bắt ngươi quỳ xuống tạ tội cũng được lắm, ha ha. Người nào đó ẩn mình trong rừng bỗng cảm thấy lạnh cả xương sống.

“Tiểu huynh đệ, nói cho ta biết lai lịch của ngươi, bốn công tử sẽ nương tình tha cho con khi này.”

“Ồ, thật là cảm kích nha!” Nàng miễn cưỡng cười khoanh tay nói, hành động ý bảo nàng không biết nên khóc hay nên cười.

“Tên tiểu tử thú này, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không — ngươi... Biết điều một chút thì đáp lại đi.” Lại nhận được thêm một cái liếc từ “Tôn quý Tam công tử”, tên huyện lệnh béo ú lại cười trừ, lùi về sau một bước.

“Khá lắm, cho dù là tính cách hay dung mạo, đều ‘đẹp’ đến động lòng người.” Nam tử xinh đẹp tôn quý cầm con khi vàng trong tay, nhìn nó như thể rất yêu thương, bàn tay to chợt nắm chặt lại, làm cho con khi nhỏ đau đớn kêu lên, đôi mắt nam tử chăm chú nhìn về Tô Thiếu Sơ, tràn đầy tà mị cười. “Thật làm cho bốn công tử cảm thấy .... như con khi này vậy, muốn bóp chặt ngươi trong lòng bàn tay!”

Aiz, sao nàng luôn gặp phải chuyện này chứ, Tô Thiếu Sơ thầm than thở. Đến Nam quan để tìm chuyện vui, còn chưa kịp tìm thì đã bị người ta tìm được nàng trước, còn là người nàng không muốn gặp nhất.

Cho dù người này chưa gây ra bất cứ thương tổn gì cho con khi, nhưng dường như con khi cũng hiểu rõ được người vừa bắt nó đáng sợ bao nhiêu, thân thể run cầm cập, làm Tô Thiếu Sơ nhìn thấy đau lòng không thôi.

“Được rồi!” Nàng vỗ vỗ hai tay, bộ dạng như ‘cứ nói ra vậy’! “Vâng, thì ... tiểu nhân xuất thân từ nghề làm cô, ba mẹ có nghiệp lớn, phụ thân chiếm núi làm vua, chuyên xử lý mấy tên quan lại lạm quyền; mẫu thân xinh đẹp đáng yêu, chuyên trưng trí mấy nàng thiên kim kiêu kỳ; anh em xưng bá lục lâm, mỗi ngón tay mỗi ngón chân đều dính máu; chỉ có tiểu nhân bất tài, từ nhỏ thích ếch ngồi đáy giếng, đến nỗi chưa bao giờ biết cái gì là quan viên lạm quyền, thiên kim kiêu kỳ!”

Tự thuật như thể đang đùa cợt, nhưng những người xung quanh đều cảm giác được, thiếu niên áo trắng diện mạo xuất trần này tuyệt đối không phải xuất thân làm cô, bởi vì ... mỗi một câu, hắn đều nâng giọng lên, tựa như đang đùa bỡn.

“Thiếu Sơ — “

Mọi người còn đang tập trung nghe thiếu niên áo trắng nói, đằng sau chợt truyền đến tiếng hô to kinh ngạc!

“Thế bá!” Tô Thiếu Sơ thấy Đồng lão trang chủ mang theo một đồng người, về mặt sợ hãi chạy đến.

“Đồng Chấn Vũ!” Nam tử xinh đẹp nhún mày nhìn người đi đến, con khi vàng trong lòng bàn tay hắn thừa dịp hắn thả lỏng tay, len lủi ra, nhảy về phía Tô Thiếu Sơ.

“Sao rồi? Cháu không trêu chọc ... vị công tử này chứ?”

Vất vả lắm mới xử lý xong chuyện của vị công tử này, kết quả, lại nghe thấy đứa bé Thiếu Sơ này cầm bình rượu chạy ra khỏi gia trang, chờ lâu mà không thấy quay lại, đành bắt an đưa người đi tìm, quả nhiên, là tình huống mà hắn không mong nhất, lỡ như có chuyện gì, bảo hắn làm sao lấy cái mặt già nua này đi gặp bạn tốt đây?

“Aiz! Thế bá, nghe người nói kia, cứ như tư chất của cháu sinh ra là làm hại đến người khác vậy.” Tô Thiếu Sơ thở dài, vỗ vỗ an ủi con khi đang run rẩy trong lòng nàng.

“Thì ra tiểu tử thú này là người của Đồng gia trang, thật tốt quá, lập tức kêu hắn quỳ xuống nhận tội, hắn vừa mạo phạm đến Tam công tử!” Tên huyện lệnh rút cuộc cũng tìm được người để phát giận.

“Tam Hoàng... Tam công tử, xin bớt giận, đứa bé Thiếu Sơ này từ nhỏ đã thích phá phách như vậy, quan trọng là nàng ... Khụ, nó không biết rõ lai lịch vĩ đại của người.” Đồng Chấn Vũ vừa nhận tội, vừa nháy mắt ra hiệu kêu Thiếu Sơ rời khỏi.

“Người vĩ đại dĩ nhiên phải ở nơi vĩ đại mới đứng, chỉ là một Nam Quan nho nhỏ, không thể làm vừa ý được người, mạo phạm, Tam hoàng tử.”

Một câu Tam hoàng tử, làm cho mọi người chung quanh đều trở mặt.

“Ngươi biết đây là bốn hoàng tử?” Nam tử xinh đẹp tôn quý trước mắt quả thực là Tam hoàng tử Chu Dục tôn quý, vừa mở miệng, đã thấy thân ảnh áo trắng lướt đi, rời khỏi vài bước đi ra ngoài.

Đáp lại hắn chính là thần thái nhếch môi khó lường, gương mặt kiêu ngạo mang theo vài phần khiêu chiến, hướng thẳng về phía Chu Dục!

“Đồng thế bá, cháu đi trước.”

“Chậm đã!” Chu Dục gọi lại, nhưng thân hình bạch y tựa như gió lướt vậy, nhanh nhẹn biến mất trong rừng.

“Tam hoàng tử, thiếu niên còn bé không hiểu chuyện, không hiểu quy củ, xin người thông cảm.” Đồng lão trang chủ lập tức đưa gương mặt già nua đến trước Chu Dục chặn lại, ngăn cho hắn không đuổi theo.

Mạo hiểm trêu chọc làm cho vị Hoàng tử này không vui, lão trang chủ đã đầy mồ hôi lạnh rồi, nhìn ánh mắt của hắn, nếu đứa cháu nghịch ngợm kia của lão không mau chạy, sợ là sẽ trực tiếp bị hắn điểm danh chỉ mặt mất!

Lúc này, Tô Thiếu Sơ đã đi ra khỏi khu rừng, trong lòng dấy lên thờ dài bất đắc dĩ.

Tam hoàng tử Chu Dục! Ở Nam Quan gặp được khiêu chiến mà nàng không muốn gặp nhất, vừa gặp mặt Chu Dục, nàng đã biết trò chơi đã bắt đầu, từ ánh mắt của tên dã man hoàng tử có thể nhìn thấy, hắn vô cùng có hứng thú với “thiếu niên” trước mặt, mà một khi đã có hứng thú rồi, sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để có được mục tiêu.

Thay vì chờ bị đối phương tính kế, chi bằng chủ động bố trí hoàn cảnh có lợi nhất cho mình.

Tô gia nằm trong tứ đại gia tộc, lại có quan hệ thông gia với Hoàng tộc, cho nên vị Thiên gia hoàng tử này vẫn nể nang một phần, nhưng bây giờ có lẽ nàng phải cẩn thận hơn một chút rồi ... Cuộc sống tương lai, thật sự làm cho nàng “kích thích” đến mức nhìn không được thờ dài lần nữa.

Lúc này, con khỉ vàng trong tay tròn to hai mắt ầng ậc nước, vừa vô tội vừa đáng thương nhìn nàng, hiển nhiên, sợ hãi vừa rồi vẫn chưa tan hết, tiểu tử này, thật là đáng yêu đến mức làm cho nàng cũng vui lây, ngay cả vừa rồi gặp người nàng căm hận nhất cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của nàng.

“Aiz! Nói đi cũng phải nói lại, bên cạnh người là cao thủ giang hồ, cảm giác được “dùng” cũng không tệ, lần sau suy nghĩ thêm mấy chiêu nữa chơi với chủ tử nhà người.”

Phương xa, thân hình đi theo rồi khỏi khu rừng bỗng dừng đánh mấy cái hắt xì liên tiếp, cả người lại cảm thấy lạnh lẽo lần nữa!

Tô Thiếu Sơ, tên tiểu quỷ chết tiệt nhà người! Là hắn biết rõ nàng chơi xấu, im lặng rời khỏi Nam Quan, cũng là vì buộc hắn xuất hiện, hắn làm sao dám gặp nàng lần nữa, rồi lại không biết lấy cái gì để đền tội, chỉ đành làm món “đồ” cho nàng vui vẻ, thủ đoạn của nàng, tuyệt đối không ai dám lĩnh giáo, làm cho hắn chỉ đành nhìn đau “hiển dâm” con khỉ vàng mà hắn yêu thích nhất lên cho nàng!

Chết tiệt nhất là, nàng lại lấy khi đáng yêu của hắn ra để mạo hiểm, đoán chắc hắn không ra tay cứu nàng, cũng sẽ nhất định cứu bé con mà hắn yêu mến nhất.

Huhu, khi đáng yêu của hắn, phải hy sinh mấy ngày để đền tội thay chủ của nó, còn phải làm niềm vui cho ác ma Tô Thiếu Sơ, cho nên nàng mới tạm thời không trả thù hắn.

“Đồng lão trang chủ.” Chu Dục vẫn đứng ở trong rừng, liếc xéo nhìn Đồng lão trang chủ, “Vị thiếu niên này là người trong phủ của các người?”

“Bẩm Tam hoàng tử, Thiếu Sơ là con của bạn tốt lão hủ, chỉ là thuận đường đi ngang qua gia trang làm khách thôi.”

“Thiếu Sơ?!” Lúc này, Chu Dục mới để ý đến cái tên này. “Là người của Tô gia?”

Đồng lão trang chủ ngăn ra, không thể làm gì khác hơn là thành thật đáp lại, “Đúng, Thiếu Sơ là người của Tứ đại gia tộc, đứng hàng thứ sáu trong Tô gia.”,

Tứ đại gia tộc? ! Lời của lão trang chủ làm cho tên huyện lệnh béo cả kinh, thì ra tiểu tử bạch y kia là người của tứ đại gia tộc, còn dám mạo phạm Tam hoàng tử, quả nhiên, Tô gia và Thái tử có quan hệ thông gia, địa vị đương nhiên phải khác, chẳng phải vừa rồi hắn đã quá thất lễ sao!

Ở chốn biên quan này, không chỉ có quan hệ với hoàng thân quốc thích, chi cần là có chút quan hệ với một vị quan lớn nào đó, như vậy, con đường làm quan tương lai của hắn mới có thể rộng mở.

“Tô gia lão lục?” Chu Dục tương đối cảm thấy thú vị, hắn bỗng nhớ lại tình cảnh nhiều năm về trước, “Tô gia lão lục từ nhỏ được đưa ra nước ngoài ở?”

Năm đó, thân thể nhỏ bị hắn chìm xuống nước chính là một tiểu cô nương, nhưng khi gặp lại trong Hoàng cung, chẳng những là bé trai, mà thần thái cũng không giống, làm cho hắn vô cùng nghi ngờ!

“Tô Thiếu Sơ ... Là đứa bé năm đó.” Ánh mắt bất tuân chống lại hắn không một chút sợ hãi, còn nhỏ tuổi đã có nét mặt như thế, làm cho hắn tán thưởng không thôi. “Hắn vẫn còn làm khách ở Đồng gia trang chứ?”

“Khụ, hình như hôm nay Thiếu Sơ sẽ rời khỏi.” Gương mặt già nua mỉm cười, che giấu nội tâm náo động.

Lão có một dự cảm, hai người này còn tiếp tục ở Nam Quan, người gặp xui xẻo nhất chính là thế bá hắn, cho nên dù đứa cháu kia không chịu rời khỏi, lão cũng đánh cho nó bất tỉnh rồi bắt trời nó đưa đi khỏi Nam Quan.

Ở Nam Quan, thế bá như lão có trách nhiệm phải giữ “thân thể trong sạch” cho nó, ra khỏi Nam Quan rồi, cho dù đứa cháu này có biến thành quỷ linh,

lão cũng chẳng liên quan đến.

Lúc này, gương mặt Chu Dục như có điều suy nghĩ, nhìn về hướng Tô Thiếu Sơ bỏ đi.

Nhanh nhẹn thông minh, trong vẻ điềm tĩnh thanh nhiên mang theo sự “mạnh mẽ”, không phải là loại lửa mạnh mẽ đến đốt người, mà là lạnh nhạt kiêu ngạo, không bị nhuộm một chút bụi bẩn nào.

“Tô Thiếu Sơ...” Cái tên này, từ giờ in dấu vào trong lòng Chu Dục.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi về thanh tĩnh trong phòng, làn khói nhẹ nhẹ màu tím theo bên trong lớp rèm mỏng truyền ra, gió nhẹ thổi lay động rèm cửa, gió nhẹ sau giờ ngọ, chiếu rọi lên thân thể nằm trên giường.

Trên chiếc đệm màu tím mềm mại, mái tóc đen nhánh như sóng đổ vào bờ, che lại gương mặt trắng nõn xinh xắn, khói nhẹ lượn lờ, mùi hương của hoa cỏ lan tỏa khắp phòng, làm cho người nằm trên giường nhúc nhích thân thể.

Tiếng nước chảy xa xa xao động không gian yên tĩnh trong phòng, thậm chí, còn xen lẫn tiếng chim hót thanh thúy, làn gió mát mẻ phát phơ bay đến, phá vỡ sự thanh tĩnh, mang đến một sự năng động tươi mới của nắng sớm.

Cảm giác này lại lần nữa xao động nàng, dù rất nhỏ. Thân thể trống rỗng vô lực, ngay cả muốn mở mắt cũng thấy khó, đôi môi ngậm khế, bật ra tiếng rên rỉ, mỗi khi lý trí của nàng muốn tỉnh táo lại, sự nặng nề lại kéo đến, nàng chỉ đành mặc kệ ý thức, không kháng cự mùi hương của hoa cỏ xông vào mũi nàng quá nhiều, một cảm giác say sưa cũng dần dần lên, như muốn đưa nàng vào giấc ngủ say lần nữa.

“Aiz, hương miên mới lui được một chút, người đã gây dựa muốn tỉnh rồi sao?”

Tiếng cười nhẹ lười biếng trong trẻo vang lên, ngón tay duỗi ra, hướng về phía mấy lư hương bên cạnh giường, trong nháy mắt, làn khói nhẹ màu tím trắng cũng dần dần bay mất.

“Xem tình hình này, người chỉ mới nghe được thanh âm của bốn hoàng tử thôi.”

Thân ảnh ngồi yên bên giường, thường thức nhìn người kia vẫn nhắm chặt mắt, đưa tay lùa vài sợi tóc đen lỏa xoa trên tóc nàng ra, nhẹ nhàng vỗ về gò má mịn màng kia.

“Từ Miên hương chẳng những làm cho người ta ngủ say, mà một khi ý thức đã thanh tỉnh, thân thể vẫn vô lực không nhúc nhích được.”

Gương mặt xinh xắn trắng nõn nà xem ra vẫn còn chìm trong mê man, nhưng hàng lông mày vát chặt lại, tựa như đang phản kháng lại, đôi đồng tử dưới mí mắt cũng run rẩy linh động.

“Bộ dạng liều chết vùng vẫy của người làm cho bốn hoàng tử thật không kiềm chế được, đừng chọc trêu chọc ta nữa nha!”

Gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết cúi xuống, cái trán duyên dáng lộ ra vẻ tươi đẹp yêu mị, đôi môi mỏng nhẹ nhàng vung lên.

“Đến giờ mà vẫn còn muốn phản kháng sao? Lần này không giống như lúc trước nha! Thiếu Sơ yêu đệ.” Tam hoàng tử Chu Dục đỡ người trên giường ngồi dậy, hài hước gọi.

Ôm thân thể mà hân nhung nhớ suốt nửa năm qua vào ngực, gương mặt xinh đẹp tựa vào cánh tay hắn, mặc cho hắn buộc quần áo vào người nàng, chỉ yên lặng rúc vào ngực hắn.

Dung nhan vì Miên hương mà nhắm chặt lại, thoát nhìn qua rất ôn hòa, nhưng hắn biết rõ, người trong ngực hắn có lực phản kháng mạnh như thế nào, ngay cả trong lòng suy nghĩ cái gì, cũng không để cho người ta biết nửa phần.

“Không có ở đế đô, không có ở Hoàng Thành, trưởng công chúa, hoàng huynh, tứ đại gia tộc cũng không biết được hành tung của người, cách xa những lực lượng mà người có thể dùng để phản kháng ta, thậm chí ngay cả võ công cũng bị phong bế, để xem người làm như thế nào đây!”

Hơi thở ấm áp trêu chọc bờ môi của nàng, hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên gương mặt nàng.

“Thiếu Sơ yêu đệ, nửa năm nay, người đã hành hạ bốn hoàng tử nhiều lắm rồi, cả đời này cũng đừng nghĩ có thể rời khỏi bốn hoàng tử, hiểu chưa?”

Giống như khi dễ nàng đã rơi vào hư không vô lực, đôi môi từ ma sát nhẹ bắt đầu mất cánh môi mỏng mềm mại của nàng, bàn tay to luồn vào bên trong áo, vỗ về thân thể mê người kia, đầu lưỡi đang định nhân cơ hội đi sâu vào, lại bị một bàn tay nhỏ nhỏ chặn lại, không cho hắn thực hiện được ý đồ, đôi mắt chậm rãi mở ra, trong đó có vài phần khó dò.

Hai hơi thở nghênh đón nhau, nhìn thấy bóng dáng của mình từ trong đồng tử của đối phương, lửa khói đục hỏa dần dấy lên trong hân, phảng phất như muốn thôn tính, tiêu diệt vẻ mặt thong dong bình tĩnh khó phá vỡ kia.

Kéo tay nàng xuống, hơi thở ấm áp lần nữa dán lên đôi môi của Tô Thiếu Sơ, nàng cũng không từ chối nữa, mặc hắn tùy ý để cho hai môi dán vào nhau, cơ hồ là hòa hợp lại thành một ....

“Thiếu gia, nô tỳ mang thức ăn đến cho Thiếu phu nhân.”

Ngoài cửa, hai tỳ nữ gõ cửa đứng chờ.

“Đi vào.”

Hai tỳ nữ chuyên phụ trách việc đưa thức ăn, quỳ xuống hành lễ trước tấm rèm mỏng.

“Đặt ở ngoài rồi lui xuống.”

Thị vệ, cung nữ đi theo, cho dù là nam hay nữ, đều đã sớm được huấn luyện với thân phận mới của chủ nhân.

“Còn có việc gì sao?”

Hai tỳ nữ vẫn đứng ở bên ngoài không đi.

“Hai vị tiểu thư ảm ỉ muốn tìm Thiếu phu nhân chơi.”

“Vì sợ các nàng chạy vào làm ảm ỉ Thiếu gia và Thiếu phu nhân, Yến tổng quản đang an ủi các nàng.”

“Hai nha đầu này, lúc nào cũng không chịu yên phận. Nói với chúng nó, một lát nữa ta đưa Thiếu phu nhân ra ngoài.” Chu Dục nhìn gương mặt tuấn tú trong ngực, hai hàng lông mày của nàng nhíu lại, hắn cười gian xảo một tiếng, nói: “Còn nữa, nói với chúng nó, nếu còn ảm ỉ thì không cho gặp mẹ nữa.”

“Dạ.” Hai tỳ nữ lập tức hành lễ thêm lần nữa rồi xoay người rời đi.

Thiếu gia, Thiếu phu nhân, hai vị tiểu thư... Còn -- mẹ? !

“Thế nào? Thiếu Sơ yêu đệ có lời gì muốn nói với thân phận mới này sao?”

“Ông trời quả nhiên là thích gây bất ngờ nha!” Tô Thiếu Sơ tự tiểu phi tiểu vụng môi cười.

“Hửm?”

“Tình lại thì có chồng, có con gái, ... hạnh phúc này, trên đời hẳn là chỉ có một mình ta được hưởng, không biết là ta có đức hạnh gì nữa!” Đúng là mọi phức tạp đều tuôn ra trong lòng.

“Thế nào? Hạnh phúc đến mức làm người rơi lệ luôn ư?” Nhìn thấy đôi mắt nàng lộ vẻ tình nghịch, hắn lại cảm thấy hưng phấn lạ thường.

“Ta thật muốn chảy ... nước mắt bụi trần nha!”

Bản thân chỉ là một con cá nhỏ nhoi, cần gì phải vương vấn bụi trần. Từ sau khi bị Chu Dục đưa đi khỏi đế đô, câu nói này của Nhan San San như đánh trúng vào tử huyệt của nàng, cứ quanh quẩn trong đầu óc của nàng mãi.

“Khó khi thấy Tô Tứ thiếu trước giờ tiêu sái thong dong, cũng sẽ có lúc cảm thán thờ dài như thế.”

“Tình lại đã bị một tên dâm ma chiếm tiện nghi, chỉ trách kiếp trước của ta tạo nghiệt quá nhiều.” Cho nên kiếp này, ông trời phải một tên Quý hoàng tử đến trừng phạt nàng hết thảy.

“Aiz! Chỉ trách vì phu quá yêu nương tử của mình, yêu đến mức một giây một phút cũng không muốn buông tay, giống như lúc này, nhìn môi của người, ta lại không thể không nghĩ đến ... Tư vị mà nó mang đến.”

Một cánh tay ôm chặt lấy nàng, một cánh tay khác không ngừng du ngoạn khám phá cơ thể của nàng, thì thào thì thầm với nàng, “Vỗ về thân thể của người, lại càng nhớ thân thể xinh đẹp dưới lớp y phục này, làm người ta say mất hồn cỡ nào ... Chỉ cần không ôm người, đau đớn lại hành hạ ta, ta yêu người thành cuồng rồi, cũng không thể nghĩ ngờ ta thành tên dâm ma trong suy nghĩ của người!”

Ngôn ngữ phóng túng thoải mái không câu nệ, thoát nghe thì rất nhẹ nhàng, nhưng ngọn lửa trong mắt hắn lại làm cho người khác cảm thấy kinh sợ.

“Chúng bệnh điên cuồng này, Thiếu Sơ tuy không phải danh y, nhưng cũng có cách để chữa trị.” Sự mãnh liệt của hấn, nàng đã nếm thử nhiều lần rồi. “Đông Vực kỳ độc, Ngọc Thanh, Thập Tàn độc hay Thực Tâm cổ, người uống loại nào cũng được, nhất định có thể chữa bệnh vĩnh viễn cho Tam hoàng tử.”

“Nương tử, người thật là ác độc nha, cam lòng độc chết vì phu, cũng không chịu thành toàn cho nguyện vọng của vi phu.”

“Nguyện vọng chỉ là vọng tưởng của một phía, chung quy cũng chỉ là mộng.”

“Mộng sao?” Vẻ mặt dịu dàng thu lại, chỉ còn vẻ đáng sợ trong đồng tử của Chu Dục. “Là vọng tưởng hay là mộng, Thiếu Sơ yêu đệ dường như đã quên một chuyện —”

Chu Dục chột đề nàng xuống giường, thân thể cao to đặt trên người nàng, Tô Thiếu Sơ đã sớm bị phong bế võ công, dư âm của Miên hương vẫn còn trong người nàng, giờ phút này, khí lực của nàng còn yếu ớt hơn cả một tiểu cô nương.

“Người có thể quyết định mọi chuyện bây giờ, là ta!”

Tô Thiếu Sơ cắn răng rên rỉ, bị kéo mạnh quá ... Hai cổ tay của nàng bị kiềm chặt, thân thể bị nhốt trong lồng vậy, không có chỗ nào là không chịu đau đớn.

“Bỏn hoàng tử đã nói, chỉ cần người rơi vào tay bỏn hoàng tử lần nữa, tuyệt đối sẽ không có cơ hội thoát thân, có còn nhớ rõ, câu nói cuối cùng của ta là gì không?”

Chu Dục kéo một bên vạt áo của nàng ra, áo yếm màu xanh nhạt bên trong ẩn hiện, Tô Thiếu Sơ yên lặng, khiêu khích nhìn hấn.

“Không nói nữa sao? Hay là người hiểu rõ, người hoàn toàn không còn chút phần thắng nào nữa rồi

“Ta chỉ nghĩ...” Nàng chậm rãi nói: “Tam hoàng tử có cần một món đồ chơi đã chết hay không.”

Chu Dục cười lạnh. “Thiếu Sơ yêu đệ đến giờ vẫn muốn dùng thủ đoạn ‘tự sát’ này để uy hiếp ta sao?”

“Ba ngày nay, hai ngày đầu nghỉ ngơi ở ‘Vân Sầu trai’, người đều thỏa mãn hết thú tính rồi, thời gian yên tĩnh thật sự rất ít.” Trên thực tế, là do Đông Vực mê hương quá nặng, làm cho nàng mất hết ý thức. “Ngày thứ ba, đã bị người hạ Miên hương, lại tiếp tục làm bạn cùng cảnh trong mơ.”

“Yêu đệ muốn nói gì?”

“Ta hi vọng người biết, cho dù ta muốn tính kế, muốn làm gì, cũng tuyệt đối không chơi thủ đoạn ‘tuyệt thực’ để tự sát.”

“Cho nên thế nào?”

Nhìn thấy ánh mắt hấn rét lạnh hip lại, Tô Thiếu Sơ vô tội nháy mắt.

“Ta đói bụng.” Ban nãy, nghe thấy tỷ nữ bảo đã đưa cơm lên, bụng của nàng đã bắt đầu sôi sùng sục rồi.

“Đói? !” Chu Dục nhếch môi khẽ cười, buông ra lực đạo đang kiềm chế nàng, mập mờ nói: “Bỏn hoàng tử cũng đói bụng, mà chỉ có người mới ăn no được, không biết Thiếu Sơ yêu đệ có đồng ý cho bỏn hoàng tử ăn no không?”

“Ta nghĩ, với sự tôn quý và tính cách của bỏn hoàng tử người, vào giờ phút này, vào lúc này, không nên nhẫn tâm bắt nạt một cô gái vừa suy yếu vừa đáng thương mới đúng.” Nàng dịu dàng nói, ngón tay mềm mại xoa xoa mũi của hấn, sau đó từ từ đi xuống đôi môi.

“Ăn hiếp một cô gái vừa suy yếu vừa đáng thương quả là không phải chuyện tốt, nhưng mà, đối với người, ta rất có hứng thú thử một lần.”

“Aiz, thân thể này trưởng thành không dễ, nuôi nấng nó càng không dễ, kính xin Tam hoàng tử người ... suy nghĩ giúp cho nỗi khổ của Tô gia, khụ khụ ...”

Thân thể nàng từ nhỏ đã ốm yếu nhỏ gầy, huyết sắc không như những đứa trẻ bình thường, nhân sâm, tuyết liên dường như lại càng không rời khỏi nàng, nhờ phúc trời đất ban cho, thêm một đồng người ngày đêm chăm sóc cho nàng, mới giúp cho đứa thứ sáu của Tô gia thoát khỏi vận mệnh chết non.

“Khó khi bỏn hoàng tử có hăng hái, muốn phá người khác cũng phải thấp hương tìm giờ lành hay sao?”

“Làm sao dám, Tam hoàng tử người chỉ để ý đến bản thân mình, mặc kệ sống chết của người khác, Thiếu Sơ không dám mơ tưởng mình được ngoại lệ, nhưng ít nhất Thiếu Sơ tin tưởng, Tam hoàng tử người đã hy sinh tình cảm, hấn là cũng nên cho ta thành ngoại lệ mới đúng.”

“Thiếu Sơ yêu đệ, yêu hận đan xen thật sự không đủ để hình dung cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi mà người mang đến, người hiểu rõ bỏn hoàng tử yêu người bao nhiêu, cho dù người muốn như thế nào, cũng không được phép lấy tình cảm của bỏn hoàng tử để đùa bỡn!”

“Trước giờ ta không bao giờ trốn tránh chuyện gì, nhưng bây giờ ta lại muốn trốn tránh, ví dụ như ... Tình cảm của Chu Dục người.”

Chu Dục nghe vậy, gương mặt nhú lại, ngoan độc nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn trong lòng bàn tay, tay kia kiềm chặt cổ của nàng!

“Không được phép –” Hần lần nữa thuật lại lời cảnh cáo, “Tuyệt không cho phép ngươi đùa bỡn với tình cảm của bản hoàng tử, hôm nay, dù xảy ra chuyện gì cũng không thể thay đổi được tình cảnh của ngươi!”

Hần hôn lên cánh môi đang rộng mở, không để ý đến hô hấp của nàng dừng lại, rồi chuyển dần sang khó chịu, nàng càng vùng vẫy, hắn càng tàn bạo, cánh môi từ mát chuyển sang găm nhấm, cho đến khi nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn truyền ra, hắn mới hài lòng dừng lại.

“Từ hôm nay trở đi, thân thể này của yêu đệ ngươi là của ta, cho dù là ngày hay đêm, ta đều sẽ ôm ngươi...”

Ngón cái vỗ về đôi môi sưng đỏ của nàng, thanh âm nhẹ nhàng đến kỳ lạ, nhu hòa đến mức làm cho người ta rét sợ: “Không cho phép ngươi đùa bỡn với tình cảm của bản hoàng tử nữa, cũng không cho ngươi giờ trò đùa nữa, nếu không, hậu quả ngươi không chịu nổi đâu!”

Tình cảm của hắn đối với nàng, nàng thủy chung đều tỏ thái độ không cần; nàng vốn là không để ý đến, nếu như không phải bọn họ đã có quan hệ, thậm chí là hắn cường ngạnh cường ép nàng, sợ là cả đời này nàng cũng không thuộc về hắn!

“Ngươi sợ ta sẽ không đáp lại tình cảm của ngươi, hay là sợ sẽ lại bị ta tính kế một lần nữa?” Mặc kệ gương mặt hung tợn trước mắt, Tô Thiếu Sơ nhún vai nói, “Tam hoàng tử đùa bỡn vô số người, bây giờ lại sợ bị ném phai tư vị tình cảm bị đùa giỡn sao?”

Đôi mắt của Chu Dục tóe lửa, tay hắn đột nhiên xé vạt áo còn lại, bờ vai trắng như tuyết cùng da thịt mịn màng lồ lộ ra, cái yếm màu xanh hoàn toàn bị lộ ra, làm cho bàn tay thêm khát chụp lên, không ngừng xoa nắn, ngón trỏ của nàng cũng theo đó di chuyển xuống môi hắn, Tô Thiếu Sơ nhẹ nhõm mảy, như thể đang nói với một đứa bé thích phá phách, thờ dãi nói: “Tam hoàng tử, Thiếu Sơ đã nói, dịu dàng một chút, đừng làm tổn thương ta, nếu không, Thiếu Sơ không thể cùng ngươi say giấc mộng này đâu!”

Nàng đột nhiên vòng tay qua cổ hắn.

“Tình cảnh của ta, ngươi quyết định được sao? Ngươi làm được sao?”

Lông mi nhẹ liễm xuống, đôi mắt xao động mị hoặc, không đợi Chu Dục đáp lại, Tô Thiếu Sơ hôn lên môi của hắn, hai đầu lưỡi triều miên vào nhau như bao lần trước, chỉ là, quyền chủ động lần này là ở nàng.

Hành động của nàng làm cho Chu Dục ngẩn ra, hai tay đột nhiên ngừng lại, chuyển sang ôm chặt thân thể dính vào người hắn, đầu lưỡi đáp lại mang theo vài phần thô bạo chiếm đoạt, biết rõ trong lòng nàng tâm cơ nhiều hơn tình cảm, nàng đáp lại chỉ là châm biếm đùa cợt, nhưng nàng chủ động đến gần, vẫn làm hắn cảm thấy động lòng.

Không ngờ, hắn cũng có một ngày như thế, quyền quý cả người, mọi người xung quanh đều phải nhìn sắc mặt của hắn mà sống, thứ hắn muốn chưa bao giờ không lấy được, hắn không quan tâm người ta chết hay sống, nhưng hôm nay, hắn lại vì một chuyện nhỏ nhặt thế này mà cảm thấy xúc động, cảm thấy động lòng, thậm chí, vui buồn của hắn, đều liên quan đến một người khác.

“Thiếu Sơ...”

Chu Dục ngậm gọi, di chuyển xuống gò má và cổ của nàng, hai tay xoa xoa tấm lưng trắng mịn dưới lớp áo, muốn lột bỏ dây buộc ngực của nàng, nhưng lại bị nàng chặn lại.

“Chậm, chậm đã.”

“Ta đã nói, không có chuyện gì có thể thay đổi tình cảnh của ngươi!” Cầm cánh tay của nàng, thanh âm của Chu Dục vì dục vọng mà trở nên khàn khàn.

“Aiz!” Nàng tựa đầu vào lòng hắn, vừa vô tội, vừa ảm ức: “Thiếu Sơ lúc này đã nói, thân thể này trưởng thành có chút gian khổ, vì vậy mong người thương tình cho Thiếu Sơ một chút.”

Chu Dục nheo mắt lại: “Cũng tốt, cho yêu đệ ăn no là trách nhiệm của bản hoàng tử, nhưng sau đó, yêu đệ ngươi cũng phải cho bản hoàng tử ăn no!”

“Hoàn toàn không chứa lại đường sống cho người ta, Thiếu Sơ nếu không nhẫn nhục chịu đựng, thì không thức thời rồi.” Nàng chỉ là một con người bình thường, chẳng lẽ lúc nào cũng phải ứng phó với tên thâm ma thâm độc đầy dã tâm này sao?

“Thiếu Sơ yêu đệ từ trước đến giờ luôn biết thời biết thế, hiểu rõ kết quả nếu chống lại ta.”

Hắn cười ôm lấy nàng, đi qua tầng lụa mỏng, mỗi một cánh cửa đều có một chiếc rèm mỏng, càng ra ngoài, gió càng mát mẻ, tiếng nước chảy róc rách cũng truyền đến thật rõ ràng.

“Thác nước ở ‘Vân Lưu các’ mang theo gió đến, càng về đêm lại càng lạnh.”

“Nơi này là...”

Không gian cực kỳ rộng rãi, không thể ngờ, có thể có một không gian rộng rãi đến thế này, trên bốn bức tường là những cánh cửa sổ hình vuông to, mỗi một khung cửa sổ là mỗi một màu sắc, một cách chạm khắc khác nhau, ánh mặt trời xuyên qua cành lá xanh mướt, màu vàng nhạt rơi rải xuống những khung cửa sổ.

Mỗi một cánh cửa đều được làm bằng một loại trang sức quý hiếm, bên cạnh buộc một lớp rèm màu xanh mông, ngoài cửa sổ là cảnh sắc núi rừng, xa xa là ngọn núi cao tít mù, xa nữa là một thác nước đầy khói bốc lên, may mà khoảng cách khá xa, cho nên có thể cảm nhận được thác nước kia hùng vĩ bao nhiêu.

Đứng trên cao, khung cảnh núi rừng xanh biếc như gấm, vì thu sắp đi mà vài vệt nắng hồng như đan vào nhau, tạo thành một vòng khuyết tiễn biệt mùa thu, đón đông sang.

Dù là bên trong hay bên ngoài, tầng tầng lớp lớp vài rù đều là điểm đặc sắc nhất, bởi qua cửa sổ được đặc chế bằng thủy tinh là mở ra một không gian tràn ngập ánh sáng tựa lưu ly với vẻ đẹp chói lọi, bên ngoài lại có thêm một cửa sổ thủy tinh che đậy, nhưng không vì vậy mà khiến nó mất đi vẻ đẹp vốn có mà lại càng đẹp hơn, mê người hơn.

“Phiếu Hà Phong núi nhìn về phía Triều Thăng thác nước, chúng ta đang ở Vân Lưu các, tọa lạc bên sườn núi.” Đáp lại nghi vấn của nàng, Chu Dục đặt nàng xuống giường êm, nói.

“Phiếu Hà Phong ... Triều Thăng thác nước, đây là Tinh Hủy thành?”

Phía đông đế đô là một ngôi thành phồn hoa náo nhiệt. Tô Thiếu Sơ nhớ, ngôi thành này có nhiều nhất là Lưu Ly và hàng hóa từ tre trúc mà ra.

“Không phải là đến Giang Nam sao?” Nhớ kỹ lúc bị Chu Dục mang đi khỏi Vân Sáu trai, hắn đã nói sẽ đến Giang Nam.

“Thế nào? Suy nghĩ nên thoát thân thế nào sao?” Chu Dục nâng cằm nàng lên, hài hước hỏi.

“Không có ở đế đô, không có ở Hoàng Thành, cách xa mọi lực lượng có thể giúp đỡ ta, thậm chí võ công cũng bị phong bế, để xem ta làm sao mà trốn thoát!” Tô Thiếu Sơ vô cùng tỉ mỉ đáp lại lời ban nãy của hắn.

“Ngươi là người không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nào, thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa hận.”

“A, chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà Tam hoàng tử thay đổi lộ trình, chỉ vì muốn tránh những người có khả năng cứu Thiếu Sơ sao?”

Với quyền thế và năng lực của Chu Dục, có người đến cứu thì sao! Cho dù là ai đến, chỉ tổ giúp hắn rửa sạch con giận ở Vân Phong năm ngoai thôi, nhất là Tô Tuyệt Sơ, chỉ sợ là Chu Dục chưa từng quên chuyện đó.

“Yêu đệ nghĩ thế nào? Từ trước đến giờ, ngươi đều đánh giá mọi chuyện rất chính xác.”

“Tam hoàng tử cố tình làm vậy, Thiếu Sơ không dám đoán, cũng không đoán được.”

“Là không đoán được, hay là không muốn nói?” Chu Dục ngồi vào bên kia.

Tô Thiếu Sơ chỉ cười.”Thiếu Sơ hiện giờ chỉ thấy thức ăn.”

Trên chiếc bàn nhỏ, mấy đĩa thức ăn ngon được đặt dọc theo từng đường nét của cái khay, tôn lên vẻ đẹp của Lưu Ly, xinh đẹp đến mức không ăn cũng cảm thấy no.

“Xem ra Vân Lưu các này rất xa hoa, ngay cả bàn ăn cũng quý giá như vậy.”

Chiếc đĩa màu hồng sắc sỡ cũng làm bằng lưu ly, quả nhiên là phong cách thường thấy của Chu Dục.

“Sao thế? Không hợp khẩu vị sao?” Nàng chỉ động đĩa dùng đồ ăn trong chốc lát, chột ngắc đầu, đầy hứng thú nhìn hắn.

“Không có gì... Chỉ là cảm thấy Tam hoàng tử ngươi ít khi ‘mặc mặ’ như vậy thôi.”

Ngoài áo khoác bằng gấm vóc, hai chuỗi Lan Xích thạch bất ly thân trên tai kia, những món trang sức châu báu chói lóa kia không còn thấy trên người hắn, ngay cả tám đầu ngón tay lúc nào cũng đầy nhẫn là nhẫn, giờ ngay cả một chiếc cũng không có, với phong cách của Chu Dục, điều này thật sự hiếm thấy nha!

“Yêu đệ có lời gì cứ nói đi!”

“Rõ ràng là rất giản dị, nhưng sao vẫn cảm giác được, cả người ngươi tỏa ra ... một hơi thở rất tôn quý, rất xa hoa, rõ là ... không thể tin được!” Có lẽ là một thân châu ngọc từ nhỏ nên bây giờ thành tính rồi!

“Bốn hoàng tử cũng phát hiện một chuyện khác không thể tin được.” Giọng nói của Chu Dục khàn khàn, ngược mắt nhìn nàng, ngọn lửa dục hóa lại bắt đầu dấy lên. “Yêu đệ ngươi luôn tỏa ra vẻ thoát tục thanh nhã, nhưng ôm ngươi rồi, giờ chỉ nhìn người, bụng ta lại bắt đầu nóng lên, lại nhớ đến cảm giác đôi nhũ của ngươi trong lòng bàn tay của ta -- “

“Tam hoàng tử không dùng cơm sao?” Tô Thiếu Sơ trực tiếp cắt đứt lời hắn, hỏi.

“Bốn hoàng tử thích nhìn ngươi ăn.” Hắn tiếp tục dùng ánh mắt nóng bỏng kia nhìn nàng.

“Vậy có thể đừng làm cho Thiếu Sơ cảm giác mình là một món ăn nữa được không?” Ăn thêm một lát, nàng đành bỏ đồ ăn trong tay xuống, nghênh nhìn cặp mắt nóng bỏng kia.

“Bởi vì bộ dạng hiện giờ của yêu đệ càng làm cho người ta cảm thấy khó nhin hơn thức ăn nhiều.”

Nhìn đôi vai trần nửa che nửa hở của nàng, áo yếm bị xé toạt ra, mơ hồ có thể thấy được hai ngực đầy đặn, cặp nhũ ửng hồng, mơ hồ có thể thấy được cặp ngực đầy đặn và hai đầu vú hồng hồng, khiến người khác không cưỡng lại được.

“Tam hoàng tử người có thể lấy y phục giúp ta, để cho cả hai ta đều không bị ảnh hưởng.” Nàng sợ hãi nhìn hấn lần nữa, cặp mắt kia nóng bỏng như muốn đốt cháy nàng vậy.

“Không được hưởng thụ ‘nhìn’ người, ta không muốn làm.” Chu Dục nắm chặt đốt tay, nụ cười xảo quyết vung lên, hai mắt không chút che giấu dục vọng, khóa chặt cảnh xuân mê người trước mắt. “Nếu không phải thời tiết quá lạnh, bốn hoàng tử thậm chí muốn người không mặc y phục nữa cơ.”

“Thân thể này người cũng đã có rồi, còn quan tâm đến nữa sao!”

“Chỉ cần là của Tô Thiếu Sơ người, bốn hoàng tử vĩnh viễn cũng muốn.”

Chẳng biết từ lúc nào, nhìn thấy ngọn lửa rừng rực trong mắt hấn, đáy lòng của nàng lại xuất hiện một chút buồn bã, một phần bất đắc dĩ.

“Vi phu bỗng nhiên rất muốn tự mình chiếu cố nương tử người.” Hấn dè tay nàng xuống, không cho nàng nhắc đến lần nữa.

Đối với lời của hấn, đôi mắt trong trẻo chớp chớp, như không hiểu được hấn nói gì, một phút sau, một thìa canh nóng hằm hập đi đến trước mắt nàng.

“Mấy món ăn này là vi phu mời những vị đầu bếp nổi tiếng nhất ở Tinh Hủy thành đến làm cho người đó, ăn thử chút canh nào! Nương tử ~”

“Khụ, Tam hoàng tử làm như vậy, Thiếu Sơ không dám nhận.”

Chu Dục thả thìa canh trong tay xuống, nói với nàng: “Nương tử hiểu rõ, với tình huống và tình cảnh trước mắt, cho dù người có chịu hay không, tình thế cũng đã định, cả hai ở cùng nhau đều rất tốt, nương tử nói có đúng không?”

“Tam hoàng tử nghĩ rằng nên Thiếu Sơ nên làm thế nào?”

“Gọi thử một tiếng ‘tướng công’, học cách nghe lời, thế nào?”

“Quả nhiên là mở đầu khó khăn nha!” Tô Thiếu Sơ vô cùng tán thành gật đầu. “Chỉ tiếc Thiếu Sơ từ nhỏ đến lớn vẫn không hiểu được thấu đáo ý nghĩa của từ ‘nghe lời’, vẫn chưa lĩnh ngộ được từ ngữ này.”

“Làm sao có thể giúp nương tử người lĩnh ngộ được đây?”

“Cái này thì...” Trầm ngâm suy tư, sau đó dường như xuất hiện ý hay, gương mặt sáng rỡ: “Chỉ bằng Tam hoàng tử nhận tội trước đi! Thân là người của Thiên gia, lại cường ngạnh bắt ép một cô gái vô tội, tội ác tày trời như thế, phải nhận tội cho tốt, nếu không, trong nhất thời khó làm cho ta biết cái gì gọi là nghe lời nha.”

“Vậy để cho vi phu nói với người một cách ‘nghe lời’ khác vậy!”

Chu Dục đi tới trước mắt nàng, hai tay đặt bên hông nàng, nhìn chăm chăm vào nàng.”

“Chỉ cần biết điều uống hết chén canh gà này, thế nào?” Thanh âm mềm nhẹ dịu dàng, nhưng bên trong ẩn chứa một cảm giác uy nghiêm không cưỡng nổi.

“Đơn giản vậy thôi?” Nàng nhìn gương mặt của hấn cúi xuống gần sát.

“Đối với người cũng không có gì phức tạp.”

“Chỉ tiếc, khi còn bé Thiếu Sơ đã uống thuốc quá nhiều, chén canh này không còn cần thiết nữa, ta cũng không có hứng thú uống thuốc, chỉ có thể cảm ơn ý tốt của Tam hoàng tử.”

Thìa thứ nhất múc lên, nàng đã ngửi thấy mùi thuốc không bình thường, nàng làm bạn với Nam Nguyên nữ dược sư Phong Quân Nhi, dĩ nhiên hiểu rõ mùi hương của các loại thuốc, hiểu biết không thua gì một vị đại phu.

“Khả năng của Thiếu Sơ yêu đệ cũng giống như thân thể của người vậy, làm cho bốn hoàng tử vừa yêu vừa hận nha.” Hấn nâng cằm của nàng lên, nói nhỏ: “Đây là chén canh mà các ngự y đã khổ công nấu rất lâu, là thuốc thụ thai đặc biệt thích hợp điều dưỡng cho phụ nữ.”

“Thuốc thụ thai?!” Hai mắt tròn tròn, ba chữ kia, tựa như sét đánh xuống Tô Thiếu Sơ.

Mỗi ngày đều uống một chén thuốc thụ thai, hảo hảo mang thai một tiểu quận chúa hoặc một tiểu vương gia cho bốn hoàng tử, tạo nên một đứa con nối dòng...

Đây là những lời mà Chu Dục từng nói với nàng ở Vân Sầu trai. Bình sinh chưa từng có chuyện gì làm cho nàng sợ hãi, ngay cả khi đối đầu với Tam hoàng tử làm người người sợ hãi, cũng chưa từng khiến nàng có thể lùi bước, nhưng giờ phút này, tình cảm và cố chấp của Chu Dục đối với nàng, lần đầu tiên, làm cho mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán của Tô Thiếu Sơ.

“Bỏ hoàng tử chỉ muốn cho Vô Ưu, Vô Sầu thêm một đứa em, để bọn chúng có thể thật sự làm tỷ tỷ, biết cái gì là thân tình anh em.”

“Từ sau khi nhận Vô Ưu, Vô Sầu làm con, Tam hoàng tử quả nhiên là người cha tốt nha ... Thật sự làm cho người ta cảm thấy động lòng.” Nhưng mà thân tình anh em gì đó, tỷ tỷ gì đó, cũng đừng kéo thêm nàng vào chứ!

Năm ngoái, nàng tính kế, dùng mọi cách đưa Chu Dục vào bẫy, dùng chính thân thể của mình làm mồi dụ, nhưng lúc đó nàng có thể dựa vào kim khâu trong tay và nội lực còn lại trong cơ thể, nhưng bây giờ, trong tay nàng không có kim khâu, công lực lại càng...

“Thuốc thụ thai điều dưỡng thân thể, hôm nay là chén thứ nhất, sau này mỗi ngày một chén là được.”

“Nói vậy, Tam hoàng tử thật sự cho Thiếu Sơ uống loại thuốc này sao?”

“Xem người là Tam hoàng tử phi, dĩ nhiên phải chăm sóc cho người.”

Tam Hoàng tử phi! “Chuyện này, Thiếu Sơ đã từng từ chối rồi.”

“Yêu đệ dường như không còn sự lựa chọn nào nữa.”

Chu Dục vỗ về cằm cổ trắng mịn của nàng, không ngừng vuốt ve, ngón tay như cảm giác được mỗi một phần tinh tế nơi đó, sau đó, cả bàn tay dần dần chiếm lĩnh cả cổ của nàng, ý là: nàng, nằm trong lòng bàn tay của hắn.

“Nếu yêu đệ cứ bước bình như thế, bản hoàng tử đành phải tự tay động thủ vậy.” Chu Dục tăng thêm lực đạo trong tay, ép nàng ngửa đầu. “Thiếu Sơ yêu đệ đừng quên, đồ của bản hoàng tử, ta tuyệt đối không cho nó mất đi, cho dù nó không còn trọn vẹn, ta cũng không thấy tiếc.”

Tô Thiếu Sơ nhấp môi cười nhạt, đôi môi của hắn cúi xuống, gương mặt nàng trầm xuống, bỗng nhiên, tay phải nàng đưa lên, khi Chu Dục bắt đầu cảm giác được sự khác thường, một cổ xung luyện đã từ từ len lỏi vào trong mạch cổ của nàng, trong nháy mắt, giống như có kinh khí dẫn dắt, ngón tay của nàng, hướng thẳng về phía ngực của Chu Dục --

Nội kinh không đủ làm người khác trọng thương, nhưng cũng đủ làm cho Chu Dục lùi lại một bước, làm cho cả người hắn chấn động, nàng nhân cơ hội hắn không đề ý, cả thân ảnh lập tức lao về phía cửa sổ --

“Người đi được sao -- “

Thân hình nhanh như chớp tiến đến phía sau nàng, Tô Thiếu Sơ ra tay nhanh hơn, cầm lấy cây đuũa bằng Lưu Ly hướng về phía hắn, trong nháy mắt, cây đuũa Lưu Ly vỡ ra thành từng bụi nhỏ, tập trung về phía của Chu Dục!

Khi bụi Lưu Ly tan mất, Chu Dục chậm rãi đặt tay xuống, đưa lưng nhìn về phía thân ảnh kia, không hề có bất kỳ cử động gì

“Thiếu Sơ yêu đệ, đúng là làm cho người ta vừa yêu vừa hận! Bản hoàng tử muốn thương hương tiếc ngọc, người lại không chịu, vậy thì đừng trách bản hoàng tử dùng cách mà ta hiểu nhất để đối phó với người.” Đối thân ảnh trước mắt, nụ cười của hắn càng trở nên âm trầm.

“Thông minh như người hiểu rõ, chỉ cần người dám bước thêm một bước, bản hoàng tử sẽ không chút do dự phế đi chân của người, cho dù không trọn vẹn nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến người nhỉ? Ha ha!”

Tơ máu chậm rãi xuất hiện từ miệng và mũi của Tô Thiếu Sơ, lúc nàng xoay người lại ra tay, Chu Dục cũng đồng thời duỗi tay, bắn ám khí vào chân nàng, khi nàng ra tay, thật sự là bức lui được Chu Dục ba bước, ngay cả đuũa Lưu Ly cũng không thể ảnh hưởng gì đến hắn, cho nên, nàng đã mất cơ hội thoát thân này!

Nếu nàng dám vọng động thêm một bước, Chu Dục nhất định không tiếc thứ gì, trực tiếp đá thương nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: chương 3

“Minh tông lão nhân kia, võ công của hắn có một đặc điểm, chính là biến hóa vi diệu, cho dù trọng thương, công lực tổn thương dù nhiều, nhưng cũng

giữ lại được ba phần nội lực trong cơ thể, thân là đồ đệ của hắn, Thiếu Sơ yêu đệ, nội lực của người thật sự bị bốn hoàng phong bế lại hoàn toàn sao?”

Chu Dục đột nhiên bật cười nói, cất bước đi đến thân thể bất động kia.

” ‘Nhất khí hóa tam thức’ là một trong những chiêu thức của Minh Tông võ chiêu, người làm như vậy, chỉ càng làm cho bốn hoàng tử thêm xác định, bên trong người thật sự còn giữ ba phần công lực.” Nếu không, với khoảng cách gần như thế, làm sao chỉ đẩy lui được hắn mà thôi.

“Khụ, Thiếu Sơ cũng vô cùng vui vẻ khi giúp được Tam hoàng tử xác định chuyện này.” Không thể vọng động, đành mở mồm vậy.

“Như vậy, bốn hoàng tử nên cảm động vì yêu đệ người chủ động giúp đỡ sao?”

Thanh âm từng bước từng bước đến gần nàng, tiếng cười càng lúc càng lạnh lẽo.

“Tam hoàng tử quá lời rồi, Thiếu Sơ chỉ hy vọng giữa chúng ta có một ... Aiz, bắt đầu khó quên.”

“Vừa bắt đầu đã muốn dùng ‘Nhất khí hóa tam thức’ đã thương bốn hoàng tử, quả là khó quên.”

Cánh tay trắng kiện vòng ra sau eo nàng, hơi thở nóng bỏng dán vào cẳng cổ đầy máu của nàng, liếm láp nhuệ khí tuôn ra từ vết thương.

“Bốn hoàng tử nên làm thế nào để hồi báo người đây?”

“Tam hoàng tử, đây là Thiếu Sơ phát huy thi ân, không cần hồi báo.”

“Ha ha.” Tiếng cười của Chu Dục có chút khàn khàn, bàn tay to bắt đầu vỗ về thân thể mềm mại của nàng. “Bốn hoàng tử có ân tất hồi, có thù tất trả, yêu đệ người dĩ nhiên không ngoại lệ.”

“Tam hoàng tử nghĩ đây là ân hay là thù đây?”

“Người lại một lần nữa ra chiêu với bốn hoàng tử, yêu đệ nghĩ rằng bốn hoàng tử nên làm như thế nào đây?” Không đợi nàng đáp lại, Chu Dục tiếp tục nói: “Ừ, khí sắc của người đã rất tốt rồi!”

Chu Dục đứng ở phía sau, bàn tay vỗ về cổ của nàng, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng bắt nàng ngửa đầu.

“Thiếu Sơ yêu đệ, gọi bốn hoàng tử một tiếng phu quân xem, có lẽ vị phu còn có thể hạ thủ lưu tình.”

“Phu quân? !” Nhìn thấy nụ hôn từ đằng sau hướng đến, nàng cười nhẹ, chỉ vào ngực nói: “Thiếu Sơ rất muốn gọi, nhưng nơi này nói cho ta biết, ta làm không được; dù sao nơi này vốn không thuộc về Chu Dục người, cũng không xem người là đáp án.”

“Ngao cổ không đổi!” Chu Dục nhẹ nói, nét mặt, bắt đầu hiện lên vẻ dữ tợn.” Tự làm tự chịu, bốn hoàng tử sẽ thành toàn người!”

Ngón tay quắp chặt vào một vai của nàng, một luồng nội kinh mang theo giận dữ, chọt truyền vào trong cơ thể, tựa như lúc ở “Vân Sáu trai”, công lực của nàng hoàn toàn bị phong bế ——

“Trên đời này, có lẽ không có ai giống như Tô Thiếu Sơ người vậy, làm cho bốn hoàng tử trở nên điên cuồng, yêu tận xương tủy, cũng như vậy, đối với khước từ hành hạ từ người, làm cho ta hoàn toàn muốn phá hủy người - - ”

“A - - ”

Khí tức đánh sâu vào gân mạch của nàng, truyền đến một cảm giác đau nhức, nóng bỏng, nhuệ khí dao động lần nữa xuyên thấu cả sống lưng, bao trùm lấy toàn bộ mạch đập của nàng, có vẻ như, đã hoàn toàn phong bế chút công lực còn sót lại cuối cùng của nàng.

“Phong bế trên người người, trừ phi là bốn hoàng tử tự mình mở, nếu không, ngay cả Minh tông lão nhân kia cũng không có cách nào.”

Chu Dục ôm lấy thân thể suy yếu, thả nàng xuống bàn trà trước cửa sổ Lưu Ly.

“Chỉ cần người rơi vào tay bốn hoàng tử lần nữa, tuyệt sẽ không có cơ hội thoát thân, đến lúc đó, đừng trách bốn hoàng tử ra tay tuyệt tình.” Đôi mắt sắc nhọn, chứa đựng nụ cười tàn nhẫn. “Bốn hoàng tử tuyệt đối, không làm trái một chữ.”

Luồng nội kinh phản xung lại, làm cho thân thể nàng hoàn toàn vô lực, chỉ có thể mặc đối phương định đoạt, nhưng, miệng lưỡi vẫn cao giọng như cũ không thay đổi.

“Tam hoàng tử chăm sóc như thế ... Tô Thiếu Sơ ... khắc sâu trong trí nhớ.”

“Bốn hoàng tử thật muốn biết...” Chu Dục kéo rèm lụa mỏng bên cửa sổ qua, trói hai cổ tay của nàng lên cửa sổ, cời quần dài màu trắng ngà của nàng xuống. “Đến tột cùng, phải hành hạ đùa bỡn người đến mức nào, mới có thể áp chế miệng lưỡi tự tin sắc bén của người đây!”

“A!” Khi hai chân bị một cánh tay vô tình đỡ lên, nàng kinh ngạc thở gấp.

“Yêu đệ lúc này là đau hay là sợ?” Nhìn hai hàng lông mày nhú chặt vào nhau, hần nhe răng cười hỏi: “Van xin bổn hoàng tử, biết đâu bổn hoàng tử sẽ thương hương tiếc ngọc cho!”

“Ha ha ...” Tô Thiếu Sơ khẽ cười, đưa mặt vào gần vành tai hần, nói nhỏ, “Chỉ tiếc Thiếu Sơ đã nói, chống lại Chu Dục người, chính là cách duy nhất ____”

Không kịp nói xong, nàng đột nhiên ngã đầu, hai cổ tay bị kẹp chặt vào cửa sổ nắm chặt lại, hung hãn vùng vẫy.

“Nói những lời bổn hoàng tử muốn nghe xem sao? Thiếu Sơ yêu đệ.” Vừa liếm vừa hôn gò má đỏ bừng của nàng, dùng ma sát để đáp lại nàng.

“Hạ lưu ... Vô sĩ -- A -- “

Từng chữ nhả ra khỏi miệng, lại vì một thứ đang nước rút ra vào mà gián đoạn, dục vọng rùng rục kịch liệt xò xuyên qua!

Hần hận chết nàng có thể nắm lấy như thế này, muốn hung hăng xé tan nàng ra, nhưng rồi lại yêu chết khi tiến vào trong cơ thể nàng, nghe tiếng thờ đóc rên rỉ của nàng, cho dù là đau khổ, cũng chỉ thuộc về hần.

“Chỉ có thể trách yêu đệ người toàn nói những lời mê người, làm cho bổn hoàng tử không thể khống chế được.”

Con người như lửa đốt nhìn thẳng vào nàng, ẩn chứa đầy dục vọng và chinh phục, thậm chí, như đang tuyên thệ người chiến thắng, là hần, đã giữ chặt được con mồi ngon này.

“Đừng nên nói những lời mà bổn hoàng tử không thích nghe nữa, nếu không, sẽ có chuyện đó ... Ừm ...”

Hần vừa liếm vừa hôn đôi môi đỏ mọng vì thờ gấp mà mở rộng của nàng, mút mạnh vào lưỡi của nàng, đau đớn truyền đến làm cho nàng muốn kháng cự, nhưng lại bị môi hần kiềm chặt lại.

“Thiếu Sơ yêu đệ, để người nhớ cho rõ, thân thể của người thuộc về ai, như vậy, những lời phát ra từ đôi môi này cũng dễ nghe hơn nhiều.”

Rốt cuộc, đôi môi tàn bạo kia cũng buông tha cho nàng, nhưng luật động của tứ chi vẫn như cũ.

“Thiếu Sơ ... Còn những lời mê người hơn ... Mau nói đi ...” Giữa tiết tấu không ngừng ra vào này, Tô Thiếu Sơ cắn môi, từng chữ rõ ràng nói: “Thiếu Sơ chỉ cho người ta nhận định đúng vào ta, không thuộc Tô Thiếu Sơ ... Nhận định, đúng vào ta, có kết quả gì cũng đừng oán đừng hỏi!”

Lại một lần nữa, nàng nói ra những lời này với hần, khoe môi Chu Dục âm trầm ngoan độc vùng lên.

“Đúng là mê người đến mức làm cho người ta giận dữ -- “

Theo tiếng rống hô của hần, lực đạo dong ruổi càng mãnh liệt hơn, áp nàng lên tường cửa sổ, đôi mắt hung tợn như muốn xé nát nàng ra, gào thét kêu lên --

“Tô Thiếu Sơ người nhận định, cả đời này chỉ có thể là ta -- “

Ánh mặt trời xuyên thấu qua Lưu Ly trên cửa, chói rọi rèm cửa mỏng bên dưới, chiếu ra hai thân ảnh đang quấn giao vào nhau.

***

Gió thu đã đến, “Tịch Ảnh thành” là một ngôi thành nhỏ Đông Phương nổi tiếng ở Lạc Nhật Hồng Hà, bốn phía chung quanh thành đều là trái cây tươi ngon, vì vậy, những thương nhân, binh đội sau một chuyến đường dài mệt mỏi, đều đặt chân nghỉ ngơi trong thành.

Thu về, cũng là mùa của hồng và bưởi, trên phố xá của “Tịch Ảnh thành”, thường xuyên nhìn thấy những gánh hồng và bưởi xanh tràn ngập hai bên đường, thương nhân nhập hàng về, người dân đi khắp nơi mua trái cây, tóe lù lù tới cực kỳ bận rộn.

Cũng vì chính lý do như thế nên trong thành có khá nhiều quán rượu nhỏ, kích thước lớn nhất phải nói đến “Hồng Quan rượu uyển”, đây là tửu quán cho một vị lão Thượng Thư đã lui về ở ẩn mở, khác với những tửu lâu khác, “Hồng Quan rượu uyển” tựa vào rừng phong phía sau, mặt tiền nghiêng đón rừng cây xanh mướt, bên trong uyển lại càng có nhiều hoa cỏ xum xuê, những cảnh liễu rủ xuống hồ, những văn nhân nghĩa sĩ thích yên tĩnh với thiên nhiên thường đến nơi đây, vừa đàm luận, vừa uống rượu, vừa ngắm cảnh đẹp bên dưới.

Một cô gái xinh đẹp tao nhã, đằng sau là mười hạ nhân đi vào Hồng Quan rượu uyển, mọi người đều sững sờ nhìn vẻ đẹp tuyệt luân của cô gái.

“Lục Thiếu phu nhân, thỉnh bên này.” Hồng Quan rượu uyển Nhị lão bản – Nguyên Trường Thanh tự mình chào hỏi, đưa nàng đến sương phòng sang trọng quý giá nhất. “Rượu và thức ăn đều đã chuẩn bị đầy đủ theo ý của phu nhân, chỉ sợ thâm sơn cùng cốc, hầu hạ lỗ nhặng, xin Lục Thiếu phu nhân rộng lòng bỏ qua.”

“Đừng nói vậy, ta thích Hồng Quan rượu uyển cũng vì nó cách xa kinh thành, yên tĩnh thoải mái, ngay cả rượu và thức ăn cũng ngon miệng giản dị hơn, phẩm vị này, không phải cứ ở đế đô, kinh thành là có.”

“Cảm ơn lời khen ngợi của phu nhân, ‘Bích Phú’ phòng của Hồng Quan rượu uyển vĩnh viễn đều chỉ cho Thiếu phu nhân sử dụng.”

“Miệng lưỡi của Nhị lão bản nguoi càng ngày càng giống như Đại lão bản, hần đến lâu rồi chứ?” Đôi môi ửng hồng khẽ cười, hỏi mục tiêu của chuyến đi này.

“Ba ngày trước đã đến Tịch Ảnh thành.”

“Aiz, mấy năm nay, tìm tung tích của hần so với ước mong trời hạ mưa đỏ còn khó hơn.”

“Ha ha, trò đánh cược kia, chẳng những vĩnh viễn thay đổi cái nhìn, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến tôn nghiêm của hần, hơn nữa, hần trước giờ chỉ lui đến cùng những người quen biết, người ngoài khó tránh khỏi thấy hần xa cách.” Nguyên Trường Thanh có giao tình thân thiết với bọn họ, mỉm cười nói.

“Nếu không phải nể tình hần có tính cách giống như trưởng phu của ta, bọn họ cũng có liên lạc với nhau, đúng là khó mà đoán được hành tung của hần.”

“Đoán được?!” Theo hần biết, phải là người nào đó chịu khổ, mới trao đổi được tin tình báo này.” Nghe nói là Lục Thiếu phu nhân dạy dỗ “Vi phu chi đạo” với Thiếu tông chủ, mới làm cho Thiếu tông chủ chịu mở miệng.”

Lục gia Thiếu tông chủ Lục Minh Triều, lớn hơn hần vài tuổi, có một kiểu thô xinh đẹp hơn người, nổi danh là .... Yêu vợ, chỉ cần đôi mắt đẹp của kiều thể liếc qua, hần lập tức vứt hết khí khái anh hùng, trở thành chú cún nịnh hót bên cạnh kiều thể.

“Xem ra, tai mắt của lão bản nguoi ở đế đô cũng không ít, hôm nay có thể gặp hần ở đây, có lẽ là nguoi hợp lực giúp đỡ?”

“Bạn bè trước giờ luôn là thứ mà hần coi trọng, ta bất quá cũng là tìm một bậc thang để hần đi xuống thôi.”

Đi qua một cái ao lớn, đến trước một cánh cửa trang nhã, bên trên có treo một tấm biển “Bích Phủ” màu xanh bằng gỗ.

“Những hạ nhân đi theo ta, làm phiền nguoi vậy, Nguyên lão bản.”

Nhan San San gật đầu với hần, sau đó bước lên, đẩy cửa phòng ra.

Đập vào mắt là một cánh cửa sổ được mở rộng, hiển lộ phong cảnh bên ngoài, sắc thu vui vẻ càng tôn lên vẻ giản dị trong phòng, một sợi dây màu tím treo thanh kiếm lên, bên cạnh là một thân ảnh, lúc này, đối phương chỉ ngồi uống rượu, không nói gì, cũng không xoay người.

“Đã lâu không thấy! U buồn thiếu niên.”

Nhan San San ngồi xuống đối diện của đối phương, chủ động cầm lấy vò rượu trên bàn, đẩy chén rượu nhỏ qua, trực tiếp rót một chén đầy cho nàng, ngửa đầu uống cạn, hình tượng này, hoàn toàn đối lập với hình tượng xinh đẹp tao nhã bên ngoài của nàng, ngay cả người trước mắt, định xem nàng như không khí cũng phải nhủ thầm.

“Aiz, chỉ mấy năm trôi qua thôi, bộ dạng ngây thơ của nguoi đã thay đổi rồi, nhưng khí chất, đúng là vạn năm cũng không đổi nha!” Nhan San San nhìn hần, chắc lưỡi hít hà lắc đầu, lại uống cạn thêm một chén rượu lớn, hưởng thụ cảm giác rượu xông lên khỏi cổ, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nam tử đối diện đặt chén rượu xuống, vốn là vẻ mặt buồn bã muôn đời, nhưng nhìn thấy cô gái có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân võ lâm này rồi, hai hàng lông mày của hần khóa chặt lại, chưa từng giãn ra.

“Nhớ năm đó, mỗi năm một lần, chúng ta đều ước hẹn đến Đồng gia trang ở Nam Quan, dùng tửu lượng đánh cược, người say trước sẽ làm người hầu ba ngày cho người say cuối cùng.” Nhan San San rơi vào hồi ức.” Kỳ diệu nhất là, người say cuối cùng, lại chính là người nguoi đã tránh mặt mấy năm qua.”

Lúc mọi người còn tỉnh táo, Tô Thiếu Sơ đã bắt đầu say rồi, nhưng Phó Điều Phong thường là người say cuối cùng thế độc, nói trước khi hần say khướt ngã xuống, vẫn thấy Tô Thiếu Sơ ngồi bên cạnh mời rượu hần.

“Cũng vì người say đầu tiên và người say cuối cùng đều cùng là một người nên mấy năm nay, không có ai hầu hạ ai cả, nhưng người say thứ hai và Phó Điều Phong say cuối cùng, đều trong vô hình, làm trâu làm ngựa cho nàng sai bảo.” Bây giờ nhớ lại chuyện thời còn trẻ, đúng là làm cho người ta muốn ngừng mà không được, Nhan San San nhủ thầm, nhìn nét mặt nam tử dần chuyển qua khó chịu.

“Nói đi nói lại, Phó Điều Phong làm trâu làm ngựa thì có thể biết là vì trường công chúa, còn nguoi ... Lại ngây thơ đem thân đi dâng hiến cho kẻ vô tâm kia, kết quả ... Aiz! U buồn thiếu niên, San San tỷ tỷ ta thật là đồng tình với nguoi nha!”

Vừa nói vừa thờ dài, chân mày của người đối diện càng nhíu chặt hơn, vẻ mặt giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi, tóc mai trên trán chuyển động, nhưng vẫn không nghe thấy đáp lại.

“Ta nói... Tiểu Thư Phương, mấy năm nay nguoi có đến hoàng cung đế đô không?” Nhan San San hỏi lúc đối phương nhíu chặt mày nhất, sau đó lại vờ che miệng kinh ngạc thốt lên: “Mấy năm nay nguoi thật sự có đến đó sao? Yên lặng không nói gì không phải là tính cách của nguoi, ăn nói khùng điên, ý nghĩ đen tối mới là nguoi nha!”

Vừa nói xong, tiếng một vật nặng nề rơi xuống cũng đồng thời vang lên, Lưu Tinh kiếm thủ Lý Thư Phương trực tiếp cầm lấy vò rượu bên cạnh, nặng nề đặt lên bàn.

“Nhân sinh có tám chữ khổ.” Rót cuộc, hần cũng chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm trầm, ẩn chứa lạnh lẽo vô biên trong đó.”Nhan San San ngơ ngác đã là đại diện của năm âm rồi.”

Sau đó, lại cầm lấy vỏ rượu lên tu ủng ực, giống như đang thể hiện ra khí khái nam tử vậy.

“Đã lâu như vậy rồi, cái nhìn của ngươi với ta vẫn không thay đổi, vĩnh viễn cũng không thay đổi nha!” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Nhan San San cười tươi tắn.”Vẫn là câu đáp lại như cũ, rốt cuộc là ta có thể điều khiển được – sắc, thụ, tướng, hành, thức – năm âm này với Lưu Tinh kiếm thủ nhỉ?”

“Trước kia ta cho rằng ngươi chỉ hãm hại Lục Minh Triều, bây giờ ta tin chắc, ngươi hãm hại tất cả mọi người bên cạnh mình, chỉ cần mắt cần đối năm âm này, không khổ cũng khó.”

“Vậy thì càng tốt, ta bây giờ thậm chí còn có năng lực hành hạ cao thủ võ lâm, xem ra giết Lưu Tinh kiếm thủ ngươi không cần tốn nhiều sức lắm!”

Khiêu khích lập tức làm cho Lý Thư Phương trở nên hung dữ, kéo sợi dây tím trên người, trường kiếm bay lên, sau đó rơi xuống bàn.

“Chuyện diệt trừ tai họa tận gốc, ta quyết không mềm lòng.” Tóc mai trên trán lùa ra, hiện lên hai hàng lông mày vắn vẹo vì giận.”Trực tiếp nói nguyên nhân ngươi đến tìm ta đi!”

“Tiểu Thư Phương à, cuộc đánh cược năm đó, có chặt đứt lòng nghĩa hiệp của ngươi không?”

“Ngươi vì ai tới?”

“Ngươi hiểu rõ, ngươi có thể làm cho San San ta tự mình mở miệng, vĩnh viễn chỉ có một.”

“Người này chắc chắn không phải là tướng công nhà ngươi.” Lục Minh Triều đáng thương, đường đường là Lục Thiếu tông chủ, nhưng ở trong lòng ái tề, địa vị vĩnh viễn chỉ đứng ở hàng thứ hai.

“Nhan San San ta hiểu rõ năng lực của tướng công nhà ta, bản lĩnh và thân phận của Minh Triều, không làm cho ta quá lo lắng.”

Lý Thư Phương nhún mày nghi ngờ.”Nhưng người có thể khiến ngươi mở miệng này, năng lực, bản lĩnh đều hơn ngươi, ngay cả trí tuệ hơn ngươi của Nhan San San ngươi cũng chưa chắc bằng được với trí thông minh của nàng, cần gì phải nhờ người khác cứu?”

“Tìm tới ngươi thì đã biết, đối thủ của nàng không dễ đối phó.”

“Với thân phận và quyền thế của Tô gia ở hoàng cung lẫn giang hồ, còn sợ không cứu được người sao?”

“Nhưng đối phương là người hoàng thất, như vậy Tử đại gia tộc không thể làm vậy được.”

Hoàng thất? “Không phải là Tam hoàng tử Chu Dục trong lời đồn chứ?!” Trước kia, hần từng nghe Phó Diêu Phong và Nhan San San nhắc đến cái tên này, đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Thiếu Sơ rời khỏi Tô gia mười mấy năm.”Năm ngoái, chuyện giữa Thiếu Sơ và vị Hoàng tử này, ta cũng có nghe Minh Triều huynh loáng thoáng nhắc tới.”

“Ngươi nghe Minh Triều đề cập đến?” Đôi mắt đẹp của Nhan San San mở to, nụ cười bên môi xuất hiện sát khí.”Các ngươi gặp khi nào thế? Sao Minh Triều lại không nói đến với nương tử thân yêu của hần?”

“Chỉ là vô tình gặp được thôi.” Tự biết lỡ lời, nhưng Lý Thư Phương vẫn mặt không đổi sắc, hời hợt.”Chẳng lẽ chuyện này không tốt sao?”

“Tốt? Với Chu Dục sao?” Như thể nghe được một câu chuyện hoang đường, Nhan San San không khách khí cười to, “Nếu ngươi đã nghe Minh Triều nói rồi, thì ‘tốt’ chưa bao giờ đi chung với Chu Dục hần.”

Trong lòng nàng không quên thầm nói, khi trở về nhà nhất định sẽ giáo dục lần nữa với tướng công nhà mình, cho hần biết, không thành thật với vợ sẽ có kết quả như thế nào.

“Chỉ có thể nói, tên Thiên gia yêu ma kia tuyệt đối thông minh không thua gì Thiếu Sơ, nhưng xét theo thủ đoạn đáng sợ và độ tàn nhẫn, người này tuyệt đối có thể nằm trên Thiếu Sơ.”

“Thiên gia yêu ma?”

“Là Thiếu Sơ gọi Chu Dục như vậy.”

“Ồ, đúng là sói cười hồ tàn nhẫn, hổ cười sói máu lạnh!”

Trong nhận định của Lý Thư Phương, Tô Thiếu Sơ cũng chẳng khác gì một con yêu quái. Thiên gia yêu ma chuyên hãm hại người khác, cũng giống như con yêu quái hoàn toàn cách biệt với người thường kia thôi.

“Tên Chu Dục này là hổ sói hỗn hợp, ngươi cứ tưởng tượng, một người mặc hoa phục tuần mỹ quyền quý, hưởng thụ nhất chính là thi thể của người chết, máu tươi là món trang sức mà hần yêu thích, xem thịt người như món ăn ngon, hơn nữa, khi hần cười lên, lại tạo cho người khác một cảm giác, không rét

mà run.”

“Kiếm của ta chỉ có thể giết được người thường, không giết được quý quái yêu ma.”

“Chưa thử làm sao biết không giết được yêu ma?”

“Thấy người còn sống là biết.” Nhan San San nằng căn bản cũng là một con yêu tinh chẳng khác gì.

“Như vậy là không được.” Nhan San San lập tức vỗ tay, vô cùng tán thành lời nói của hắn, “Thoạt nhìn ta giống yêu tinh, nhưng thật sự là một con người, cho nên ta còn sống; nhưng Tam hoàng tử thoạt nhìn là người, nhưng thật ra là yêu, kiếm của người nhất định không nên lưu tình.”

“Người và nàng đều có điểm giống nhau, chiếm hết tiện nghi rồi, rồi lại chửi người biết phân phải trái là ngốc.”

“Vừa rồi người phân phải trái với ta sao?” Nàng cười nhẹ nhàng, hỏi ngược lại.

Lý Thư Phương lại nổi gân xanh lần nữa, nếu trả lời nàng là đúng, thì chẳng khác nào thừa nhận mình ngốc.

“Ta không muốn trả lời vấn đề ngu xuẩn này.” Sợi dây màu tím động đậy lần nữa, trường kiếm trên bàn đã trở về lưng hắn. “Ta sẽ nói với Trường Thanh, tạm thời ta sẽ không ở lại Hồng Quan rượu uyển, cho đến khi phiền nhiễu biến mất.” Ý tứ rất rõ ràng, đừng nghĩ đến tìm hắn nữa.

“Đưa con bắt hiểu này!”

“A!” Một câu nói của Nhan San San, làm cả người hắn chấn động.

“Đừng quên, ván bài năm đó là người thua, cho nên thân phận giữa người và Thiếu Sơ đã định chắc rồi.”

“Người, người, người – - cảm ơn!” Lý Thư Phương cơ hồ là lùi ra khỏi nàng ba bước, “Đừng có nhắc đến chuyện đó nữa.”

“Câu chuyện tràn đầy ý nghĩa như vậy, làm sao có thể không nhắc đến!” Nhan San San đứng dậy, bước nhẹ đến phía hắn. “Năm đó, Lưu Tinh kiếm thủ Lý Thư Phương người tỏ tình với Tô Thiếu Sơ, hoàn toàn không để ý đến chênh lệch nữ lớn nam nhỏ, còn nói rằng, chỉ cần được nàng nhận tình cảm, điều kiện gì người cũng đồng ý.”

“Người dám nói thêm nữa, ta, ta – -” Sợi dây màu tím động đậy, trường kiếm trên lưng rơi xuống tay, thị uy chia vào người đến. “Đừng bảo ta không nể tình bạn cũ, xuất kiếm giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Bây giờ diệt khẩu đã quá muộn rồi, người biết chuyện này rất nhiều, chẳng những vậy, sau này còn có thể bí mật nói dôi tông đường cho võ lâm.”

“Xoát” một tiếng, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, chia về phía nàng, sát khí lạnh như băng, hắn nghiêng răng nói: “Ta giết người, để xem còn ai có can đảm dám tiếp tục nói đến chuyện này hay không.”

“Chuyện đó à?” Nhan San San lập tức chủ động đi lên, hào phóng cho cổ của mình đến gần lưỡi kiếm kia thêm một chút. “Là chuyện Thiếu Sơ khiêu chiến với người, lấy danh phận làm tiền đặt cược sao?”

“Người, người, người – - đừng tưởng ta không giết nữ nhân!” Thấy nàng bước đến một bước, hắn vừa đe dọa, vừa lùi ra sau hai bước.

“Lấy kiếm thuật ra để đánh cược, người thắng, Thiếu Sơ sẽ trở thành vợ chồng với người vĩnh viễn; ngược lại, nếu người thua, thì Thiếu Sơ có thể tùy ý đặt một danh phận cho người!” Nhan San San buông tay. “Cuối cùng – - người thua!”

“Đó là nàng tính kế ta, ban đầu rõ ràng là nàng đồng ý đòi khiêu chiến, kết quả lại là người khác đến ứng chiến.” Hắn nằm mơ cũng không ngờ, Tô Thiếu Sơ lại có em sinh đôi, giao thủ được ba chiêu, hắn đã ngạc nhiên, cảnh giác người này tuyệt không phải Thiếu Sơ, trong nháy mắt, thất thần làm cho hắn hoàn toàn bị thất bại.

“Hừ, là người tự nói tình cảm của người cao hơn cả núi sâu hơn cả biển, kết quả, ngay cả người mình thích cũng không nhận ra, đến khi đối phương xuất thủ mới biết người đang ứng chiến không phải là Thiếu Sơ, như vậy làm sao có thể trách nàng!”

“Người, có, thể, im, miệng, rồi!” Hắn cắn hận nói.

“Đang nói chuyện làm sao có thể câm miệng, đừng quên, cuộc đánh cược kia là ngươi thua, gấp mặt lại, ngươi chính là con trai của Thiếu Sơ, nhận Thiếu Sơ làm mẹ, cả đời cũng không thay đổi.”

Lời vừa mới dứt, kiếm trong tay Lý Thư Phương lập tức bắn ra, cắm xuống giữa bàn, thân kiếm phát sáng, chiếu rọi lên vẻ đáng sợ trong mắt hắn, giọng điệu lạnh lùng mở miệng, “Nếu ngươi cầu xin tha thứ, lưỡi dao này sẽ thay ngươi chăm sóc người thân trước khi lâm chung, muốn mạng sống chỉ còn một con đường, đó là —”

“Đủ rồi!” Nhan San San nững nịu, trực tiếp cắt đứt lời nói nhảm của hắn. “Luu Tinh kiếm thủ Lý Thư Phương, được xưng là song tuyệt kiếm khách, ngoài kiếm pháp tuyệt vời ra, còn có một điểm khác chính là khúc nhạc dạo mở đầu trước khi giết người. Bây giờ nói những lời này với ta, là muốn giết trường bối sao? Đứa bé đáng chết này, ta dù sao cũng là bạn tốt của mẹ con, mau ngồi xuống!”

Trong nháy mắt, tiếng thở sâu rõ ràng truyền đến, ảo não hiện lên trên mặt Lý Thư Phương, buồn bã, rất buồn bã, hắn thật sự rất muốn bằng một đao trực tiếp giải quyết nữ nhân chẳng khác gì yêu quái trước mặt này!

“U buồn thiếu niên à, tiểu tử Thư Phương ngươi đó, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ truyền tởm roi khắp đường phố ngõ hẻm ở Tịch Ảnh thành này, từ đây cho đến đường về đế đô, đến lúc đó, đây không còn là bí mật nữa, mà là chuyện cười cho vô lâm!”

Kiểm chế hơi thở bình tĩnh lại, hàm răng nghiến vào nhau, cuối cùng, sau khi hít một hơi thật dài thật dài rồi, mới chậm rãi ngồi xuống trước chiếc bàn vuông.

“Nhan San San, ngươi rốt cuộc...”

Đôi mắt đẹp lạnh lẽo lập tức liếc xéo qua. “Mặc dù tuổi của ta còn trẻ, không hề thích một đại nam nhân gọi ta là dì, nhưng thân phận là thân phận, ta và mẫu thân Tô Thiếu Sơ của ngươi là bạn tốt, miễn cưỡng, bao dung, ủy khuất, nghe ngươi gọi một tiếng dì San San xem nào!”

Được tiện nghi mà còn khoe mẽ, Nhan San San vĩnh viễn đều làm rất tốt theo câu nói này.

“Nếu như trực tiếp nói vào chính sự có thể ít bị ngươi hành hạ một chút, thì trực tiếp nói vào chính sự!” Lý Thư Phương giật giật sợi dây màu tím, trường kiếm trên bàn bay lên, vươn một tay lên, trường kiếm trở về vỏ, sau đó trở về lưng một lần nữa.

“Bắt đầu sớm thì chẳng phải tốt hơn sao, cần gì phải lãng phí nhiều thời gian như vậy làm gì.” Nhan San San buồn chán phát tay áo một cái, ý bảo hắn rót rượu cho.

“Không phải là ngươi muốn ta giết Tam hoàng tử Chu Dục chứ?!” Lý Thư Phương rất có phong độ, rót rượu giúp nàng

“Bây giờ giết hắn cũng không cần thiết, huống chi, nếu Chu Dục dễ giết thì đâu có chuyện xảy ra như bây giờ.”

“Vậy ngươi muốn ta làm gì?”

“Trước mắt chỉ biết được, Thiếu Sơ bị Chu Dục mang đi từ Tô gia, đám người của hắn ra khỏi đế đô, đi về hướng nam.”

“Tại sao lại xác định là Tô Thiếu Sơ bị Chu Dục mang đi?”

“Cả đế đô đều đồn như vậy, hơn nữa, trong phòng của Tô Thiếu Sơ có một miếng ngọc tùy thân của Chu Dục, chẳng phải là đầu mối mà Thiếu Sơ để lại sao.”

Thiếu Sơ ở Tô gia viện, trong phòng tắm chỉ còn lại quần áo bị xé rách, trong thùng tắm thì đầy mê hương, phát hiện được một miếng ngọc tùy thân của Chu Dục, hơn nữa, với năng lực của Thiếu Sơ, có thể vô thanh vô tức mang nàng rời khỏi Tô gia, không cần đoán cũng biết con người vô sỉ đó là ai.

“Tên đâm tặc Chu Dục đáng hận này.” Nàng vỗ bàn mắng, “Không đề ý đến những gì mà Tứ đại gia tộc đã cống hiến cho triều đình, không nể mặt Tứ đại gia tộc thì thôi, còn bắt người đi trước mắt chúng ta, tùy tiện mặc kệ quyết định của Hoàng thượng, ngay cả Thái tử cũng không dám trách mắng hắn, Chu Dục đã muốn người nào, nhất định sẽ không từ thủ đoạn, còn dám dùng thân phận Hoàng tử vào trong Tô gia bắt người, đúng là khinh người quá đáng!”

Nhan San San khó khi bức tức nghiêm túc như vậy, nhìn cảnh tượng trong phòng Tô Thiếu Sơ, cũng không khó để tưởng tượng đã có chuyện gì xảy ra.

“Chu Dục làm gì với Thiếu Sơ không khó để tưởng tượng, nhưng cho dù bị đối đãi thế nào đi nữa, tuyệt đối, trong vòng nửa tháng, nàng sẽ không thể chạm chân xuống đất.”

“Sính tần đâm uy! Nửa tháng sau mới chạm chân xuống đất được?!” Lý Thư Phương nghe Nhan San San thao thao bất tuyệt nói, hai hàng lông mày càng vất chặt vào nhau hơn.

“Tam hoàng tử Chu Dục là người như thế nào, ngươi chưa từng gặp mặt nhưng hắn là cũng có nghe nói rồi, cái danh xưng ‘đâm ma quý hoàng tử’ đó, người nghĩ chỉ là vui vui đặt chơi thôi sao?”

Nhan San San khinh thường liếc xéo qua, lại nhìn thấy nét mặt đáng sợ của hắn.

“Ồ, u buồn thiếu niên, nét mặt của ngươi khi tức giận vô cùng... sinh động đó, biết rõ tình cảnh của nàng rồi mới thấy tức giận sao?” Nàng cười cười, dò xét hỏi: “Không phải giận nàng lừa ngươi, hại ngươi không dám nhìn mặt nàng nữa, bởi vì khi gặp lại, sẽ là mẹ con hay sao?”

Ban đầu, Thiếu Sơ làm như vậy, chính là muốn hoàn toàn cắt đứt tình cảm này của hắn.

“Ngươi nói bọn họ rời khỏi đế đô, đi về phía nam, mục đích là đến Giang Nam sao?”

“Mặt ngoài thì là thế, nhưng Chu Dục vừa ra khỏi đế đô, nhân mã đã chia ra làm hai đường, Phong Ngôn đi đường khác, Phong Ngôn thì chắc chắn là đi về phía Nam, còn hắn thì vẫn chưa tìm hiểu được.” Nhan San San nghĩ ngợi. “Từ chuyện mang theo Thiếu Sơ rời khỏi đế đô cho biết, chuyện đi này, hắn đã tuyên thệ, không cho phép người khác làm phiền, nếu không, Chu Dục cũng không phao tin này ra.”

Tam hoàng tử rời khỏi đế đô đến Giang Nam, cơ hồ là đã truyền khắp đế đô rồi.

“Ngươi nghĩ tin tức Tam hoàng tử đến Giang Nam chỉ là để ngụy trang?”

“Căn bản là ngụy trang, Chu Dục ra khỏi đế đô, đi về phía nam được một quãng thì đã thay đổi phương hướng.”

“Vị Tam hoàng tử này quả nhiên là muốn đánh lạc hướng chúng ta, đây là kế kích tây kích tây sao?”

“Ta nghĩ Chu Dục làm vậy là có mục đích khác.” Nhan San San cảm giác, không phải chỉ đơn giản như vậy, nhú mày trầm ngâm, “Bây giờ ta vẫn chưa xác định được, trước mắt gặp Tô Thiếu Sơ trước thì hơn.”

“Ngươi đã có hành tung của bọn họ?”

“Đã tìm đến ngươi rồi, đáp án còn phải hỏi nữa sao?” Nhan San San chỉ sầu lo một chuyện duy nhất. “Lần này, Thiếu Sơ nhất định trả giá không ít, dù sao cũng không phải lần đầu chống lại Chu Dục, nhưng kế sách lần này phải tinh vi hơn lần trước nhiều.”

“Ngươi cho rằng Thiếu Sơ sẽ làm thế nào?”

Mím chặt môi, Nhan San San trầm tư, nghĩ đến khả năng mà nàng sẽ nghĩ đến nếu gặp tình cảnh này.

“Thiếu Sơ nhất định sẽ phế bỏ khả năng bỏ chạy cuối cùng của mình, hoàn toàn trở thành một tù nhân bị độc chiếm.”

Lý Thư Phương chăm chú nhìn, hàng lông mày tỏ ra buồn rầu, “Chẳng thêm để ý đến công lực của mình, chỉ vì muốn đỡ sự phòng bị của đối phương xuống, xem ra vị Hoàng tử này thật sự không đơn giản!”

“Đã nói là yêu quái rồi mà!”

“Dùng cách như vậy, một khi kết quả không như mong muốn, năng lực cũng đã mất, chẳng phải nguy hiểm càng thêm gấp bội sao?”

“Ngươi nghĩ năng lực của Thiếu Sơ là gì? Võ công sao?” Nhan San San rất không cho là đúng, cười rộ lên. “Thư Phương đệ đệ, năm đó bị té một cái, vẫn chưa hiểu năng lực của ‘mẫu thân’ ngươi sao?”

Lý Thư Phương biết mình đã hỏi một câu ngu xuẩn, bị nàng chê cười, chỉ đành ăn đắng nuốt cay nuốt cục tức xuống, chỗ đáng sợ nhất của Tô Thiếu Sơ chính là — trí tuệ!

“Nếu như Chu Dục thích đùa bỡn với người khác, thì Thiếu Sơ giỏi nhất là làm người khác động lòng, khác biệt ở chỗ, người đã động lòng, sẽ mất đi tỉnh táo.”

“Một người làm nhiều việc như thế, tính kế nhiều như thế vì Tô Thiếu Sơ, có thể dễ dàng mất đi tỉnh táo sao?”

“Những người khác có lẽ không làm cho hắn mất đi tỉnh táo được, nhưng đối tượng làm cho hắn động lòng là Tô Thiếu Sơ, là một người, có thể làm cho người khác tẩu hỏa nhập ma trong vô hình...”

“Quý yếu!” Lý Thư Phương nói tiếp, đối với chuyện bị Tô Thiếu Sơ đùa bỡn, để rồi nhận định thân phận, hắn đúng là kiếp này khó quên.

“Đúng là một nhân vật lợi hại.” Nhan San San liếc mắt nhìn ‘đứa con bất hiếu’. “Tên Chu Dục này, đã là tàn nhẫn từ trong xương tủy rồi, ngay cả con của hắn cũng là từ loạn luân mà ra, mỗi ngày không được nhìn thấy máu, hắn sẽ không thể nào sống được, thậm chí còn có thể tẩu hỏa nhập ma.”

Thiếu Sơ đáng thương, lần này rơi vào trong tay Chu Dục, sau một thời gian ngắn nữa có lẽ sẽ sống không bằng chết mất. Vừa nghĩ đến những hành động cử chỉ của Chu Dục, Nhan San San lại tức giận.

“Lần này phải hoàn toàn giải quyết chuyện giữa Chu Dục và Tam hoàng tử, nếu không, Chu Dục sẽ không chết tâm, hơn nữa, có thêm một Hoàng hậu vào, bọn họ cứ lần lữa như thế này, sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra, đến lúc đó, không còn đơn thuần là chuyện của một mình Thiếu Sơ nữa.”

“Bởi vì Tô Thiếu Sơ xuất thân là từ tứ đại gia tộc sao?”

“Một khi thân phận của Thiếu Sơ bị vạch trần, kết quả là nàng phải chấp nhận Chu Dục, nếu vậy thì cũng không có gì để lo lắng, nhưng ngược lại, Chu

Dục sẽ bắt đầu tiến hành trả thù, đến lúc đó, tứ đại gia tộc không tránh khỏi dính dáng đến, một gia tộc gặp chuyện không may, ba gia tộc còn lại cũng không thể không bị ảnh hưởng, hơn nữa, những người đợi thời cơ để bỏ đá xuống giếng không ít, tình cảnh lúc đó sẽ vô cùng nguy hiểm.”

“Người chưa từng thích Tam hoàng tử, chẳng lẽ là vì chuyện giữa hắn và Tô Thiếu Sơ?” Hắn cũng từng nghe Lục Minh Triều đề cập đến chuyện của Nhan San San và Chu Dục.

“Nếu như Thiếu Sơ chấp nhận Chu Dục, như vậy, ta bằng lòng để Thiếu Sơ chết trên tay Chu Dục năm đó.” Nhan San San liếc xéo hắn. “Cuộc đời này, Chu Dục không xứng đáng với Thiếu Sơ, nếu những chuyện đã qua không thể thay đổi, vậy thì thay đổi kết quả đi!”

“Người muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì, cũng không bằng Thiếu Sơ nghĩ như thế nào.” Nhan San San cười khó lường, chủ động rót một chén rượu thay hắn, nói: “U buồn thiếu niên, thay ta đem đáp án của Thiếu Sơ về đi!”

“Ta nghĩ người hiểu rõ, vị Tam hoàng tử này không thể khinh thường, sự thật, giả dối, hắn đều nắm chắc được, nếu vậy, làm sao có thể xác định thứ người nắm giữ chính là sự thật, chứ không phải là một cục diện giả?” Kinh nghiệm giang hồ nhiều năm, Lý Thụ Phương thủy chung đều cảm thấy, người này không thể khinh thường.”Người này, luận địa vị, luận năng lực, đều là người khó dây dưa vào, nếu không, cũng không có sự tình hôm nay.”

“Cho dù Chu Dục đang làm gì, thì mấu chốt cuối cùng vẫn ở Thiếu Sơ, hơn nữa, lần này, nhất định phải có kết quả!”

“Tô Tuyết Sơ thì sao?”

Anh em sinh đôi của Tô Thiếu Sơ, có dung mạo tương tự như nàng, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, yên lặng ít nói, có kiếm thuật cực cao, đây chính là ẩn tượng mà Lý Thụ Phương có được về người này sau cuộc ứng chiến năm đó.

“Nghe nói bên cạnh Tam hoàng tử còn có một cao thủ kiếm giả là Phong Ngôn, hơn nữa, bản thân Tam hoàng tử cũng có một công lực khó lường, mọi lúc, đều có thể điều động quan binh từ các phủ nha, muốn tiến hành bất kỳ việc gì, cũng phải tính toán đầy đủ, cân nhắc về thực lực.”

“Chỉ mới bắt đầu thôi, gấp gáp cái gì?” Nhan San San cười thần bí.

***

Làn sương mờ ảo, ánh trăng cô tịch, một đoàn người đi dọc theo hạ lưu sông, vừa nhìn thấy ba người đứng phía trước, tên cầm đầu đoàn người kia bước lên một bước, báo cáo chuyện tình với nam nhân cao gầy.

“Mạnh Diêm Ty.”

“Tình huống thế nào?”

Ba tên nam nhân mặc dị phục, trong đó, hai tên nam nhân đứng hai bên là đi theo bảo vệ.

Tên nam nhân đứng ở giữa, giắt trường tiên bên hông, con ngươi nhỏ hẹp, gò má cao, trong làn sương đêm, trông hắn tựa như ma quỷ âm u, đến từ Địa Ngục để bắt những oan hồn từ nhân gian về.

“Bốn căn cứ khác đều bị phá, năm Ty Dịch đều bị triều đình mang đi.”

Theo tin tức mà bọn họ có được, triều đình đã âm thầm ban mật lệnh xuống cho quan phủ mọi nơi, phải tiêu diệt toàn bộ thế lực của Ma Hi ở Trung Nguyên, mấy ngày gần đây, tất cả các căn cứ ở Trung Nguyên đều bị quan phủ phá hết, toàn bộ người Ma Hi đều bị bắt đi.

“Tại sao triều đình đột nhiên hạ lệnh này?”

“Nghe nói là có liên quan đến Tam hoàng tử.”

“Tam hoàng tử Chu Dục, con trai của Nam Nguyên Thánh nữ và Hoàng đế Trung Nguyên, trước giờ luôn giữ lập trường trung lập với Đông Vực, sao đột nhiên lại có thay đổi này?” Mạnh Diêm Ty hỏi, đồng tử bật ra sương tuyết rét lạnh.

“Thuộc hạ đoán, có lẽ là vì... Khắc La Kỳ Chân.” Người kia tiếp tục nói: “Chu Dục hẳn là đã biết Khắc La Kỳ Chân phái thích khách ám sát hắn, hơn nữa, lúc trước Ma Hi và Trương công chúa có thù oán, nên mới làm như vậy.”

“Xem ra vị Thiên gia Hoàng tử này thật sự có ý định tiêu diệt toàn bộ Ma Hi ở Trung Nguyên.” Đồng tử của Mạnh Diêm Ty càng âm trầm hơn. “Tình hình ở Đông Vực thế nào? Viên Tế trưởng lão có truyền đến tin tức gì không?”

Mấy năm nay, Ma Hi giáo không ngừng nâng cao thế lực, hơn nữa, sau khi trở mặt với Vương tộc, lực lượng gia nhập từ Vương tộc chia thành bốn thế lực, nay Khắc La Kỳ Chân đã mất, nghiêm nhiên chỉ còn lại ba phần.

“Tin tức Khắc La Kỳ Chân bỏ mình truyền về, cả giáo phái đều bị chấn động, Vương tộc đã công khai đối đầu với Ma Hi, những thế lực thuộc phe Khắc La Kỳ Chân và đám Huyền Hồng nhất tộc còn sót lại đều về dưới trướng Đại vương tử.”

Tình thế hiểm ác, làm người kia sầu lo nói: “Vốn là phe ta còn thế lực ở Trung Nguyên, nhưng bây giờ chẳng những mất đi, mà năm vị Ty Dịch cũng bị bắt, Viên Tế trưởng lão nói, lập trường của chúng ta bây giờ vô cùng bất lợi, hiện tại, quan phủ khắp Trung Nguyên đều đang đuổi bắt chúng ta, tình thế...”

“Trưởng lão có nói cách giải quyết là gì không?”

“Trưởng lão nói, một là cứu năm vị Ty Dịch về Đông Vực, hoặc là... Giết Tam hoàng tử, như vậy, địa vị của chúng ta trong giáo và cả Đông Vực cũng sẽ không bị ảnh hưởng đến.”

Mạnh Diêm Ty híp mắt lại, không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Viên Tế trưởng lão đã thuyết phục người của ‘Hi phi phái’ đến giúp đỡ chúng ta.”

Hi phi là phi tử được sủng ái nhất của Ma Hi giáo chủ đã chết, cũng là một trong bốn thế lực ở Ma Hi.

“Có tin tức, năm vị Ty Dịch đã bị áp tải về triều đình, bảy ngày sau xử tử, trong đó, chỉ mới tìm được đường đi của ba người, thời gian không kịp để cứu cả năm người nữa nhưng nếu cứu được ba người, hẳn là...”

“Có điều tra được hành tung của Tam hoàng tử không?” Mạnh Diêm Ty cắt đứt lời của hắn, hỏi.

“Điều này... nghe nói hắn rời khỏi đế đô, đến Giang Nam.”

“Điều tra nơi đặt chân của Chu Dục ở Giang Nam.”

“Mạnh Diêm Ty... Người muốn giết Tam hoàng tử?!” Quyết định này, làm cho người kia kinh hoàng.

“Thời gian không còn kịp để cứu năm người nữa, Viên Tế trưởng lão cũng không đồng ý chỉ cứu ba người.

Xem ra, ý định của Viên Tế trưởng lão là phải giết Chu Dục, nếu không cũng không cần phái người đến giúp đỡ.

“Nhưng bên cạnh Tam hoàng tử có một cao thủ kiếm thuật như Phong Ngôn, hơn nữa, còn có trận trượng bảo vệ, không phải là người dễ đối phó, chính bản thân Chu Dục cũng có võ công cao thâm khó dò, chỉ sợ...”

“Đối với tên Tam hoàng tử này, rõ ràng, đối phó với hắn rất khó, nhưng hạ thủ với người bên cạnh hắn thì không khó.” Mạnh Diêm Ty lãnh lúng cười. “Ma Hi ta giỏi nhất là dùng độc, bằng âm luật, thậm chí là động vật cắn nuôi đều có thể giết người, tên Chu Dục này tâm tính hung ác tàn độc, bản Diêm Ty cũng muốn hắn thử, là thủ đoạn của Ma Hi ta sắc bén, hay là năng lực của Chu Dục hắn cao thâm?”

***

“Lục Trúc Liễu Nhạc” là vùng ngoại thành của Tĩnh Hủy thành, chiếm một diện tích khá lớn, nơi đây như thể là một công viên xanh mát vậy, có trà thanh, có rượu ngon, có tiếng đàn dễ nghe, nhưng không phải là nơi để tìm kiếm hoan ái, mà là để những vị danh sĩ yêu thích phong cảnh thanh nhã, đến đây hưởng thụ mảnh đất phong tình này.

“Nghe danh ‘Lục Trúc Liễu Nhạc’ đã lâu, hôm nay được tận mắt ngắm nhìn, tận tai nghe tiếng đàn trúc trầm bổng, vào đêm thì có thể nghe thấy tiếng đàn vọng lên dưới ánh trăng, quả thật bất phàm.”

“Mong công tử thích chính là vinh hạnh của chúng ta.” Cô bé mở đôi mắt to tròn động lòng người, cười nói với người phía sau màn trúc.

Bên trong vườn trúc, toàn là đình đài được làm bằng trúc, đưa mắt đi nhìn, có thể thấy khắp nơi đều phòng được làm bằng trúc được tách ra, trên thảm cỏ xanh là những loại hoa cực kỳ đặc biệt, đua nhau nở rộ, quả là xinh đẹp tao nhã.

“Tiếng đàn trầm bổng của cô nương, vang lên dưới sắc thu lá rụng, quả nhiên là kết hợp tuyệt vời.” Sau màn trúc, vang lên tiếng cười nhỏ nhẹ ôn hòa.

“Đợi những tỷ muội khác của Diêm Nhi, hợp tấu khúc âm, hy vọng công tử người cũng thích.”

“Trong Lục Trúc Liễu Nhạc này, tiếng tỷ bà của Phi Tương cô nương, tiếng sáo của Thủy Lục cô nương nổi tiếng đã lâu, nay có thể được vinh hạnh thưởng thức rồi.”

Liễu Diêm định mở miệng nói, bên ngoài phòng trúc đã vang lên tiếng chén rơi vỡ, tiếng quát mắng dữ dội.

“Thiếu gia nhà ta còn chưa rời khỏi – - ai dám đi – - “

Tiếng la của nam tử vang lên trong tiếng thét kinh hãi hoảng sợ của đám nữ tử.

“Đàn được, thổi sáo được thì có gì là thanh cao – - muốn tiền, thiếu gia nhà ta cũng không thiếu – - “

“Tống, Tống thiếu gia, Phi Yên Hoa là của Lục Trúc Liễu Nhạc, xin người tự trọng!”

“Quản gia, nói cho các nàng biết, động đến bốn thiếu gia sẽ như thế nào!” Một nam tử cao lớn nói.

“Hừ! Có biết thiếu gia nhà ta là ai hay không? Công tử nhà ta là công tử của Tổng tri phủ, ngay cả Huyện lệnh cũng phải nghe lời.” Tên quản gia lớn tiếng quát lên thay chủ nhân: “Không muốn Lục Trúc Liễu Nhạc gặp chuyện không may thì biết điều nghe lời một chút, hầu hạ thiếu gia nhà ta thoải mái một chút, thiếu gia nhà ta cũng nể mặt một phần.”

“Ồ, vừa rồi ý thế hiệp người, bây giờ còn dám tác oai tác quái sao?” Thiếu niên ngồi sau bức màn trúc, nhẹ nhàng hỏi Liễu Diễm Nhi. “Vị Tổng thiếu gia này là khách quen ở Lục Trúc sao?”

“Mười ngày nay hần ta vẫn thường đến đây.” Nha hoàn bên cạnh Liễu Diễm Nhi dâng trà lên cho hần. “Nghe nói là con trai út trong Tổng phủ.”

“Là Tổng tri phủ cai quản Tỉnh Hủy thành sao?”

“Hình như là vậy.” Một tiểu nha hoàn khác cũng xen vào đáp. “Tổng đại nhân từng cùng hần đến đây tìm Diễm Nhi tỷ tỷ.”

“Nhiều chuyện.” Liễu Diễm Nhi nhẹ mắng hạ nhân, hai nha hoàn vội vàng câm miệng.

“Là người theo đuổi của Diễm Nhi cô nương sao?”

“Làm công tử chê cười.” Liễu Diễm Nhi áy náy nói. “Chỉ là ... Gần đây chẳng hiểu Tổng thiếu sao đột nhiên biến thành như vậy.”

“À!” Thiếu niên ngồi sau màn trúc quay đầu sang trên ghẹo vị nam tử trung niên cạnh bên: “Nét mặt vô pháp vô thiên này, Yển tổng quản, có cảm thấy rất quen thuộc hay không?”

“Bình Phi không biết ý người là gì?”

“Không biết!” Đúng là một đáp án làm cho người cảm khái. “Những từ ngữ này đúng là quá xa lạ với người.”

“Thiếu phu ...”

“Khụ, ta là người thiện lương sợ ác, đối với xưng hô này không dám nhận, xin thất lễ.” Cười không ngớt, không khỏi nhắc nhở. “Chủ nhân nhà người chỉ biến mất trong chốc lát, đừng phá hỏng tâm trạng của ta.”

“Vậy Thiếu chủ muốn làm như thế nào?”

Yển tổng quản bên cạnh rất thức thời đáp lại, làm cho dung nhan tuấn tú sau màn trúc hứng thú như rồng mây.

“Ta muốn làm thế nào, người cũng làm thế nào?”

“Đúng, chỉ là Bình Phi muốn nhắc nhở Thiếu chủ, chủ nhân không thích người gần gũi với những người khác, các cô gái cũng không ngoại lệ.”

“Nể mặt Yển tổng quản người nhắc nhở ta những lời này, ta sẽ cố gắng, trước khi hần xuất hiện, gần gũi hết những cô nương ta cần gần gũi, hoàn toàn không để người khó xử.” Tiếng cười tràn đầy hứng thú.

“Thiếu chủ hiểu rõ, Bình Phi không phải đang nói đùa, hơn nữa là đối với thân phận của người bây giờ.” Yển Bình Phi khéo léo chỉ ra tình thế hiện giờ của nàng.

“Aiz! Niềm vui thú của ta là lưu luyện phong hoa tuyết nguyệt, tận tình uống rượu, nhưng bây giờ lại đáng thương như thế, lúc nào cũng bị “theo” dõi”

Người sau màn trúc cảm giác như mất đi tự do, cảm thán thay cho số phận của mình.

“Tổng thiếu gia, đây là nơi dùng khúc nhạc để khơi gợi nhã hứng, các cô nương thuần túy là để mua vui, chứ không phải để mua bán.”

Vài tên nam bộc chạy đến khuyên can, 5, 6 tên kéo các cô gái ra khỏi cánh tay trắng kiện của hần.

“Buồn cười, trong nhận thức của bốn thiếu gia, nữ nhân đã có thể công khai đánh đàn hầu rượu người khác, cũng có thể mua bán, đùa giỡn, dùng giả vờ thanh cao ở đây nữa.” Dáng ngồi to lớn, ăn mặc cao quý, nhưng từng lời phát ra đều phóng túng vô chừng: “Đám nữ nhân ở Lục Trúc Liễu Nhã tuy không kiêu kỳ như kỹ nữ thanh lâu, nhưng tinh thông chơi đùa một chút cũng không tồi.”

“Cứu, cứu mạng -- “

Các cô nương vốn trốn trong một góc, thừa dịp hỗn loạn, ôm chặt nhạc cụ trong tay, chạy ra bên ngoài.

“Tổng thiếu gia, ở đây thật không phải -- “

“Phiền phức, mau tìm Kim lão bản của các người đến đây!” Nhìn thấy toàn bộ nữ tử đều chạy đi cả, Tổng Từ Thiệu có chút tức giận.

“Kim lão bản có việc, không có trong vườn trúc, Tổng thiếu gia thỉnh người dừng -- “

“Bắt các nàng về – -” Tổng Tử Thiệu đẩy đám người đang ngăn cản mình ra, ra lệnh cho thuộc hạ bắt người.

Các cô gái bối rối chạy ra ngoài, hai nha hoàn bên trong căn phòng màu tím chạy ra, kêu bọn họ mau chạy vào, bọn hạ nhân của tên công tử kia đuổi theo, lại bị bốn nam tử đứng ngoài phòng ngăn cản lại.

Bốn tên nam nhân này kỳ thực đều là người luyện võ, lập tức đưa thân thể to lớn ra, hung hãn chặn mấy tên nam nhân kia chạy vào, một tên trong đó định vung tay đánh vào bốn người, không ngờ lại bị người kia đánh lại, bay ra xa!

“Đáng chết, dám cùng bốn thiếu gia đoạt – - “

Tổng Tử Thiệu chạy đến, thấy thế hô to, lại bị một giọng nói truyền ra từ trong màn trúc cắt đứt.

“Đừng là chán sống rồi, dám đoạt nữ nhân với bốn công tử, còn dám bước thêm một bước, ta không bảo đảm sẽ giữ lại được cái mạng chó của ngươi.” Thanh âm lạnh lạnh truyền đến.

“Ngươi, ngươi, ngươi có biết – -” Quả thực không thể tin được, trong Lục Trúc Liễu Nhạc lại có người dám nói chuyện như vậy với hắn, nhất thời, làm hắn tức đến nghẹn lời.

“Ngươi có biết đây là địa bàn của bốn công tử hay không? Còn dám can rở ở đây?”

“Vây quanh nơi này – - mau bắt tên khốn kiếp trong phòng trúc kia ra cho bốn thiếu gia – - “

Tổng thiếu gia kia luôn được yêu thương sủng ái, không chịu nổi loại vũ nhục này, lập tức giận dữ lên!

“Người đâu – - tất cả bao vây nơi này!”

Quần gia đứng kế bên, nghe chủ nhân hét to, lập tức ra lệnh cho tất cả thủ hạ đi lên bao vây căn phòng, làm cho các cô nương bên trong sợ hãi, nhưng người sau màn trúc kia vẫn bất động như núi, thở ra tiếng thở dài nhàn nhạt.

“Tiếng trời gày nhẹ, luôn mở một cánh cửa cho nhân loại, tiếng trúc rót trần thể phạm tục, âm thanh tao nhã, cảnh giới trang nhã, tiếc rằng, không thể xóa bỏ tâm tính, đức hạnh của những người không biết điều.”

“Người ngồi bên trong kia, đừng có nhiều lời, bốn thiếu gia như thế nào, đợi ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ sẽ biết!” Gương mặt Tổng Tử Thiệu đỏ bừng vì giận dữ.”Ai dám chặn lập tức chặt đứt chân hắn! Người đâu – - mau lật căn phòng tím này lên!”

“Cần gì phải giận chó đánh mèo vậy chứ!”

Mấy tên nam nhân kia vung đao lên, chuẩn bị hướng thẳng về phía trong phòng, nhưng vừa vung tay lên, bọn nam nhân kia đã cảm thấy đau nhức khắp người, kiểm trong tay toàn bộ đều rớt xuống, gân mạch vỡ ra, không ngừng chảy máu, tiếng la hét đau đớn trong nháy mắt vang lên khắp nơi.

“Lấy nội lực hóa khí, ngươi biết võ công?”

“Võ công!” Lại nói đến chuyện sâu nào nữa rồi.”Bây giờ thì không còn!”

“Ngươi ... dám đùa giỡn với bốn hoàng tử – -” võ công bây giờ đã không còn sao!!!

Người đằng sau màn trúc trả lời, làm cho Tổng Tử Thiệu càng thêm tức giận, trực tiếp đoạt lấy thanh kiếm trong tay thủ hạ, tung người xẹt qua bốn tên nam nhân đang chặn mọi người lại, vung đao về hướng bên trong phòng tím!

Kiểm thuật của tên Tổng Tử Thiệu này quả là khác hẳn với vẻ ngoài cậu ấm của hắn, lực đạo hắn xuất ra mạnh mẽ, lưỡi kiếm bén nhọn, uy nghiêm bỏ về trong phòng tím.

Ngay lập tức – - từ bên trong màn trúc, hai thân ảnh nhảy ra, ánh sáng lấp lánh cách trở kiếm quang, làm cho lưỡi kiếm hoàn toàn mất đi nội lực.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Không ngờ tên cậu ấm thoát nhìn tác oai tác quái, ăn chơi trác táng lại có kiếm pháp tốt như vậy, đáng tiếc, còn thiếu vài phần thông minh, xuất thân

quan gia chỉ tỏ vẻ đường cho hươu chạy, cùng trộm cướp chẳng có gì khác, giết người cũng không oan uổng.”

“Nếu Thiếu chủ từ đã nói vậy, vậy thì không giữ mạng của hân!” Yên Bình Phi đáp lại nói.

Hai tên kiếm giả tiếp tục xuất kiếm, một trái một phải tấn công vào Tổng Từ Thiệu, cả hai đều là cao thủ kiếm pháp nổi tiếng, sau mười chiêu, Tổng Từ Thiệu bị đa thương nặng nề, bắt đầu trở nên yếu ớt!

“Thiếu gia – – “

Quan gia sợ hãi cho người lên cứu, nhưng từng sát khí bắn ra từ màn trúc, làm cho mọi người muốn ngăn cản cũng không được.

“Phải chi thông minh một chút, đừng nhúng tay vào, rốt cuộc bây giờ phải lấy mạng để đổi lấy, có đáng không?” Từ phía sau màn trúc, vãn vang lên giọng nói nhẹ nhàng cảnh cáo.

Mọi người xung quanh sợ hãi, hai mắt nhìn nhau, dù không biết lai lịch của người trước mắt, nhưng đối phương có cao thủ bảo vệ, dường như thật sự có năng lực giải quyết bọn họ.

Lúc Tổng Từ Thiệu không chống đỡ nổi nữa, té xuống từ trên cao, một thân ảnh quen thuộc bỗng vọt ra.

“Khoan đã!” Liễu Diễm Nhi chợt vọt đến bên cạnh Tổng Từ Thiệu, xoay người quỳ xuống trước người trong màn trúc. “Công tử, xin người đại nhân đại lượng, hạ thủ lưu tình.”

“Dừng tay.” Người sau màn trúc ra lệnh, hai tên kiếm giả cũng đồng loạt dừng tay.

“Công tử, ta biết người có lai lịch không tầm thường, nhưng ... Từ Thiệu ... Tổng thiếu gia, cũng là vì ... Có lòng với ta mới làm như vậy, thật sự không phải là loại người như người nghĩ đâu.”

“Diễm Nhi... Chuyện này không liên quan đến người, không cần người cúi đầu cầu xin hân.” Đứng sau, Tổng Từ Thiệu bị thương, nằm yên trên đất la lên.

“Người đừng làm lớn chuyện nữa, cho dù người vì chuyện này mà chết, ta cũng sẽ không thay đổi, ta cũng sẽ không chấp nhận người mà bước vào cửa Tổng gia.” Liễu Diễm Nhi không quay đầu lại, hít một hơi thật sâu nói.

“Tại sao? Rốt cuộc là vì sao, người lại đối với ta như vậy?” Tổng Từ Thiệu đau khổ hỏi.

Liễu Diễm Nhi không đáp lại, không ngừng dập đầu với người đứng sau màn trúc. “Công tử, mọi chuyện đều vì ta mà ra, nếu mạo phạm công tử người, xin người cứ trách Diễm Nhi đi!”

“Thế gian này, rốt cuộc là người có tình nhiều, hay người vô tình nhiều?”

Theo màn trúc được nhắc lên, một thiếu niên bước ra, đằng sau có thêm 5, 6 kiếm giả bảo vệ.

“Vì sao ta có lòng, lại bị cho là vô tình, còn người vô tình, lại được cho là có tình chứ?”

Sợi tóc nhẹ nhàng được lựa ra, là một gương mặt xinh đẹp tuấn nhã, lúc này, lông mày nhẹ rũ xuống, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng màu tím.

“Aiz! Kiếm Sư, muốn say một chén rượu hồng trần, nhưng Sơ Nhi lại không biết nên kính ai bây giờ.”

Về thanh lịch nhã nhặn bật ra từ thiếu niên, làm cho người ta trở mắt ngắm nhìn, gắm vóc màu tím, làm tôn lên chiếc áo khoác ngoài trắng như tuyết, sợi tóc đen rũ xuống áo, trán cao thanh duệ, thâm trầm mà ôn nhã.

“Có lẽ, tình cảnh ở Vân Phong đất tuyết vào nửa năm trước, thông dong hồng trần đã không còn thuộc về ta nữa.”

Thiếu niên nở nụ cười khổ, hai viên minh châu đeo trên tai lóe sáng, ẩn chứa vẻ tao nhã dịu dàng của một cô gái, nhất thời, làm cho người ta không biết nên nhận định là ‘hân’ hay là ‘nàng’.

Tô Thiếu Sơ đỡ Liễu Diễm Nhi quỳ gối trước mặt lên.

“Người đừng đứng vào nàng, chuyện này không liên quan đến nàng!” Tổng Từ Thiệu thấy thế, tức giận la lên, lại hận thân thể bị thương, không thể động thủ được.

“Diễm Nhi cô nương, lựa chọn đi! Người có tình như vô tình, người vô tình nhưng có tình, người muốn chọn cái nào? Hai loại đều làm cho người khác đau khổ, chỉ bằng, người chọn làm người vô tình nhưng có tình đi!”

Tô Thiếu Sơ nắm tay nàng, đi về phía Tổng Từ Thiệu.

“Chỉ tránh được một lúc, không tránh được suốt đời, người hãy để cho hân biết điều người đang suy nghĩ trong lòng đi.”

Liễu Diễm Nhi đi đến trước mặt Tống Tử Thiệu, nhìn hấn bị thương rơi xuống đất, trong lòng cảm thấy âu sầu phiền muộn.

“Diễm Nhi...”

Nhìn đôi mắt đầy lệ của Liễu Diễm Nhi, Tống Tử Thiệu có chút kích động, nhỏ giọng gọi.

“Mấy năm nay, ngươi như gần như xa, nhưng chưa hề từ chối ta, ta nghĩ, ngươi đã hiểu được tâm ý của ta, nhưng cuối cùng, ngươi lại không chịu gặp ta nữa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Tử Thiệu, dù chúng ta ... có cha mẹ khác nhau, nhưng vừa rồi mẫu thân ta đã gả vào Tống tri phủ, trên danh phận, chúng ta là huynh muội, sau khi phụ thân mất đi, ta cũng không muốn liên quan đến mẫu thân nữa, trừ oán hận năm đó mẫu thân rời khỏi ta và phụ thân đang bệnh nặng ra, cũng là vì tình cảm của ngươi...” Nước mắt nhịn không được chảy xuống, nàng tàn khốc nói rõ suy nghĩ trong lòng mình. “Ngay cả Tống tri phủ cũng không để ý đến lời nói thể tục, sẽ chấp nhận ta trở thành con dâu của Tống gia, nhưng ... Ta không muốn trở thành con dâu của Tống gia, ta thật ra chỉ muốn, gọi một tiếng ... ca ca!”

“Ca ca!” Trong nháy mắt, Tống Tử Thiệu như bị sét đánh.

“Ngươi ân cần chăm sóc, giúp cho ta hiểu được tình thân ấm áp là như thế nào, ta biết, ngươi không giống như ta, ban đầu, ta là sợ sẽ mất đi sự ấm áp này, nên không dám ... Nói toạc ra với ngươi, đành ... Giữ một khoảng cách nhất định với ngươi ... Ta sợ, sau khi nói ra, ngươi sẽ không thêm để ý đến ta nữa ... Thật xin lỗi.” Nàng nghẹn ngào khóc.

Về mặt Tống Tử Thiệu buồn bã, nhếch môi không nói gì, một lát sau mới mở miệng, “Ngươi chỉ cần thân tình? Ngươi cảm thấy đây là thân tình sao?”

Hắn chợt cười một tiếng, trong đôi mắt âm u hiện lên một tia sáng. “Ngươi chỉ muốn xem ta như thân nhân, lại sợ ta không để ý đến ngươi nữa, thì ra, cố gắng của ta không phải không có kết quả ... có lẽ, người không hiểu chính là ngươi.”

“Cho dù có đúng hay không, ngươi đừng nói gì nữa, ít nhất, hãy cho ta một hy vọng cuối cùng đi.”

Tống Tử Thiệu gật đầu với Tô Thiệu Sơ, nói xin lỗi một tiếng, sau đó dẫn đám hạ nhân rời khỏi.

“Ngươi, ngươi sẽ lại đến đây chứ?”

“Vẫn còn một hy vọng cuối cùng, ta có thể cam tâm từ bỏ sao?” Thân thể lão đạo dừng lại, hấn không xoay đầu lại, chỉ nói: “Yên tâm đi! Khi trở về Lục Trúc Liễu Nhạc, ta sẽ không còn là Tống thiếu gia tác oai tác quái nữa.”

Nhìn thân ảnh rút cuộc cũng đi xa, trái tim nặng nề của Liễu Diễm Nhi trong nháy mắt như nhẹ hẫng đi, rồi lại cảm thấy ưu thương không thôi, nhìn thân ảnh cô đơn của hấn rời khỏi, cảm thấy thật khó chịu.

“Ít nhất, hấn cũng đã hiểu ý của ngươi rồi, thậm chí còn có thể nhìn thẳng vào tình cảm của hấn, không phải là không tốt.” Tô Thiệu Sơ than nhẹ nói.

“Công tử cũng cảm thấy hấn nói đúng sao? Là ta không biết sao?” Liễu Diễm Nhi có chút mơ hồ.

“Nếu ta có thể trả lời được đáp án này, có lẽ đã có thể giải quyết vấn đề của mình.” Aiz! Một chữ tình, đối với nàng mà nói, không còn gọi là phiền toái nữa, mà là nguy hiểm.

“Công tử cũng phiền não về tình cảm sao?” Nhìn thấy nụ cười khổ của Tô Thiệu Sơ, Liễu Diễm Nhi bỗng cảm thấy mình đã lỡ lời. “Là Diễm Nhi hỏi nhiều, công tử tuy còn trẻ tuổi, nhưng xem ra đã có vợ rồi.”

“Khụ, đừng nên nói những thứ này, chuyện đã quyết định, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ bằng vào phòng tiếp tục tiếng đàn ban này bị cắt đứt đi.”

Lúc này, mấy người chịu trách nhiệm trong vườn trúc đã bước lên, khoanh tay cảm tạ Tô Thiệu Sơ, các cô nương trong Lục Trúc Liễu Nhạc cũng nhanh chóng chạy đến chào hỏi.

Tuần mỹ thiếu niên từ trước đến giờ luôn được các cô gái hoan nghênh như vậy, huống chi là một công tử văn nhã lịch thiệp, đáng vẻ xuất chúng, lại có khí khái của một anh hùng như thế.

“Công tử, vừa rồi người đứng là lợi hại, ta còn tưởng sẽ xảy ra chuyện lớn, không ngờ người vừa nói mấy câu đã giải quyết được.”

“Đáng tiếc Kim lão bản không có ở đây, nếu không, hấn nhất định sẽ cảm ơn ngươi hết lời.”

Lão bản của Lục Trúc Nhạc viên phải đi nghênh đón một vị khách quý, chỉ hạ lệnh xuống là phải chiêu đãi vị bạch y công tử này cho tốt.

“Không sao, để các ngươi cảm ơn cũng được.” Các tiểu cô nương oanh oanh yến yến quần quít lấy không buông, Tô Thiệu Sơ quen miệng cười đùa dàng nói. “Tỷ bà, tranh, trúc kết hợp, ta còn chưa có phúc lắng nghe đây.”

“Chỉ cần công tử không chê, mọi người trong Lục Trúc Nhạc viên nhất định cam nguyện hợp tấu cho người nghe, nghe đến khi hết hứng mới thôi.”

“Có thể nghe mấy vị xinh đẹp tỷ tỷ tấu nên khúc nhạc của thiên nhiên, hôm nay Thiệu Sơ có phúc lớn rồi.”

Đối với nữ nhân, từ trước đến giờ nàng đều không kháng cự được, nhìn các cô gái cười đùa ngọt ngào như vậy, bộ dạng giống hệt như mấy chú chim sẽ đáng yêu, mấy con thỏ nhỏ khá ái, cho nên nàng cũng không đành lòng từ chối ý tốt và yêu cầu của bọn họ.

Nàng nở nụ cười với mọi người, hưởng thụ niềm vui thú cùng những người khác, đều làm cho Chu Dục vô cùng không vui, là con gái của mình, hẳn còn nhận được, hôm nay lại có người khác đoạt mất sự chú ý của nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không nhận.

Hôm nay nàng rất cuộc cũng có thể hưởng thụ niềm vui sướng, không có tên dâm ma Hoàng tử bên cạnh, làm nàng thích ý cực kỳ.

“Thiếu chủ, trừ chủ nhân ra, còn có thêm hai vị tiểu thư đến... Người đừng tùy ý phóng điện nữa, nếu không sẽ làm cho cả ba người tức giận!”

Yến Bình Phi chợt đi lên, nhắc nhở bên tai nàng, Tô Thiếu Sơ còn chưa kịp đáp lại, từ đằng sau đã truyền đến tiếng hô to!

“Tô công tử – – “

Hai cô bé mặc váy tím, tóc tết lên bằng dây cột tóc cũng màu tím, gương mặt giống nhau như đúc, giận dữ đứng đứng chạy đến!

“Ngươi không để ý đến Vô Ưu (Vô Sầu) – – lại có thời gian chơi với người khác – – “

“Công tử, hai vị cô nương này là ai vậy?”

“Khụ, đó là...” Nở nụ cười cứng ngắc, vất vả lắm mới có cơ hội tự do tự tại, xem chừng bây giờ đã kết thúc mất rồi.

“Vợ lớn, tiểu thiếp sao?” Nữ tử bên cạnh nghi ngờ hỏi, nhìn bộ dạng hai cô nương này thờ hờn hờn chạy đến. “Công tử, người có vợ rồi sao? Còn cưới tỷ muội sinh đôi sao?”

“Aiz! Ta cũng hy vọng có năng lực làm được như thế.” Cũng không cần bị tên ác quỷ hoàng tử để ý đến nữa.

“Nhưng sao thê thiếp của người lại gọi người là ‘Tô công tử?’” Một cô nương khác hỏi.

“Không ai được đụng vào Tô công tử!”

“Đúng vậy, Tô công tử là — của cha và chúng ta, không được đụng đến —”

Vô Ưu, Vô Sầu đẩy các cô gái sang một bên, một người chặn một bên Tô Thiếu Sơ, không cho phép những người khác đến gần.

“Vị công tử này là của cha và các ngươi?”

Mấy cô nương nhìn nhau, không hiểu được lời các nàng nói.

“Xin hỏi hai vị cô nương, có quan hệ gì với Tô công tử? Sao lại liên quan đến cả lệnh tôn?”

“Tô công tử là người của cha ta – – dĩ nhiên sẽ là mẹ của chúng ta – – “

Chữ ‘mẹ’ vừa thốt ra khỏi miệng, tựa như một tiếng sét chấn động, làm cho toàn bộ mọi người trong Lục Trúc Liễu Nhạc tròn tròn mắt!

“Mẹ... Là nói.. vị công tử này?”

“Dĩ nhiên!”

Các nàng tự đắc héch mặt lên, tỏ vẻ đắc ý vô cùng, sau này, các nàng chẳng những có cha, mà còn có Tô công tử làm mẹ.

‘Phù’ một tiếng, có người nhận không được cất tiếng cười, làm cho mọi người cũng lên tiếng cười theo.

“Tiểu cô nương, cho dù các ngươi rất thích vị công tử này, nhưng cũng không thể kêu một nam nhân làm mẹ của các ngươi nha!”

“Đúng vậy! Nam nhân không thể làm mẹ đâu, ôi!”

“Các ngươi đã lớn vậy rồi, còn muốn có mẹ nữa sao?”

Mấy vị cô nương và khách nhân ngơ ngác một lời, ta một câu chọc ghẹo hai nha đầu, làm cho Vô Ưu, Vô Sầu bất mãn phản bác lại.

“Chúng ta dĩ nhiên biết nam nhân không thể làm mẹ – – là các ngươi không biết – – Tô công tử là – – “

Hai chữ ‘nữ nhân’ còn chưa bật thốt ra, Tô Thiếu Sơ đã cao giọng cắt đứt các nàng.

“Vô Ưu, Vô Sầu, theo ta vào trong phòng nghe nhạc được không?”

“Được!”

Hai nha đầu vui sướng tranh nhau la ‘đồng ý’, Tô Thiếu Sơ vừa dụ dỗ các nàng, vừa ra lệnh cho Yến Bình Phi cho lui các cô nương và đám khách nhân đang tò mò xem kịch vui.

“Sớm biết cha cho Tô công tử đi ra ngoài, chúng ta sẽ không chạy ra sau núi chơi.”

“Đúng vậy! Trờ về mới nghe nói Tô công tử ngơoi đến đây.”

Thời gian gặp Tô Thiếu Sơ mỗi ngày đều có hạn, cha cứ nói là muốn chờ đến khi Tô công tử thật sự thuộc về hắn, mới cho Tô công tử tự do chơi với các nàng, hại các nàng buồn bức cực kỳ, cha rõ ràng đã nói, chuyến đi này có thể chơi với Tô công tử nhiều hơn, nhưng căn bản không phải vậy!

“Cha các ngơoi đâu?”

Vốn là Chu Dục muốn cùng nàng đến Lục Trúc Liễu Nhạc, nhưng sau đó lại gặp được người mà Hoàng thái tử phái đến ‘Phái Hà Phong’, sắc mặt lập tức trầm xuống, hắn không có ý định cho đối phương nhìn thấy nàng, cho nên lệnh cho Yến Bình Phi đưa nàng đi trước.

Xem ra, người của Hoàng thái tử là vì dò la tin tức của nàng mà đến.

“Vốn là thái tử điện hạ phái người đến nói chuyện, sau đó lại có người từ Giang Nam đến, hình như là Phong Ngôn phái đến, chúng ta không có đi xuống, nên cha mới cho người đưa chúng ta đi.”

“Ồ.” Về mặt Tô Thiếu Sơ chuyển sang trầm tư.

“Lúc này mới là tốt nhất! Nếu không, đi chung với cha, Tô công tử nhất định lại bị hắn chiếm mất.”

Thừa dịp Chu Dục không có ở đây, Vô Ưu, Vô Sầu mới có thể dính chặt vào nàng.

“Nói hay lắm, cả ngày hôm nay ngơoi phải chơi với chúng ta đó! Rõ ràng cha đã nói, cả ngày hôm nay, Tô công tử là của chúng ta!”

“Đúng vậy! Nửa tháng nay, chỉ có ăn tối mới nhìn thấy ngơoi, cả buổi sáng đều không thấy ngơoi, không có cha ở đây, thì còn có Yến tổng quản canh chừng ngơoi.”

“Đúng vậy, cha còn nói cái gì mà cho chúng ta chơi với Tô công tử, kết quả, lại vứt chúng ta sang một bên, mang Tô công tử chạy mất!”

“Chỉ cần là liên quan đến Tô công tử, cha liền trở nên hẹp hòi.”

Vô Ưu, Vô Sầu vừa nói, về mặt vừa tỏ ra oán hận, Tô Thiếu Sơ nửa thờ dài, nửa bội phục.

“Xem ra, mỗi một bước đường của ta đều bị đóng kín rồi.”

Ngay cả ở đây, cũng sợ là có huyền cơ. Lúc trước, khi nàng và Nhan San San còn là Tử Phi Song Nguyệt, đi khắp nơi sưu tập tài liệu, muốn đoạt lấy ‘Hạm Bích châu’, nàng đã nghi ngờ Lục Trúc Liễu Nhạc này chính là nơi nắm giữ tin tức từ khắp nơi gửi về của Chu Dục.

Từ lúc Chu Dục yên tâm giao nàng cho Yến Bình Phi đã chứng tỏ, suy đoán này không hề sai.

“Một lát nữa chủ nhân sẽ đến.” Nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức, Yến Bình Phi đi lên, nói với Tô Thiếu Sơ: “Bình Phi xin cho lui tất cả cô nương và hạ nhân trong phòng.”

“Voi thân phận tôn quý của chủ nhân, cũng đề ý đến các cô nương và hạ nhân ở đây phát hiện thân phận sao?” Aiz! Muốn gặp được hai tiểu cô nương đáng yêu này, lại phải làm bạn với tên Thiên gia yêu ma đáng sợ kia.

“Bình Phi chỉ là cẩn thận làm theo lời của chủ nhân, vừa rồi Thiếu chủ đã phá lệ, xin Thiếu chủ đừng làm khó nữa.”

Theo lệnh của Tam hoàng tử, những cô nương đánh đàn, thổi sáo đều phải ở ngoài màn trúc, tuyệt đối không được để Tô Thiếu Sơ lộ diện, càng không cho nàng và hạ nhân, cô nương nào có bất kỳ tiếp xúc gì, ban nãy Tổng Tử Thiệu gây chuyện, làm cho bất đắc dĩ phải phá lệ.

“Tô công tử, ngơoi phải ngoan, đừng chống lại cha nữa, như vậy sẽ rất lâu không được gặp ngơoi.”

“Đúng vậy! Tô công tử nghe lời đi, bởi vì cha thích nhất là trừng phạt những người không nghe lời.”

Một người kêu nàng ngoan, một người kêu nàng nghe lời, đối với những lời nói ngây thơ của hai nha đầu, Tô Thiếu Sơ cười lắc đầu, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, vì các ngơoi, ta sẽ ngoan, sẽ nghe lời.”

“Thật tốt quá, Vô Ưu (Vô Sầu) không cần phải một tháng sau mới nhìn thấy ngơoi nữa.”

Hai nha đầu vui sướng ôm lấy cánh tay nàng, vừa cọt xát vừa làm nũng.

“Aiz! Xem ra ban đầu nói với San San nửa tháng sau mới đạp chân xuống đất được, thật là quá xem thường Thiên gia dâm ma, quả nhiên, dâm uy cũng là trời ban cho.” Nàng nói nhẹ nhàng, trong lòng thờ dài một tiếng thay cho bản thân.

Một tháng đó, nếu Chu Dục không có ở cạnh thì cũng là ngủ li bì vì Miên hương, có ba mươi mốt ngày thì hết ba mươi ngày là đã nổi thú tính, chẳng phân biệt ngày đêm, ý thức nàng còn chưa tỉnh, thân thể đã bắt đầu theo luật động, hẳn thật sự muốn nuốt nàng vào bụng, không chứa cả xương sao?

Từng có một lúc, nàng không hiểu rõ, nàng và hắn khác nhau chỗ nào!

Hắn điên cuồng như thế, ham muốn như thế, đến cuối cùng là muốn xác định nàng đã thuộc về hắn, hay là muốn thỏa mãn dục vọng chinh phục của hắn, Tô Thiếu Sơ không hiểu được, chỉ biết là Chu Dục không muốn nàng khuất phục, không cần nàng cầu xin tha thứ, hắn muốn chính là nàng đáp lại, muốn nàng ý loạn tình mê dưới người của hắn, nhìn ánh mắt nàng tràn đầy hình ảnh của hắn, hắn mới hài lòng cúi xuống, ôm nàng triển miên.

Một tháng sau, xác định võ công của nàng thật sự đã mất hết, mới tăng thêm thời gian ở ngoài phòng cho nàng, từ từ cho Vô Ưu, Vô Sầu chơi cùng với nàng.

Thú tính đáng sợ của Chu Dục, sau một tháng này mới bắt đầu thu lại, có lẽ là do hắn hiểu, nếu cứ tiếp tục như thế, nhất định sẽ làm nàng ngã bệnh, cho nên mới thu lại một chút.

Nhưng Tô Thiếu Sơ nghĩ: chỉ cần trước khi hoàn thành kế hoạch của hắn, nàng sẽ khó mà thoát khỏi hắn, bởi vì nàng có thể cảm giác được, ẩn sâu trong con người của hắn, chính là ánh nhìn của một con sói, muốn chinh phục con mồi trước mặt.

“Cha còn nói, một năm sau, chúng ta và Tô công tử có thể tự do tự tại chơi với nhau rồi.”

Vô Ưu, Vô Sầu vui sướng nghĩ đến ngày mà các nàng và Tô Thiếu Sơ có thể thoải mái chơi với nhau.

“Một năm sau...” Aiz! Vừa nghĩ đến đã làm cho da đầu nàng tê dại, mồ hôi lạnh rùng mình.

Nếu nàng không đoán nhầm, theo kế hoạch của Chu Dục, một năm sau, nàng sẽ có “huyết thống của Thiên gia”, yêu ma hoàng tử kia sẽ phao tin tức, đến khi truyền vào tai Hoàng thượng, Hoàng hậu, đến lúc đó, không chỉ là Chu Dục ép bức nàng, có thể ngay cả Thái tử cũng không thể làm chỗ dựa nữa.

Hoàng hậu có thể sẽ hợp lực cùng Tam hoàng tử, dùng quyền lực của Thiên gia để ép nàng lộ mặt, với tính cách đáng sợ của đôi mẹ con kia, mẹ thì muốn cháu, con thì muốn người, cả hai đều có mục tiêu của riêng mình, nhất định không chừa thủ đoạn nào.

Người quen tự do sợ nhất là người cô chấp, đây chính là hình dung rõ nhất về người và Chu Dục!

Những lời mà Nhan San San nói, nàng càng lúc càng linh ngộ, thứ nàng tính sai chính là, không ngờ Chu Dục sẽ động tâm với nàng đến mức này, càng không ngờ, hắn, sau khi động tâm lại cô chấp đến mức ấy!

Từ nhỏ, Chu Dục trong ấn tượng của nàng, chính là tàn nhẫn, máu lạnh, vô tình, nàng chỉ biết là, hắn rất đáng sợ; cho dù là khi hắn định giết nàng, hay khi hắn chà đạp tình cảm thiêng liêng của Ngọc phi, thậm chí là những người bị hắn để mắt đến, chơi chán rồi giết, con người này, nàng vô cùng hiểu rõ, nhưng rốt cuộc, là nàng tính sai chỗ nào?

Trong thiên hạ, khó nhất là đo lường lòng người, thế sự dù khó khăn, gian nan đến mức nào đi nữa, cũng không thiên biến vạn hóa như lòng người...

Lời của Kiếm Sư, lúc này lớn vồn trong đầu nàng, ban đầu, nàng tính kế hắn, lại không ngờ đến sự tình hôm nay, bởi vì hắn căn bản là một tên lãnh huyết vô tình.

“Công tử, có cần Điem Nhi đưa thức ăn và rượu nhạt lên không? Nghe nói khách quý mà Kim lão bản nghênh đón cũng có liên quan với công tử người.” Liễu Điem Nhi đi vào trong phòng lần nữa, cúi người hỏi.

“Đưa bánh kẹo và điểm tâm vào cho các nàng dùng trước đi.”

“Có cần Điem Nhi ở lại đây hầu hạ không?”

“Ta không muốn nàng ở đây!” Vô Ưu nắm chặt tay phải của Tô Thiếu Sơ, giận dữ la.

“Ta cũng không muốn!” Vô Sầu nắm chặt tay trái, cũng căm thù nhìn nàng nói.

Tô công tử dường như rất tốt với cô nương này, trừ cha và San San tỷ tỷ ra, không ai được phép cướp mất Tô công tử của các nàng, ai dám đến gần Tô công tử, đều là kẻ thù!

Hơn nữa, cha đã nói, Tô công tử chỉ cần buông lỏng một chút, sẽ giống như làn gió, biến mất không thấy tăm hơi nữa, cho nên, chỉ cần hắn không có ở đây, các nàng phải bảo vệ cho Tô công tử.

“Vô Ưu, Vô Sầu, Tổng tỷ tỷ vừa rồi khen các người đáng yêu dễ thương, nhưng ta thấy, các người phải cười lên mới thật sự xinh đẹp.”

“Tô công tử cảm thấy chúng ta cười lên rất hấp dẫn sao?”

Hai nha đầu mong đợi nhìn nàng.

Tô Thiệu Sơ gõ nhẹ lên đầu mũi của các nàng.”Còn phải hỏi sao? Người bên cạnh cha các người hấp dẫn ta nhất, chính là đôi tỷ muội các người, cười cho Tống tỷ tỷ xem, cho nàng biết, ta không nói sai.”

“Tống tỷ tỷ.”

Thái độ thay đổi chỉ trong phút chốc, hai nha đầu cười ngọt ngào, vẻ mặt rực rỡ.

“Vô Ưu, Vô Sầu quả nhiên là người ta yêu mến nhất, hai người đáng yêu lắm, biết điều ngồi xuống đằng hoàng, ta nhờ Tống tỷ tỷ đem đồ ăn các người thích lên.”

“Vâng.”

Hai tỷ muội biết điều đáp lại, ngồi trong phòng, nụ cười không rời môi.

“Công tử.” Tống Diễm Nhi che miệng cười, vừa rồi các nàng gây rối, trong lòng nàng đã hiểu rõ được vài phần. “Dù gọi là công tử, nhưng bên trong hẳn không phải là công tử rồi? Nhưng cho dù là thân phận nào, ta cũng biết người thích đến những nơi nào, người rất tốt với nữ nhân, đúng là một hoa hoa công tử, cũng may...”

Đôi mắt thanh tú ám chỉ nhìn nàng, “Trời sinh làm thân phận người không làm được điều đó, nếu không, chuyện này nhất định sẽ rất nghiêm trọng.”

“Khụ.” Tô Thiệu Sơ hắng giọng, “Chỉ là ta có nhiều kinh nghiệm ở cùng các tiểu cô nương, biết làm thế nào để các nàng vui vẻ thôi.”

Đối với nàng mà nói, với những tên quan viên bụng đầy tâm cơ, giang hồ hiểm ác, chỉ là một niềm vui thú để luyện trí não thôi, chơi đùa cùng các cô gái đáng yêu, luôn luôn khiến nàng có hứng thú hơn, vì vậy nàng thường thích đặt mình vào tiếng đàn của họ, chơi đùa cùng họ, hai tính cách đối lập, đôi khi nàng cũng thấy kỳ lạ.

“Công tử là người ngoài, mấy ngày nữa, Tĩnh Hủy thành sẽ tổ chức lễ thị khánh, trong mười ngày, đường phố nhất định rất náo nhiệt, công tử có thể đưa bọn họ ra ngoài chơi, sẽ càng vui vẻ hơn.”

“Lễ thị khánh! Là kỷ niệm cái gì?”

“Chỉ là tập tục truyền lại từ xa xưa mà thôi, có thể nhân dịp này bày bán trái cây, lưu ly quý báu, hàng hóa bằng trúc, dân chúng cũng có thêm việc làm, kiếm thêm chút tiền.”

“Xem ra Diễm Nhi cô nương rất mong đợi đến lễ thị khánh này.” Nhìn nàng nói, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên hăng hái thì biết.

Liễu Diễm Nhi che miệng cười khẽ.”Ở giữa phố có một hàng chuyên bán sơn phấn, ông chủ đó tuy yêu tiền nhưng thi thoảng cũng tìm được vài món đồ đẹp! Nhưng không biết có vừa mắt công tử không thôi.”

“Diễm Nhi cô nương tuệ tâm hơn người, nếu có cơ hội phải đến xem thử mới được.” Hiểu được hàm ý sau lời nói của nàng, Tô Thiệu Sơ cười một tiếng.

“Tống đại ca cũng rất thích lễ thị khánh, chỉ là... Ta không biết...” Nói đến Tống Tử Thiệu, nàng lại cảm thấy buồn phiền. “Có nên gặp lại hay không....

“Yên tâm, người đã nói thẳng ra, hẳn sẽ biết nên làm gì tiếp theo.” Nhìn thấy sầu lo trong mắt nàng, Thiệu Sơ nắm tay nàng, lời nói mềm nhẹ dịu dàng, “Ta nghĩ lễ thị khánh này, hẳn là người người muốn gặp nhất, đúng không?”

Liễu Diễm Nhi cười khỏ.”Lời của công tử, Diễm Nhi hiểu.”

“Thiệu Sơ yêu đệ, ta đã nói rồi, sự dịu dàng của người, nụ cười của người, thậm chí chỉ là một đầu ngón tay, nếu là vì người ngoài, thì đừng trách ta cướp mất tính mạng của người đó!”

Tô Thiệu Sơ vỗ nhẹ tay đối phương, một phút sau đã bị giật ra lập tức!

“Yêu đệ sao không chịu nhớ, người thuộc về ai!” Đôi mắt tuấn mỹ uy hiếp người khác, trong nháy mắt đã tiến đến trước mắt Tô Thiệu Sơ, người kia chậm rãi vùng môi cười.”Có lẽ phải cảnh cáo một chút để nương tử người biết, vì phu nói là làm!” Một tay khác của Chu Dục kẹp chặt cổ họng của Liễu Diễm Nhi.

“Công... Công tử... Cứu...” Liễu Diễm Nhi vùng vẫy cầu cứu với Tô Thiệu Sơ, nhưng sau đó, cổ họng bị kẹp chặt đến mức không nói nên lời nữa.

Chung quanh xôn xao, mọi người chỉ thấy được, một công tử tôn quý bỗng nhiên cầm lấy tay của bạch y công tử, rồi tay kia như thể uy hiếp, nắm chặt tay của Liễu Diễm Nhi, ngay cả những võ giả ban nãy vừa bảo vệ bạch y công tử, cũng đi lên chặn hẳn (Tô Thiệu Sơ) đến gần!

“Cha? !”

Vô Ưu, Vô Sầu trong phòng cũng ngơ ngẩn, muốn chạy ra, Yến Bình Phi nhận được ánh mắt ám hiệu của chủ nhân, nhanh chóng chạy lên ngăn các nàng

lại.

“Lão, lão bản, có chuyện gì vậy?”

Lục Trúc Liễu Nhạc Kim lão bản vừa đi đón khách quý về cũng giật mình sững sờ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì!

“Rốt cục cũng hiểu, giờ phút này phải ngoan ngoãn nghe lời sao?” Tô Thiệu Sơ thủy chung đều cười lạnh nhìn hấn, Chu Dục nhú mày, hỏi.

“Ta đang đợi.” Tô Thiệu Sơ bình tĩnh nói: “Chờ người giết nàng để chứng minh hai chuyện.”

“Ồh.” Nụ cười đáng sợ của Chu Dục vẫn không thay đổi, thậm chí, có xu hướng thiên về ngoan độc.

“Một khi người giết nàng, người thật sự sẽ không phải là đáp án của ta, càng không phải là đáp án tình cảm của ta!”

“Vì câu nói đó của người, càng thêm xác định, nàng không thể không chết!” Chu Dục nắm chặt ngón tay, sắc mặt Liễu Diễm Nhi bắt đầu chuyển sang tím, hơi thở yếu ớt, gần như là mất hồn! “Bởi vì nàng thậm chí lại có địa vị lớn đến thế trong lòng người!”

“Nàng có địa vị thế nào, trong lòng người hiểu rõ, không cần hẹp hòi kiểm có như vậy!” Tô Thiệu Sơ nhàn nhạt nói, “Nàng chết, mê hoặc tình cảm của ta đối với người, sẽ bị chặt đứt bởi chính người.”

“Mê hoặc tình cảm?” Những lời này quả thật làm cho con người hấn run lên, xơ xác tiêu điều ngưng tụ lại.

“Người hiểu rõ, ta không phải không có tình cảm, không phải không bị người mê hoặc, nhưng chỉ cần người dám tàn sát nàng, ta hiểu rõ, ta sẽ không bị mê hoặc nữa.”

Chu Dục buông cổ tay đang kèm chặt cổ Liễu Diễm Nhi ra, nhìn thẳng vào nàng, không có bối rối, chỉ có vẻ mặt như nghiêm nhiên.

“Người có thể không tin, bởi vì ngay cả ta cũng không dám tin, đừng bảo ta chứng minh cái gì đó với người, bởi vì ta không thể.”

Người ngoài kinh ngạc nhìn nam tử yêu mị cao quý, kéo thiếu niên áo trắng vào lòng, hai tay ôm chặt.

“Thiệu Sơ yêu đệ, người luôn có thể bắt nạt bốn hoàng tử như thế này, người hiểu rõ, so với chuyện người nói thẳng là người có tình cảm với ta, những lời này càng làm cho ta rung động hơn.” Giọng nói của Chu Dục sục sôi. “Chỉ tiếc, lời của người và thân thể người không giống nhau, rất thích làm việc xấu, chỉ thích lừa gạt ta.”

“Chẳng lẽ Tam hoàng tử không hiểu, lừa gạt người, làm người tức giận, làm người ghen ghét dữ dội, là niềm vui thú khi trả thù sao?”

Nhỏ nhẹ đáp trả vào lỗ tai hấn, là ác ý, là khiêu khích, còn là một hành hạ nát lòng, với những lời nũng nịu của một tình nhân nên làm, nàng hiểu rõ, những lời này càng ảnh hưởng đến hấn hơn, làm hấn vừa vui sướng, vừa tức giận, bởi vì hấn không thể biết đây là thật hay giả.

“Có đôi khi ta thật nghi ngờ, người có phải là do trời cao phái xuống để đối phó với ta, bốn hoàng tử yêu người tận xương tủy, cũng hận người đến nghiền răng, trên đời này, người là người duy nhất làm bốn hoàng tử cảm thấy đáng sợ, bởi vì người hiểu thế nào là lòng người, thế nào là đùa bỡn.”

“Có thể được Tam hoàng tử ca ngợi như thế, ta làm sao dám không nhận đây?!” Tô Thiệu Sơ tựa vào trong lòng hấn khẽ cười, quyết định thẳng thắn, “Thật ra Tô Thiệu Sơ còn muốn làm thêm một việc, đó chính là hoàn toàn chà đạp tôn nghiêm của Chu Dục người!”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sáng sớm đầu thu, một trận mưa to ào tới, sau giờ ngọ, lại chuyển sang mưa phùn liêu phiêu, lát phát bao phủ cả Phiếu Hà Phong.

Bên trong ‘Vân Lưu các’, bóng dáng trước cửa sổ thủy tinh, một thân váy tím áo trắng trang nhã, tóc vén lên, trên tai là hai chuỗi khuyên tai Lưu Ly nhỏ, tựa như càng tôn thêm bầu trời không cao vời vợi bên ngoài cửa sổ, trong xinh đẹp mang theo một chút thanh đạm.

Dung nhan xinh đẹp gác tay ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ, như thể đã bị cơn mưa ở rừng núi này mê hoặc, cũng giống như đang đi vào cõi thần tiên, xa xôi mà hư không.

“Thiếu phu nhân, thuốc của người đây.” Thị nữ bưng chén thuốc vào phòng.

Thân ảnh lặng yên trước cửa sổ bỗng nhẹ giọng thở dài.

“Người có muốn nô tỳ đặt lên bàn, nguội rồi mới uống không ạ?”

“Đem đến cho ta đi!”

Nàng biết, nếu nàng còn chưa uống hết, thị nữ chắc chắn sẽ không chịu lui xuống.

Nhìn ra cảnh sắc núi rừng thơ mộng bên ngoài, có thể thấy được những áng mây nhiễm màu vàng nhạt của nắng nơi phía chân trời, làn nước tung tóe nơi thác nước, những hình ảnh này, như đã từng hiện hữu trong trí nhớ, nàng nhẹ giọng ngân nga – -

Phóng nhất phân hào tình, tri sính thiên địa, nan kiến khung thương du du.

Bỏ nhất phân nhu tình, đạo chơi nhân gian, tẫn kiến trần thế thương thương.

Hồng trần lãng, tuế nguyệt lưu; nguyệt vô ngữ, thoại nan hư.

Xa xôi giang hồ, bạn nhất thân hào hùng ở đâu ?

Mưa bụi giang sơn, nghiêng một thân nhu tình giao ai?

Mạc đạo bi hoan ly hợp nhân gian bạch đầu.

Hà bất thiên địa yêu du, say uống hồng trần ngàn chén rượu.

“Khi thân thể đã không thuộc về mình nữa, trái tim lại bị ràng buộc, ta đã mất, làm sao gặp bình minh đây. Kiểm Sur, chén rượu hồng trần này, Sơ Nhi không biết là nên say, hay là lòng không muốn say?”

“Say lòng làm nguoi sợ sao?”

Người kia vẫy lui thị nữ, thị nữ lấy chén thuốc, lui về phía sau.

“Ta sợ chính là, không muốn say, lại bị ép buộc phải say.” Người kia đi đến phía sau, vuốt làn tóc của nàng, khẽ hôn lên, đôi mắt nàng bình đạm, nói nhưng không quay đầu lại.

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể ép, nhưng ép lòng mình là rất khó, nhất là tâm chí kiên định, khó nắm bắt lấy như nguoi.”

“Đúng là khó tin, những lời này lại xuất phát từ miệng của Tam hoàng tử.” Tô Thiếu Sơ vén môi cười yếu ớt.”Ta nhớ, từ trước đến giờ nguoi luôn cho rằng, dùng thủ đoạn có thể lấy được tất cả, lòng nguoi, nhân tính cũng không ngoại lệ.”

“Nhưng cũng chính vì tình cảnh bây giờ, ta mới có thể biết nhân tính, lòng nguoi là khó thay đổi nhất.”

“Lòng nguoi.” Đôi mắt nhắm nhìn về phía chân trời, chuyển sang trầm tư, lầm bầm nói. “Dù thế sự có khó khăn mấy đi nữa, cũng không thắng được lòng nguoi.” Nếu lòng nguoi khó lần, vì sao nàng và Chu Dục lại đến tình cảnh như thế này?

Rốt cuộc, nàng đã tính sai chỗ nào? Mấy ngày nay, câu hỏi này không ngừng quanh quẩn bên nàng.

Tam hoàng tử Chu Dục, là con người tàn nhẫn máu lạnh, chỉ có một phút hứng thú đối với con mồi, đã thỏa mãn dục vọng chinh phục rồi, cho dù có giết, cũng tuyệt đối không có động lòng trắc ẩn gì, càng đừng nói đến động tâm.

Từ nhỏ, nàng đối với hắn, vẫn là ấn tượng như thế, bởi vì hắn vốn nên như vậy, tàn nhẫn vô tình không có nhân tính ...

Nhưng nguoi như vậy, khi đối mặt với khoảnh khắc sắp chết đi, lại muốn dùng mạng để bảo vệ con gái của mình; nhưng nguoi như vậy, lại không tiếc dùng mạng để xuống hoàng tuyền cùng nàng, chỉ vì nàng nói, nàng không có tình cảm với hắn; nhưng nguoi như vậy, vì muốn có được nàng, đã làm ra những chuyện, càng lúc càng không giống với nhận định “Tam hoàng tử Chu Dục” trong nàng!

Nàng, căn bản vô tâm với hắn ... nàng, nên vô tâm với hắn ...

Hai tròng mắt dưới mày liễm chậm rãi nhắm lại ...

“Đang nghĩ gì vậy?” Chu Dục đứng sau lưng nàng, hai cánh tay đã vòng qua eo nàng, ôm nàng đứng trước cửa sổ.

“Nguyên nhân khiến lòng nguoi thay đổi là gì?”

“Lòng của nguoi đã thay đổi?”

Nàng không đáp lại, chỉ mở mắt, nhìn ra cửa sổ.

“Mưa... đã ngừng rồi, nếu muốn đuổi bắt Mạnh Diễm Ty, trận mưa này sẽ là vật cản lớn.” Mưa to có thể xóa đi hết dấu tích vốn có. “Người của Đông Vực am hiểu nhất là dụng độc và truy tung (tích), cũng có thể xóa đi vết tích của chính mình.”

“Vói tài trí của yêu đệ, quả nhiên có thể ngờ đến, Tinh Hủy thành có liên quan đến Mạnh Diễm Ty.”

“Phong Ngôn chưa bao giờ rời khỏi ngươi, nếu không phải là đối tượng khó giải quyết, tuyệt đối không nên để cho hắn rời khỏi ngươi, hơn nữa, hắn xuất thân Nam Nguyên, có vài phần hiểu rõ cách dụng độc của Nam Nguyên, và sau chuyện của Khắc La Kỳ Chân, Tam hoàng tử cũng đã bắt mối với Đông Vực, cũng là lúc nên ra tay rồi.”

“Dám sai người đến giết bốn hoàng tử, còn đẩy Huyền Hồng Dịch Thành vào chỗ chết, bốn hoàng tử làm sao có thể bỏ qua cho hắn?”

“Thì ra Huyền Hồng Dịch Thành chết đi, làm cho ngươi tức giận.”

“Ở trong lòng yêu đệ, hảo cảm với bốn hoàng tử quả thật không tồn tại.” Hắn dán đầu vào nàng, thờ dài. “Bốn hoàng tử đã nói, tim của hắn đã mệt, chết là con đường cuối cùng của hắn, đó chính là giải thoát tốt nhất.”

“Nhưng như vậy không có nghĩa là không có người khác nhúng tay vào, từ năng lực mà tiếng trống của Kỳ Chân phát ra, và lúc hắn cùng ngươi giao thủ, cũng khó chặn được một kiếm của Phong Ngôn, rõ ràng, công lực của hắn không yếu như thế, hắn đã trúng độc, cho nên công lực giảm còn một nửa, người có thể làm vậy chỉ có Mạnh Diễm Ty.”

“Có lẽ...” Nhớ đến vẻ mặt một lòng muốn chết của Huyền Hồng Dịch Thành, Thiếu Sơ âu sầu. “Hắn cũng ngầm cho phép Mạnh Diễm Ty làm như vậy.”

“Hắn ngầm đồng ý, nhưng không có nghĩa là bốn hoàng tử cho phép.” Chu Dục cười lạnh. “Tinh Hủy thành có thể lực của Mạnh Diễm Ty, Ma Hi có lẽ không biết, nhưng khó thoát khỏi tai mắt của bốn hoàng tử, chỉ cần đến Giang Nam, Phong Ngôn sẽ bày bẫy chờ hắn ngã vào, cứ cho là hắn sẽ thoát được, thì nhất định cũng về Tinh Hủy thành này thôi.”

“Mạnh Diễm Ty là một người âm độc xảo quyết, sao ngươi xác định hắn nhất định sẽ đến Giang Nam?” Tô Thiếu Sơ rời khỏi vòng tay của hắn, xoay người. “Nói vậy, trong Ma Hi giáo nhất định có tai mắt của Tam hoàng tử đang tiến hành chuyện này.”

“Ma Hi giáo luôn xem lợi ích là lớn nhất, vì chuyện đó, bọn họ có thể hy sinh cả thuộc hạ của mình.” Chu Dục cười đến run sợ, chợt không nói gì nữa, nhìn vào nàng.

“Tại sao vậy?”

Nhìn nàng một thân thanh mỹ dật nhã, Chu Dục nhìn thật sâu, thật lâu.

“Đã quen ngươi già làm thiếu niên, ít khi thấy ngươi mang nữ trang thế này, lúc ở Ngọc Quỳnh lâu, ngươi già làm Vu Tử Yên, cũng dùng mạng che mặt, để người khác khó có thể nhìn thấy dung mạo của ngươi.”

“Nay thấy rõ rồi thì thế nào?”

“Càng thêm xác định ngươi là thuộc về bốn hoàng tử.” Nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, dung nhan xinh đẹp này đã sớm in sâu vào lòng hắn, hắn mở miệng, đầy độc chiếm nhưng cũng đầy dịu dàng: “Thiếu Sơ, ngươi đã là người của bốn hoàng tử, đây là chuyện vĩnh viễn cũng không thể thay đổi, hãy chấp nhận đi, đừng làm hư như thế nữa, được không?”

“Thoạt nghe cứ như là đang dụ dỗ, nhưng nó không chữa cho Thiếu Sơ con đường nào khác cả!” Nàng đẩy tay của hắn ra, cười mê hoặc: “Nếu cuối cùng, không như ý của Tam hoàng tử, có phải người lại làm cho Thiếu Sơ trọng thương? Hay là tàn phế? Hay là trực tiếp giết chết luôn?”

“Nếu không phải là bất đắc dĩ, bốn hoàng tử cũng không muốn, càng không nỡ làm ngươi thương tổn, bởi vì nó chỉ đem lại hiệu quả ngược lại, nhưng nếu ngay cả gặp mặt một lần cũng khó khăn, phản hiệu quả ta cũng làm, dù sao ngươi cũng đã cố tình tránh né ta, vĩnh viễn đều cách bốn hoàng tử một khoảng rất xa.”

“Thì ra Tam hoàng tử cho rằng, bá vương ngành thương cung, bắt người, giam cầm, động chút là đã thương, hờ chút là cưỡng bức, như vậy là có thể nhận được một lòng sao?” Suy nghĩ của hoàng tộc quyền quý quả nhiên không giống với người thường.

“Ít nhất thì cũng có được thân thể của ngươi.” Nàng cao giọng hỏi, Chu Dục chẳng qua chỉ cười lạnh tới tấp. “Bốn hoàng tử đã nói, thân và lòng, giữ lại cũng đều như nhau thôi.”

Lý trí điên cuồng đã sớm len lỏi vào đầu óc, ngày đêm nhưng nhớ khát cầu nàng, muốn đến gần nàng hơn một chút, nhưng nàng lại giáo hoạt cách xa thêm, thái độ như chơi của nàng, làm cho khát vọng trong lòng hắn hóa thành ngọn lửa phong ba giận dữ!

Từ trước đến giờ, đều là hắn đùa giỡn với tình cảm của người khác, nhưng lòng của nàng, tình cảm của nàng, hắn khó nắm lấy, càng khó lường được, ‘đùa bỡn’ giờ lại trở thành thủ đoạn của nàng đối với hắn, nhiều lần làm cho hắn không kiềm chế được, vùng vẫy, hiểu lầm, rồi đổ kỵ, đều đã cắn nuốt lý trí cuối cùng của hắn.

Hắn đã chịu đủ rồi, hắn muốn mắt của nàng nhìn hắn, muốn trong lòng nàng phải có hắn, nàng muốn chơi trò gì cũng phải chơi với hắn, chứ không phải là vui đùa có lệ với Chu Dục!

“Chén thuốc này, hôm nay yêu đệ hãy ngoan ngoãn uống hết đi nào!” Hấn đi đến cạnh bàn, cầm chén thuốc lên bảo.

Chén thuốc này làm cho nàng dễ hoài thai, khi mới bắt đầu, Chu Dục chỉ ôm nàng, cường ngạnh bắt nàng phải uống hết, sau này mới đổi sang Vô Ưu, Vô Sầu đem đến, hai nha đầu này vừa làm nũng vừa giận đối với nàng, cứ nghĩ rằng nàng uống xong chén thuốc này sẽ luôn luôn ở lại bên cạnh các nàng, còn sinh cho các nàng một đứa em.

Lần này, Tô Thiểu Sơ thờ dài, Chu Dục rất hiểu, muốn đã động nàng thì nên làm thế nào, biết rõ nàng không đành lòng nhìn các nụ cười đáng yêu kia thất vọng, khó trách San San từng nói, một ngày nào đó, nàng thật sự bị thất bại, thì đối phương tuyệt đối là người hiểu rõ tâm tính của nàng, và nàng cũng không đành lòng nhìn thấy nụ cười tinh thuần đáng yêu mất đi trên mặt các nàng.

Uống cạn chén thuốc mà các nàng đưa đến, bây giờ, thuốc đều do các nàng bưng tới mỗi ngày, từ ngày ấy trở đi, Miên hương cũng ít dùng với nàng.

Trước mắt hấn là cái bàn vuông, về mặt mong đợi nàng đi đến, không khỏi làm Tô Thiểu Sơ nhớ đến tình cảnh lúc ấy trong Diệp Phong công viên, lúc ấy hấn cũng đợi nàng đến, nhưng chỉ trong gang tấc, nàng đã phi thân rời khỏi.

Thấy nàng đứng yên không nói, Chu Dục ảo não thờ dài.

“Chỉ cần là chuyện liên quan đến bốn hoàng tử, ngươi đều chần chừ do dự như vậy ...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã đi đến, dung nhan xinh đẹp tựa vào hấn.

“Ngươi định để ta uống hết chén thuốc này sao?”

Chu Dục chớp mắt không nói gì, cánh tay trắng kiện vòng qua eo nàng, nói: “Ngươi đang dùng mỹ nhân kế với bốn hoàng tử sao?”

“Có hữu dụng với ngươi không?”

“Với những chuyện ‘thụ sủng nhược kinh’, bốn hoàng tử thủy chung đều cảm thấy... Thật là không nhỏ.” Hấn hôn lên sợi tóc của nàng, nghi ngờ động cơ chủ động đến gần của nàng. “Hon nữa, xuất phát từ yêu đệ ngươi, càng là chuyện không thể xem thường, đừng nói với ta, ngươi bỗng nhiên muốn đến gần ta, hiểu ta, muốn thử ở cùng bốn hoàng tử.”

“Tam hoàng tử đã nhận định những gì Thiểu Sơ làm đều là mưu kế, vậy thì cho dù Thiểu Sơ có muốn, không được ngươi tin tưởng cũng vô dụng.”

“Ý là, yêu đệ không có tính kế gì ta sao?”

“Sẽ tận lực.” Nàng cười một tiếng, nghênh đón cái nhìn của hấn.

“Sẽ không đùa bốn với tình cảm của bốn hoàng tử nữa?” Hấn cúi đầu xuống, môi dán môi vào nàng hỏi.

“Để ... xem ... đã.” Nàng vừa mở miệng, hấn đã đưa đầu lưỡi vào bên trong, không ngừng quấn quýt dây dưa, mút vào lưỡi nàng.

“Nếu như bây giờ ta thả tự do cho ngươi, ngươi định sẽ làm gì?”

“Dĩ nhiên là ... Trả thù ngươi thật nặng vào, lúc đó, nhất định sẽ trở thành người mà ngươi oán hận nhất.”

Đáp án này làm cho Chu Dục hí mắt, hai tròng mắt rét lạnh, không vui ôm chặt nàng.

“Bốn hoàng tử nên thưởng gì cho đáp án thẳng thắn này của ngươi đây?”

“Ta đã nói rồi, ta đúng là có bị tình cảm mê hoặc thật, nhưng không có nghĩa là ta có thể thay đổi ngay lập tức ... Ừm ...” Nàng còn chưa nói xong, Chu Dục đã cầm lấy chén thuốc uống cạn, sau đó chụp lên môi nàng.

Nàng yên lặng, tiếp nhận từng ngụm, từng ngụm chất lỏng đỏ vào, cho đến khi chén thuốc cạn sạch, hấn ôm chặt nàng vào lòng lần nữa, vành tai, tóc mai cọ sát với gò má của nàng, sau đó lại tiếp tục hôn nàng.

“Ngươi... đúng là ... thích hôn môi.” Ổ Tuyết Ngọc ban công cũng là như thế.

“Bởi vì là ngươi, nên mỗi nơi trên thân thể ngươi, bốn hoàng tử đều muốn nhắm nháp, hon nữa, vĩnh viễn cũng không đủ.” Chu Dục cười đến tà mị.

“Một năm, ngươi thật sự muốn giam cầm ta suốt một năm sao?”

“Chỉ cần yêu đệ còn ngoan cố chống lại, suốt ngày mong muốn rời khỏi bốn hoàng tử, vậy không chỉ là một năm, mà là cả đời này đều giam cầm ngươi.” Hấn đau lòng, hai cánh tay ôm chặt nàng, trong đồng tử đều là lửa cháy hừng hực, đã nói rõ, cho dù hấn phải bẻ gãy cánh của con nhạn này, cũng quyết không buông tay. “Cùng lắm là xây một cái lồng xa hoa để giam yêu đệ lại.”

“Tam hoàng tử nhọc công như thế, thật làm cho ta trăm mối ngổn ngang!” Thế gian này, vương pháp gặp phải Chu Dục cũng phải cam lòng chịu chết.

“Yêu đệ rốt cuộc cũng thấy cảm động vì bốn hoàng tử sao?”

“Đợi đến khi ta bắt đầu biết mất đi lương tâm là gì, thì lúc đó có lẽ sẽ ... cảm động.”

“Như vậy... điều đó có thể làm cho người cảm động sao?”

Hắn nắm tay nàng, đi đến một cái bàn tròn khác, trên bàn có một bao quần đồ hình chữ nhật, dường như là Chu Dục vừa mới mang đến.

“Đây là đồ mà yêu đệ từng làm mất.”

“Đồ của ta?” Tô Thiếu Sơ nghi ngờ gỡ lớp vải bao bên ngoài ra, là một cây tỳ bà. “Tỳ bà này là ...” Nhận ra cây tỳ bà này, nàng giật mình kinh ngạc.

“Ở bờ sông bên cạnh Đồng gia trang, là cây tỳ bà năm đó người làm rơi mất.”

“Người giữ lại nó sao?”

Lúc ấy, gặp phải Chu Dục, để tránh chuyện thêm phần phức tạp, nàng đành phải bỏ đi, ngay cả cây đàn tỳ bà tím này cũng thất lạc bên bờ sông, nàng không muốn chưa trở về để đồ đã có quá nhiều tiếp xúc cùng Chu Dục, cho nên không có trở về đó tìm.

“Bồn hoàng tử giữ lại nó có ý đồ gì, người không đoán được sao?”

“Mượn dịp đến gần con mới.”

Sau khi biết được nàng xuất thân là tứ đại gia tộc, hắn giữ lại cây đàn tỳ bà này hẳn là có dụng ý khác.

“Đúng là đến gần lòng người, chỉ là không ngờ khi gặp lại nơi cung cấm, yêu đệ người nhanh mồm nhanh miệng, lại khó nắm bắt, cũng đủ làm cho bồn hoàng tử khó mà ứng phó.” Hắn nửa thật nửa giả chê nhạo. “Hon nữa, bồn hoàng tử sợ, khi lấy cây tỳ bà tím này ra, với tính cách cự tuyệt người khác ra ngàn dặm của yêu đệ, sẽ làm cho bồn hoàng tử mất luôn cả nó.”

Năm ngoái, đưa nàng đến Vân Phong, hắn đã từng muốn đưa cho nàng, không ngờ, buổi chiều Vân Phong Tuyết Dạ ấy, chỉ là nàng muốn tính kế hắn.

“Bây giờ lấy ra, hắn là người đã sớm nhận định, tương lai của Thiếu Sơ khó mà thoát khỏi người.”

“Đúng là bồn hoàng tử không cần nhìn vật nghĩ người nữa.” Hắn ôm nhẹ eo nàng, cầm dán lên trán nàng nói: “Rốt cuộc cũng có được chủ nhân của nó.”

Cầm lại cây đàn tỳ bà đã mất từ lâu của mình, nàng rũ mày liễm, con người lóe lên về kỳ lạ, Chu Dục buông tay khỏi eo nàng, ngón tay dài đặt lên dây cung, âm sắc vẫn không thay đổi, có thể thấy cây đàn này được săn sóc tốt vô cùng.

“Tam hoàng tử lại thích chơi đùa với tỳ bà sao?”

“Nhạc khí này, bồn hoàng tử không am hiểu lắm, chỉ là thương thức nó thôi.”

Mỗi khi cầm lấy nó, trong đầu óc hắn như nhớ lại năm đó, nàng ngồi trên tảng đá lớn bên bờ sông, mỗi một âm sắc bắn ra đều là âm thanh của núi rừng thiên nhiên, tựa như giấc mộng đẹp.

“Nhưng bồn hoàng tử nhận thấy, âm luật và dây cung của đàn có chút không giống nhau.”

“Có cần Thiếu Sơ bắn ra một khúc để người thấy, cây đàn tỳ bà này có gì khác với các cây đàn khác?”

“Chẳng lẽ cây đàn này có huyền cơ?” Điều này làm cho Chu Dục cảm thấy thú vị, nhiều năm qua, hắn không ngờ đến điều này.

“Tam hoàng tử có biết đến giao tình giữa Thiếu Sơ và Nam Nguyên nữ được sư Phong Quân Nhi không?” Nàng thương thức âm sắc từ dây cung, lững thững nói.

“Biết.”

Với những gì nàng đã từng trải qua, hắn nắm rõ cũng đến 5, 6 phần, Phong Quân Nhi là người nàng yêu mến nhất, cũng chính là người để lại nhiều nỗi tư niệm nhất cho nàng.

Đối với bất kỳ thứ gì chiếm cứ lấy lòng của nàng, hắn đều không thích, nếu không thể chiếm lấy vị trí của người này trong lòng nàng, vậy hãy để cho thời gian dần xóa nhòa hình ảnh của người này đi, cho nên, trước giờ hắn không hề đề cập đến người này.

“Nam Nguyên Khúc Thục dùng âm nhạc để đưa được khí vào mạch, Đông Vực Huyền Hồng lại nghiên cứu những âm luật dùng để giết người, với tình cảm của Thiếu Sơ và Nam Nguyên, điều này cũng biết đến một hai phần.

Nghĩ đến những ngày ấy, chỉ có vui chơi du ngoạn khắp nơi, khác hẳn với bây giờ, dù vẫn còn vui chơi, nhưng tâm trạng đã có một bất đồng lớn, nàng cười, có chút xa xăm và phức tạp.

“Cây đàn này có hai khả năng đó.”

“Thiếu Sơ.” Thân hình bước chậm đến gần đàn, giờ đã cách hẳn hơn mười bước, đứng trước rèm lụa mỏng, rèm lụa mỏng tách nội thất và ngoại thất, làn gió phất mạnh qua, làm nổi bật thân hình xa xăm của nàng, hẳn cau mày gọi.

“Cây đàn tỳ bà này, khi bắn ra thì phải cách người khác xa một chút.”

“Vậy thì đừng bắn, đến đây đi.” Hẳn không thích nhìn về kỳ lạ hoang mang trong mắt nàng, không thích nhìn cả người nàng đều tỏa ra một cảm giác xa xăm khó nắm lấy.

“Người biết cây đàn này có đặc tính gì không?” Nàng giương mắt nhìn thẳng vào mắt hẳn, không khỏi mỉm cười. “Chỉ cần ta rời khỏi bên cạnh người, hay ta chú ý quá nhiều vào người khác, người gọi ta, ánh mắt kia sắc bén như muốn ăn thịt ta, ta ở trong lòng người, đúng là sự tồn tại rất quan trọng, không khỏi làm Thiếu Sơ muốn biết thêm một chuyện.”

“Thiếu Sơ – - “

Thân thủ chấn động, Chu Dục vừa đưa tay, nàng đã nhanh chóng lùi khỏi say rèm lụa mỏng, thân thủ nhanh như vậy, võ công của nàng đã bị phong bế, rõ ràng không thể làm được, hẳn nghi ngờ nhìn, hai hàng lông mày khép chặt lại.

“Tam hoàng tử, người có tin, Thiếu Sơ có thể dùng cây đàn này, giải phóng phong bế của người trong cơ thể ta không?” Thanh âm nhẹ hắng lần nữa truyền đến

“Mới vừa rồi còn tin tưởng yêu đệ sẽ không tính kế bốn hoàng tử, hiển nhiên, yêu đệ vẫn tiếp tục dùng thủ đoạn với ta.” Chu Dục đi qua rèm lụa mỏng, một lớp rồi lại một lớp, nhất thời khó biết được nàng đang đứng ở đâu. “Người cho rằng, dù có giải phóng được phong bế, với khả năng của người, có thể phản chế bốn hoàng tử sao?”

“Thiếu Sơ cần gì phải phản chế Tam hoàng tử? Giải phóng được phong bế, như vậy có thể trực tiếp trả thù Tam hoàng tử, đó chính là cách để trở thành người trong trí nhớ của người.” Trong nụ cười thông dong mang theo vẻ điềm tĩnh thản nhiên, làm vẻ mặt của Chu Dục càng trầm hơn.

“Trong lòng Tam hoàng tử hiểu rõ, võ công của Thiếu Sơ cho đến giờ vốn không phải là đối thủ của người, nhưng có rèm lụa mỏng che mắt, tiếng suối róc rách, tiếng mưa lất phất, tiếng chân lẩn lộn, một khi công lực của Thiếu Sơ khôi phục, muốn thoát khỏi căn phòng này, thậm chí là rời khỏi ‘Vân Lư các’, cũng không phải là không thể.”

Nghe thanh âm truyền đến, ngón tay của Chu Dục giờ lên, những đóa hoa bên cạnh rèm lụa mỏng đều vỡ ra, không cần hình dáng gì.

“Trở thành người trong trí nhớ? Bốn hoàng tử muốn hỏi người, những lời này có ý gì?” Hai mắt bén nhạy, để ý đến từng động tĩnh bên cạnh rèm lụa mỏng. “Cho dù người rời khỏi Trung Nguyên, chẳng lẽ người cho rằng bốn hoàng tử sẽ không tìm được người sao?”

“Chỉ cần Thiếu Sơ muốn, có chuyện gì ta không làm được? Nếu ta đã quyết định, đời này kiếp này, Chu Dục người không thể gặp ta, thì vĩnh viễn người cũng sẽ không thấy được ta.”

Giọng nói quả quyết không mang theo chút do dự nào, chỉ có chủ nhân của giọng nói này mới biết, khi mở miệng nói ra, trong lòng nàng mơ hồ lay động, không khỏi đau đớn.

Gương mặt tuấn mỹ của Chu Dục đầy âm trầm và hiểm độc, mở miệng cười một tiếng, làm cho người ta không rét mà run.

“Thiếu Sơ yêu đệ càng nên tin tưởng, bốn hoàng tử tuyệt không để cho người trở thành người trong trí nhớ mà thôi, một khi người dám làm vậy, tứ đại gia tộc sẽ đầu rơi máu chảy, bao nhiêu người chôn nhau vì người, yêu đệ có suy nghĩ đến không?”

Đáp lại, vẫn là giọng nói điềm tĩnh không lường lự ấy.

“Nhưng người giết bao nhiêu người, mới có thể gặp được ta?” Giọng nói không hề lộ tâm trạng, làm người ta không khỏi bối rối. “Có lẽ chuyện này có thể xảy ra, nhưng Thiếu Sơ ở tại chân trời góc biển, người giết một người, ta không biết, người giết hai người, ta vẫn không biết, đến khi ta biết thì bao nhiêu người đã chết rồi? Mọi người đều đã chết, cho dù ta gặp lại người, thì cũng có nghĩa gì?”

“Thiếu Sơ yêu đệ có thể đánh cược thử xem, nhưng bốn hoàng tử nghĩ, với thái độ của yêu đệ người đối với mạng người, hẳn là sẽ không dễ dàng đánh cược chuyện này sẽ xảy ra.”

“Ta có thể mạng phép đổi ngược câu hỏi hay không?! Muốn giết Tứ đại gia tộc, Tam hoàng tử phải dùng bao nhiêu thời gian? Hay là nói trực tiếp một chút, người có thể nhìn được bao nhiêu lâu không thấy ta?”

“Thiếu Sơ, đi ra, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại với bốn hoàng tử!” Thân ảnh bất động trước rèm lụa, con người rét lạnh đã dần mất đi tinh táo, lộ ra vẻ nôn nóng.

“Dùng một khúc nhạc để phân thắng bại, thế nào?” Không để ý đến cảnh cáo của hẳn, nàng tiếp tục nói: “Cây đàn tỳ bà tím này không phải Minh Lan đàn cổ, không có thanh âm gì đặc sắc, bây giờ ban đêm vẫn chưa đến, ánh trăng không thấy, gió rét cũng không có, nhưng Thiếu Sơ thật sự thích khúc nhạc đến từ nó hơn.”

Hơi thở mơ hồ như lướt qua người, luồng khí kinh cũng giật mạnh bay qua, nhưng chỉ thấy được những miếng thủy tinh vỡ tung, như tung bay trước gió.

Rèm lụa mỏng bị giật xuống, nhìn thấy trên đất còn một chút vỏ quả, lốm đốm nước, Chu Dục lạnh lùng nhìn quanh bốn phía.

“Sau khúc nhạc này, nếu Thiếu Sơ có thể giải phóng phong bế trong cơ thể, có thật sẽ trở thành người chỉ còn trong trí nhớ của Tam hoàng tử?”

Giận dữ dữ tợn đã sớm hiện đầy trên mặt Chu Dục, âm khúc của tỳ bà cũng bắn ra song song cùng lúc với nàng, làm cho vẻ mặt hắn càng lúc càng hiểm ác.

“Ngồi chơi dưới ánh trăng, tiếng cầm lạnh lùng bắn ra.”

Tiếng tỳ bà không được ổn định lắm, âm luật hỗn loạn, không giống như những khúc nhạc lúc trước Tô Thiếu Sơ bắn ra, âm nguyên cũng như giọng nói của nàng, khó mà xác định được phát ra từ hướng nào, là nàng muốn làm cho hắn thấy loạn sao?

“Hốt vãn bị phong điều, uyển nhược hàn tùng ngâm. Bạch thủy loạn tiêm thủ, lục thủy thanh hư tâm.”

Rèm lụa mỏng khẽ rung động, thân ảnh dật nhẫ như gần trong gang tấc, lại như cách xa vạn dặm, nhưng chỉ đơn giản như vậy, làm sao có thể ngăn trở hắn? Nhưng Chu Dục đã sớm mất đi tinh táo rồi, bên tai chỉ có những lời mà hắn tự nói với mình: hắn sẽ vĩnh viễn không gặp được nàng nữa?!

Mắt nàng – - đó là điều hắn không dám nghĩ đến, cũng không cho phép nó xảy ra – -

“Chung kỳ cửu dĩ một, thể thượng vô tri âm.”

Khúc nhạc đã gần kết thúc, bên trong phòng đột nhiên vang lên tiếng quát đầy giận dữ, kinh khí mạnh mẽ tán ra khắp nơi, làm cho những rèm lụa mỏng trên cột gỗ nõ bung, cây đàn tỳ bà đã bị nổ nát, những rèm lụa mỏng quanh Chu Dục cũng như muốn bước cho hắn.

“Thiếu Sơ – - đi ra – - “

Tỳ bà vỡ vụn, từng mảnh từng mảnh nhỏ bay theo gió, Chu Dục đứng đó, như Diêm La từ bước lên từ địa ngục, thanh âm này không phải là từ tay nàng bắn ra, mà là nàng giấu những trái cây có ít nước vài trong tay, cho nên âm sắc mới hỗn loạn như thế, làm cho hắn mất đi bình tĩnh vốn có.

Nếu như không phải quá sợ mất đi nàng, khi nàng bắt đầu, hắn đã sớm đoán được những thứ này!

“Tỳ bà đã không còn trong tay ngươi, ngươi nên đi ra rồi.”

Hắn kêu người đang đứng trong bóng tối kia. Đồng thời cũng quyết định, Thiếu Sơ làm cho hắn vừa yêu vừa hận này, từ đầu đến đuôi, đều không được tin một câu nói nào của nàng, không một câu nào được tin tưởng cả! Thậm chí ngay cả khi bị phong bế võ công cũng có thể hại thảm hắn như vậy, sợ là võ học chỉ luận của Minh tông lão nhân kia.

Thân là Nam Nguyên Kiếm Sư Minh tông, hắn có thể nghĩ ra võ học, cho nên cũng có thể giải thích về nội lực, hắn cho rằng, ngay cả khi mất đi “lực”, nhưng vẫn có thể phát ra võ chiêu, làm cho khí lưu toàn thân, phát ra nội lực, là một cảnh giới cao của võ học.

Chu Dục đã hiểu, vì sao nàng bị phong bế võ công, không những không có cảm xúc gì, thậm chí còn thuận theo, có lẽ, nàng đã nhân cơ hội này để thử xem, thử xem nàng có đạt đến cảnh giới mà Nam Nguyên Kiếm Sư đã nói hay không.

“Xem ra lời khen của Minh Tông lão nhân kia không sai một chữ nào.” Ngay cả hắn cũng nhận không được tán thưởng, “Chỉ tiếc, với năng lực trước mắt của ngươi, căn bản không thể chạy khỏi bốn hoàng tử, biết điều thì đi ra, hôm nay ngươi đã quá đáng lắm rồi.”

Trong phòng vẫn tĩnh lặng như nước, thậm chí, không có cả một tiếng thở phát ra.

“Đi ra – - để ta thấy ngươi – - Thiếu Sơ – - “

Thiếu Sơ đã muốn, thì có gì mà không làm được? Nếu ta quyết định đời này kiếp này, Chu Dục ngươi không thể gặp ta, như vậy ngươi vĩnh viễn cũng không gặp được ta.

Không thể nào, nàng không thể rời khỏi đây, vừa rồi tỳ bà mới bị vỡ nát, âm luật phát ra căn bản không thể giải phóng được phong bế trong cơ thể của nàng, nàng không thể nào rời khỏi hắn được – -

Ngươi có thể nhịn bao lâu không thấy được ta?

Trong nháy mắt hắn cũng không muốn nhịn, sau khi có được nàng rồi, hắn đã không thể nhịn được trước hương thơm của cơ thể nàng, thân thể của nàng, và nụ cười thong dong kia, tất cả như một trò chơi sắp bắt đầu, hắn oán hận, nhưng cũng không thể nào buông tay!

Khi hắn cuối cùng cũng phát hiện được một hơi thở nhẹ bẫng trong không khí, thân hình nhanh như tia chớp, lướt vào bên trong rèm lụa mỏng.

Đằng sau rèm lụa mỏng, chủ nhân của dung nhan thanh tú kia duỗi hai cánh tay với hắn, hiểu rõ nàng không thể nào rời khỏi trót lọt, nhưng khi nhìn thấy sự điên cuồng của hắn, không hiểu vì lý do gì, nàng lại rời khỏi nơi ẩn núp đó.

Nàng chỉ muốn làm hắn loạn một chút thôi, nàng biết hắn sẽ tức giận, vào năm ngoái, những điều này có lẽ sẽ không dao động được nàng, nhưng, giờ

phút này... Nàng không muốn để bị hai cánh tay kia ôm lấy nữa, nó không chỉ trói uộc thân thể của nàng, mà lòng của nàng, dường như cũng sắp bị cướp đi rồi.

Ban đầu nàng vô tình, nhưng hần như một vòng kim cô vô hình, chậm rãi, từ từ chiếm lấy nàng!

Sợ hãi và bất an làm cho Tô Thiếu Sơ xoay người, nhưng vừa lùi được một bước, đã bị hai cánh tay kia ôm chặt lấy

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Ngươi muốn rời khỏi bôn hoàng tử sao? Muốn rời khỏi ta sao?” Chu Dục từ phía sau, dán mặt vào cổ nàng, cũng như lực đạo lúc này hần ôm nàng, mạnh bạo làm cho người ta run rẩy sợ hãi.

“Ngươi không làm được, bôn hoàng tử tuyệt không cho ngươi làm được –” hần cuồng loạn la.”Chỉ cần có lần sau, bôn hoàng tử nhất định sẽ chặt đứt hai chân của ngươi, một con tuyệt nhận cao ngạo, cắt mất đôi cánh, chặt mất đôi chân, để xem ngươi có thể bay đến nơi nào.”

“Ngươi... Ngươi thật sự sợ mất ta đến vậy sao?”

Hồ hấp của nàng tựa vào hần, không ngừng thờ dốc

“Sợ!” Ngón tay của hần vỗ về cằm nàng, lực đạo tuy nhẹ, nhưng ẩn chứa uy hiếp bên trong.”Yêu đệ hình dung thật là hời hợt, phải nói cho ngươi biết, cho dù ngươi thành người chết, bôn hoàng tử cũng sẽ chiếm lấy thân thể của ngươi, xác của ngươi, cho dù là ai, thậm chí là người nhà của ngươi, cũng đừng nghĩ có thể lấy được.”

Chợt giống như nghĩ đến điều gì đó, tuấn nhan giãn dữ bỗng chuyển sang cười lạnh, nhìn chăm chăm vào người trong lòng, tuấn nhan cúi xuống gần gò má của nàng, hơi thở ấm áp phả ra.

“Cũng còn một cách nữa, Thiếu Sơ yêu đệ, hãy nghe rõ cảnh cáo của bôn hoàng tử với ngươi, đừng để phạm vào rồi xảy ra chuyện đáng tiếc Nếu ngươi không cẩn thận chết trong tay bôn hoàng tử, bôn hoàng tử nhất định sẽ cho ngươi chết không nhắm mắt!”

Giống như đang nói đến một chuyện hưng phấn, gương mặt tuấn mị chỉ cực lúc này tản ra một vẻ xinh đẹp mê hoặc lòng người.

“Bôn hoàng tử từng lấy được một Băng Liên quan ở Tây Cương, có thể bảo vệ thi thể đầy đủ không hư thối, chỉ cần ngươi chết, bôn hoàng tử tuyệt đối sẽ lấy tim của ngươi ra, sau đó giữ gìn cho thi thể xinh đẹp và trái tim này thật hoàn chỉnh.” Hần cười, liếm mút gò má non mịn của nàng, “Ha ha, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cách đó mới có thể có được ngươi, không cần lo lắng ngươi sẽ hành hạ bôn hoàng tử thế nào nữa.”

Lời vừa mới dứt, hai tay của hần trở nên mạnh bạo, vói vào vạt áo trước ngực, tham lam sờ đến thân thể dưới áo của nàng, động tác hoàn toàn đối lập với giọng nói, trong mềm nhẹ mang theo che chở, những cũng đủ làm cho người ta sợ hãi đến phát run.

“Mỗi ngày, bôn hoàng tử sẽ ôm ngươi ... Mà dân gian gọi là Gian Thi đúng không?!” Hần khinh bỉ hừ lạnh, giống như bất mãn với cách hình dung này.”Bôn hoàng tử cảm thấy, có thể ôm thi thể của người yêu đã chết, cảm giác âm dương cách biệt, đúng là một ‘vẻ đẹp’ đến cực đoan.”

“Chỉ sợ, Thiếu Sơ không dám nhận ý tưởng điên cuồng này!”

Không thể tránh thoát được hai cánh tay kiềm chặt, khi hai tay dò vào ngực dưới của nàng, chia ra, mỗi bên một tay, nặng nề vát lấy, làm nàng đau đớn thốt lên.

“Bôn hoàng tử không có hứng thú chơi đùa với thi thể, nhưng chỉ cần liên quan đến yêu đệ ngươi, nghĩ lại, có thể ôm ngươi, còn có thể chạm vào trái tim ngươi, aiz! Dù cách này kinh khủng một chút, nhưng ít ra cả thân thể của ngươi đều ở trong tay ta!”

Vô tâm với tình, lại cố tình đùa giỡn với ái tình, cuối cùng chỉ là tự rước lấy kiếp số cho mình.

Những lời của Kiểm Sur bỗng hiện lên trong đầu nàng!

“Yêu đệ nên cảm thấy sợ, bởi bôn hoàng tử cũng giật mình khi biết mình có ý nghĩ như vậy, nhưng ta không thể ức chế được vọng động này!”

Cảm giác được cả người nàng phát run, hần đau lòng cắn vành tai của nàng, lời nói đầy tính uy hiếp – -

“Yêu đệ, có lẽ ngươi nên kêu một tiếng: tướng công, tha cho ta, có lẽ bôn hoàng tử sẽ dịu dàng yêu thương ngươi, nếu không...” Một tay của hần rời khỏi áo của nàng, cách một lớp quần áo, vỗ về nơi tư mật của nữ nhân.

“Ta nghĩ, yêu đệ hẳn là chưa từng thử, cảm giác thẹn thùng khi bị trời lại, bồi mị được lên nơi đáng yêu này, rồi yêu đệ sẽ biết, dưới tác dụng của thuốc, tôn nghiêm chẳng là gì cả!”

Lòng bàn tay xoa xoa nơi nào đó, hẳn vừa nói, vừa kích thích bên dưới, nàng cắn răng nhẫn nhịn khó chịu, nhưng kiên quyết không nói ra nửa lời hẳn muốn.

“Đến lúc đó, ngươi sẽ cầu xin bốn hoàng tử ôm ngươi, thỏa mãn cùng nhau mấy ngày mấy đêm, sau này, thân thể này thấy bốn hoàng tử sẽ lập tức giương chân ra, chủ động mở cánh hoa này ra nghênh đón ta, Thiếu Sơ yêu đệ trước giờ đậm đậm như nước, khi đó lại có bộ dáng dâm dăng như vậy, có lẽ tương đối xinh đẹp hơn!”

Lời nói trắng trợn như vậy, làm cho hai tròng mắt của Tô Thiếu Sơ rét lạnh, trong đồng tử tỏa lên ngọn lửa kiêu ngạo.

“Ép Thiếu Sơ lui một bước, nhưng ngươi có thể tiến thêm một bước không?”

Vấn đề này, vẫn chưa đi đến nước cuối cùng, ai có thể trụ lại – vẫn chưa biết được!

“Cái gì?”

“Chu Dục là người không ai bì nổi, trong sinh mệnh của ngươi, ngươi chỉ biết nhận mà không biết quý trọng, bây giờ, muốn một người đến mức mất đi tỉnh táo, mất đi thân phận như thế, Thiếu Sơ đã biết, không nên châm chọc tình cảm của ngươi nữa, mà là nên thương hại cho ngươi lúc này!”

“Đến giờ vẫn còn khiêu khích bốn hoàng tử, xem ra Thiếu Sơ yêu đệ rất muốn thử năng lực của mị được?”

Tô Thiếu Sơ bỗng dừng quay đầu, đón nhận lấy gò má, chớp mũi kia, không nói gì nhìn nhau, hơi thở nóng bỏng giao hòa, khi Chu Dục hôn lên, nàng mở môi, tiếp nhận đầu lưỡi đầy tính cướp đoạt của hắn, đáp lại cái hôn thật sâu, thật sâu của hắn, cho đến khi bốn môi cùng giao nhau, nàng khẽ run rẩy.

“Yêu đệ lúc này đầu hàng ta, làm ta thật không thể tin được.” Nàng chủ động đáp lại, làm cho gương mặt hắn càng thêm thâm trầm.

“Làm như vậy mới có thể nói cho ngươi biết ... Văn Lưu các vào thu ... Rất lạnh.”

Không khí bắt đầu chuyển lạnh, trong làn gió lại mang theo hơi lạnh của mưa, làm cho nàng run lên, đành phải vừa tựa, vừa ôm chặt hắn.

“Có phải ngươi muốn nói với bốn hoàng tử, ngươi đang lạnh, không có hứng thú với những việc đó?”

Chu Dục ôm nàng đi vào rèm lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, ngăn trở khí trời mát mẻ của mùa thu, hắn càng thêm ôm chặt người trong lòng.

“Chỉ cần sau này yêu đệ biết điều một chút, tựa vào trong ngực bốn hoàng tử, ngươi sẽ thấy ấm áp thôi.”

“Chỉ sợ là ... ấm áp quá mức, càng làm bệnh nặng thêm.”

Có rèm lụa mỏng che chắn, nàng dựa lưng vào người hắn, mặc cho hắn càn rỡ dưới áo yếm, nhũ phong ôm trọn trong tay hắn, dịu dàng yêu thương nắm lấy.

“Với trí tuệ và tỉnh táo của ngươi, nên nghĩ tới, muốn dùng nhạc khúc giúp người hay giết người, cần phải có một nội lực nhất định, nội lực của Thiếu Sơ tự tay được ngươi phong bế, không đủ nội lực, làm sao dùng âm luật để giải phóng phong bế đây?”

“Yêu đệ muốn nói cho ta biết, trò chơi này ngươi thích thú lắm sao?” Hơi thở nóng bỏng của hắn dán vào tóc nàng, hôn lên gò má ửng đỏ của nàng. “Bây giờ ngươi đã hiểu rõ, cho dù là vui đùa, bốn hoàng tử cũng không chịu nổi khi mất đi ngươi.”

Dù không nhìn thấy hắn đang làm gì, nàng cũng biết, lòng bàn tay của hắn đang nhu nhu đầu vú hồng hào, tiếng ngâm khê bật ra khỏi đôi môi đỏ mọng đang mím chặt.

“Giữ lại cây đàn tỳ bà năm đó, đây căn bản là chuyện ngươi không nên làm, nếu đã bị ngươi nhốt lại đây, đùa bốn người dĩ nhiên là một niềm vui thú tốt nhất.”

Ngón tay vuốt ve chọt véo chặt nhũ hồng, làm nàng kinh hoàng thở gấp.

“Tam hoàng tử...” Nàng đè tay hắn lại, cắn răng, “Ngươi... Đối với chúng có thù không đội trời chung sao? Tại sao cứ muốn làm chúng bị thương chứ.” Lúc trước, ở đề đô bị hắn càn nạnh vào còn chưa lành đây.

“Có lẽ bọn chúng làm ta yêu thích không buông tay, nhưng chủ nhân của chúng càng làm ta nghiện rằng nhiều hơn.”

“Ngươi... Đừng có tiếp tục nữa.” Dục vọng cứng rắn phía sau, làm nàng cảm thấy rất không ổn.

“Yêu đệ, ngươi càng từ chối, bốn hoàng tử càng muốn ôm ngươi.” Hắn nhẹ nhàng cởi quần áo của bọn họ ra, không để ý đến kháng cự của nàng.

“Ngươi tốt nhất đừng có để cho dưới kia biến thành quái vật dữ tợn, nếu không... Lát nữa ngươi nhất định đau khổ khó chịu không kém ta.”

Cách hình dung của nàng làm cho hắn vui vẻ cười, dự vọng cũng hoàn toàn cao vút lên.

“Tiểu tử này cũng là vì Thiếu Sơ yêu đệ mà trở thành quái vật dữ tợn thôi, bổn hoàng tử bây giờ đã rất đau khổ khó chịu rồi, yêu đệ sao không trấn an dỗ dành bổn hoàng tử đi...”

“Mẹ – -” lời còn chưa dứt, ngoài phòng, Vô Ưu, Vô Sầu đã trực tiếp đẩy cửa vào, hưng phấn hô to, “Nói chuyện với cha thế nào rồi? Tối nay có thể đến chơi không?”

Sâu trong lớp rèm mỏng tầng tầng lớp lớp, ở nơi nào đó, truyền ra tiếng mắng nhỏ của Chu Dục

***

Tĩnh Hủy thành về đêm đặc biệt rực rỡ, ngày đầu tiên, khói lửa sẽ thấp sáng cả bầu trời đêm, kế tiếp là lễ thị khánh mười ngày liên tiếp, màu sắc rực rỡ làm cho mấy người nào đó vừa vui vẻ, vừa sợ hãi kêu lên – -

“Wow, thật là xinh đẹp – - “

“Đúng vậy! Chiều nay mưa lớn, còn tưởng bữa tối không có náo nhiệt chứ!”

Trên lầu hai có một cái lan can, Vô Ưu, Vô Sầu nhìn lên trời và đường phố rực rỡ sắc màu, mừng như điên quơ hai tay la hét.

“Cha, ăn cơm xong thì xuống chơi một chút đi.”

“Đúng vậy, cứ ở Vân Lưu các mãi, chẳng phải nhàm chán lắm sao.”

Hai tỷ muội hưng phấn quay đầu ra đằng sau hỏi.

Chu Dục dù không giống như trước, châu ngọc đá quý một thân, nhưng áo bào quý giá cùng chuỗi Lan Xích thạch màu đỏ trên tai vẫn không thay đổi, vốn là như thế, vẻ tôn quý trời sinh này vẫn chói lọi hơn người.

Tô Thiếu Sơ ngồi bên cạnh hắn, mỉm cười nhìn, không còn là vấy tím như ban ngày nữa, giờ phút này, nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, thanh đạm xuất trần, hoàn toàn đối lập với Chu Dục ngồi bên cạnh, nhưng hai người lại có thể tôn lên những ưu điểm của đối phương, dung hòa vào nhau.

“Ngồi cho đằng hoàng, không ăn cơm xong thì không được rời khỏi chỗ ngồi.”

Hai nha đầu không thể làm gì hơn, đành bĩu môi trở về chỗ ngồi.

Đây là một tiệm ăn xa hoa trong Tĩnh Hủy, cả lầu hai đều bị Chu Dục bao mất, khách quý rộng lượng như vậy, làm cho lão bản tiệm ăn và cả bọn tiểu nhị đều hầu hạ thật cẩn thận.

Thức ăn rất tinh xảo, dù không xa hoa như trong hoàng cung, nhưng cũng mang theo một hương vị khác, món ngon trước mắt, nhưng hai nha đầu này chỉ chọn món mình thích ăn, vẫn không quên đầu vồ mồm với nhau.

“Tô công. . . À ừ, khụ khụ, mẹ, ăn ngon không?” Thấy ánh mắt Chu Dục híp lại, Vô Sầu nhanh chóng le lưỡi đổi lại xưng hô, đối với chuyện này, cha nàng không bao giờ chịu nhân nhượng nhường nhịn cho các nàng gì cả.

Chiếc đĩa được đặt kế bên một, trên đĩa là màu vàng óng ánh của nấm rom, bên cạnh là món rau xanh tươi ngon, nhưng nàng không thích ăn.

“Đúng vậy! Mẹ, nếu người không ghét ăn, Vô Ưu gấp cho người.”

“Ta cũng muốn.” Vô Sầu cũng chen vào.

Hai nha đầu thay phiên nhau gấp nấm rom, rau xanh qua cho nàng, từ trước đến giờ, các nàng ghét nhất là ăn những món này, lại thêm khoảng thời gian trước bị giam cầm trong chùa, làm cho các nàng càng thêm sợ.

Lúc trước, cha luôn tùy ý, để các nàng thích ăn món nào thì ăn, không thích ăn thì đừng động vào, khi các nàng từ nha hoàn trở thành Quận chúa cũng không thay đổi, vì vậy, với chuyện kiêng ăn và lãng phí thức ăn, các nàng đều không cảm thấy có gì không ổn.

Cho đến khi đến Thiên Nhục tự lễ Phật, trưởng công chúa dạy các nàng, không được lãng phí thức ăn, nếu không sẽ có tội, kiếp sau sẽ bị đói, mặc dù không biết kiếp sau sẽ như thế nào, nhưng các nàng không muốn sau này không có đồ để ăn đâu! Nhưng không muốn ăn vẫn là không muốn ăn, đành gắp thức ăn sang cho người khác vậy, không còn dư lại, chắc là không lãng phí đâu!

“Đưa sang đây đi!” Tô Thiếu Sơ cười cười, hoan nghênh đồ ăn mà các nàng đưa đến. “Nghe nói ăn nhiều rau xanh sẽ ngủ ngon, tối nay nhất định có thể mơ thấy một giấc mơ đẹp rồi.”

“Mơ giấc mơ đẹp?” Hai nha đầu lần đầu tiên nghe những điều kỳ lạ như vậy, ngẩng đầu hỏi.

“Ồ Tĩnh Hủy thành, màu xanh đại diện cho điềm tốt, may mắn đến, ăn nhiều may mắn một chút, có gì không tốt sao?” Tô Thiếu Sơ lấy đĩa cầm rau và

nắm lên, nghiêm túc nói: “May mắn cũng đại biểu cho hạnh phúc, có được may mắn, dĩ nhiên phải nắm chặt một chút.”

“Thật, thật không?”

Hai nha đầu cầm đĩa lên, tinh tế cảm nhận món ăn trong miệng, đột nhiên cảm giác nắm rom vàng kia như hòa tan trong miệng, thanh thúy ngọt ngào động lòng người.

“Các ngươi không thích ăn, thì gấp cho ta đi!” Nàng đưa tay đón lấy.

“Cái này gọi là ... may mắn sao!” Vô Ưu gấp lại vào chén của mình. “Ta ... ta chưa ăn xong!”

“Vô Sầu cũng vậy!”

“Mẹ, thật xin lỗi, Vô Ưu (Vô Sầu) muốn nhiều may mắn hơn.”

“Không sao, ta cũng thích các ngươi có thêm nhiều may mắn.”

Tô Thiếu Sơ thú vị nhìn hai nha đầu đang lăm bằm xin lỗi nàng, sau đó rất nghiêm túc nhìn ngắm các nàng ‘ăn’ may mắn.

“Cái này cũng không tệ, muốn uống không?”

Tô Thiếu Sơ với tay cầm lấy món súp màu xanh biếc, mời các nàng uống cùng.

“Mẹ, cái đó đáng lắm, không uống đâu!”

“Đừng vậy! Ta vừa mới uống thật, mùi của nó rất đáng sợ, ta cũng không muốn uống!”

“Các ngươi không muốn ăn sao?” Nàng tỏ vẻ tiếc hận. “Ta định mời các ngươi uống cùng, thử xem truyền thuyết có phải có thật hay không!”

“Truyền thuyết gì vậy?”

“Thú vị không?”

Hai nha đầu chuyển đầu về phía nàng hỏi.

“Nghe nói, món súp này có cho thêm đường vàng, uống xong rồi, đến tối đêm, những người uống cùng nhau sẽ rất ăn ý, không cần nói gì nhiều cũng biết ý nghĩ của nhau.” Tô Thiếu Sơ tỏ vẻ đáng tiếc khi thấy các nàng từ chối món súp.

“Ta vừa nghĩ, uống xong rồi, tối nay sẽ cùng Vô Ưu, Vô Sầu đáng yêu trò chuyện, để xem truyền thuyết này có thật hay không!”

“Thật sao?”

“Tối nay mẹ muốn cùng chúng ta trò chuyện sao?”

“Các ngươi không muốn uống, dĩ nhiên là không được nữa!” Bất đắc dĩ buông buông tay, tỏ vẻ cô đơn khi biết chỉ có mình uống.

“Khoan đã, mẹ, chúng ta cùng uống với ngươi.”

“Ta cũng muốn, đợi ta với.”

Hai nha đầu còn nhanh hơn cả Tô Thiếu Sơ, nghiêm chỉnh cầm chén súp lên, hai đôi môi mở ra, trong ba phút đã uống sạch.

“Khụ.”

Vừa đặt chén súp xuống, Vô Ưu, Vô Sầu đã thấy cha quay đầu đi, nét mặt có chút kỳ lạ, như thể muốn cười mà phải nín nhịn lại vậy.

“Cha, sao ngươi không uống đi!”

“Mặc kệ ngươi có uống hay không, tối nay ngươi không được chiếm lấy mẹ không buông nữa, vừa rồi mẹ nói sẽ trò chuyện vui đùa với chúng ta đó!”

“Nàng đã sớm đùa với các ngươi rồi.” Chu Dục nhận lấy ly rượu mà bồi bàn đưa.

“Wow, cha, ngươi đừng nghĩ nói thế là có thể chiếm lấy mẹ.”

“Đừng vậy! Chỉ cần nói chuyện đến mẹ, cha đều hẹp hòi như thế.”

Mỗi lần ‘Tô công tử’ hứa hẹn với các nàng đều vì cha mà phải nuốt lời, làm cho các nàng bất mãn không thôi.

“Lần này ngươi không được như vậy nữa!”

“Mẹ tôi nay là của chúng ta.”

“Sau này đi.” Chỉ cần liên quan đến ‘Thiếu Sơ yêu đệ’ của hắn, là con gái cũng không được nói.

“Tại sao lại là sau này, cha, ngươi đúng là không giữ lời – - “

“Thân là cha, ngươi lại không chịu nhường nhịn con gái của mình tí nào – - “

Hai nha đầu này từ khi trở thành Quận chúa, được Hoàng hậu dạy dỗ yêu chiều rồi, bắt đầu bạo gan hơn với cha của mình!

“Nhường?” Chu Dục buồn cười.”Tại sao phải nhường cho các ngươi, mẹ của các ngươi là dựa vào bản hoàng tử hy sinh mới có được, tại sao vì các ngươi là con gái của ta mà phải nhường nhịn chứ ?”

“Cha nói vĩ đại thật!” Vô Sầu mặc kệ bất cứ giá nào, vạch trần chân tướng.”Rõ ràng là ngươi thừa dịp Tô công tử chưa tắm, đến Tô gia mai phục bắt người.”

“Nói đúng lắm” Chu Dục hoàn toàn tán thành gậy đầu.”Có nghe rõ lời của ngươi nói không? Tô công tử là vì bản hoàng tử ‘hy sinh vũ lực’ để giành được.”

“Nếu có thể làm vậy, chúng ta cũng có thể xin Hoàng hậu nương nương mượn người, đoạt Tô công tử về.” Vô Ưu khua tay la lên: “Ngày nào cha cũng bảo chúng ta đã là Quận chúa, không được làm loạn.”

“Kết quả là ngươi làm loạn, cướp đoạt người ta!”

“Đúng vậy! Lần này chúng ta sẽ cướp mẹ!”

Một tay nắm chặt đũa, một tay nắm chặt thìa, hai nàng vô cùng không khách khí tuyên bố.

“Ồ, còn nhỏ tuổi đã bạo gan dám đoạt nữ nhân với bản hoàng tử.” Chu Dục nhún mày, tỏ vẻ hung dữ đáp lại.”Đúng là dũng cảm”

Huyết thống quả nhiên có thể thừa kế, bắt người giam cầm, thiếu mất lương tâm, một lần là truyền được sang hai người; Tô Thiếu Sơ ngồi thưởng thức rượu ngon, xem vở kịch mang tên ‘cha con tranh chấp’ này.

“Đúng vậy, là cha không giữ lời trước, chúng ta phải giành Tô công tử lại!”

“Cho chúng ta mượn Tô công tử một đêm, cha cũng không chịu cho, đúng là chết tiệt!”

Hai tỷ muội Vô Ưu, Vô Sầu quyết định, hôm nay phải kiên trì đến cùng với Chu Dục.

“Mặc kệ!” Các nàng càng nói, Chu Dục càng cười.”Dĩ nhiên là không được, bản hoàng tử không thể không ôm Thiếu Sơ yêu đệ ngủ cùng.”

Chu Dục mập mờ liếc nhìn sang bên cạnh, rõ ràng đang là tiêu điểm của mọi chuyện, vậy mà còn tỏ ra không đếm xỉa đến gì cả.

“Cần gì phải ôm Tô công tử ngủ, chúng ta cũng muốn!”

Hai tỷ muội cảm thấy bất công, la lên!

“Các ngươi... Các ngươi có khả năng sao!” Hắn buồn cười nhìn hai tiểu nha đầu, trong lời nói mang theo một hàm nghĩa khác.”Thân thể của Tô công tử rất nhạy cảm, lỡ như ‘nơi nào đó’ buồn bực, chỉ có bản hoàng tử mới có thể an ủi được!”

Vô Ưu, Vô Sầu lập tức đỏ mặt xấu hổ, càng bất mãn hơn – -

“Cha đó là tàn phá Tô công tử mới đúng!” Vô Ưu la to hơn trước.”Còn dám nói là an ủi, đừng tưởng là tuổi chúng ta còn nhỏ thì không biết ngươi làm gì nha!”

“Đúng vậy! Sự tích hoang dâm trước kia của cha, chúng ta đã chứng kiến nhiều rồi.” Vô Sầu cũng đánh trả cùng Vô Ưu.”Trong số đó, Tô công tử phải nói là đáng thương nhất, bị ngươi bắt nạt thể thâm nhất, mỗi lần được ngươi ‘an ủi’ xong, ít nhất là một ngày không được thấy nàng.”

Chu Dục lạnh lạnh hừ một tiếng.”Tuổi của các ngươi, nếu có thể hiểu chuyện của người lớn thì cái vương triều này đáng cho Tứ đại gia tộc xé xác rồi.”

“Nhưng mà...”

“Gonan, ăn cơm, phải làm quen gọi ‘mẹ’, nghe không?”

Hai nha đầu còn đang muốn cãi thêm, nhưng bị uy lực của Chu Dục đè xuống, mỗi khi cha mỉm cười kêu các nàng ‘gonan’, chính là muốn các nàng cảm miệng, không được phá phách nữa, nếu không nghe lời, nhất định sẽ cho các nàng đẹp mắt.

“Thật không công bằng, mỗi lần muốn nói tiếp thì đều bảo đó là chuyện của người lớn!”

“Đúng vậy! Chẳng phải từ mười ba tuổi hấn đã bắt đầu hiểu chuyện của người lớn sao?”

Hai nha đầu lăm bằm bữu, trong cung, các nàng đã nghe được rất nhiều sự tích huy hoàng về người cha “Tam hoàng tử” của mình rồi.

Thấy cha con ba người bọn họ rốt cuộc cũng không tranh chấp nữa, Tô Thiếu Sơ không những không thấy khó xử, mà còn rất nghiêm túc nghĩ: xem ra, Hoàng hậu phiền não không phải không có nguyên nhân, bây giờ cha con ba người họ đã vì nàng mà tranh chấp thành như vậy, sợ là sau này, hai tiểu nha đầu kia bắt đầu cứng cáp, không biết có cùng cha của mình đấu đến long trời lở đất hay không!

Cũng không thể trách Hoàng hậu xem nàng như thứ đáng sợ như thế ....

Sau đó, hai nha đầu không ngừng tách Chu Dục và Tô Thiếu Sơ ra, kiên trì ngồi bên cạnh nàng, cũng chỉ có chút thời gian này, các nàng mới chiếm được Tô Thiếu Sơ.

“Cha, ăn cơm xong đừng vội trở về mà! Phở xá náo nhiệt như thế, đi dạo một vòng đi!”

“Cha, cha ôm Tô công tử cả đêm thì thôi đi, cho chúng ta đến ngã tư đường chơi một chút cũng đâu hề gì!”

Dùng cơm xong, Vô Ưu, Vô Sầu bước xuống bậc thang đi ra, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

“Không được.” Chu Dục trực tiếp cắt đứt mong đợi của các nàng. “Thế lực của Ma Hi vẫn còn ở Tĩnh Hủy thành, vì an toàn, mấy ngày nay tạm thời không được chạy loạn, đợi đến khi đến biệt thự ở Giang Nam rồi, thì tùy ý cho các ngươi chơi.”

Phong Ngôn cùng nhóm võ vệ trong hoàng cung không ngừng đuổi bắt Mạnh Diêm Ty, người này xảo trá âm tàn chí cực, vốn là mấy ngày nay, hấn không có ý định rời khỏi “Phiếu Hà Phong”, muốn đợi đám người từ Đông Vực sẽ sa lưới không còn ai, rồi mới rời khỏi Tĩnh Hủy thành, nhưng hai nha đầu này ồn ào ào ào, lại thêm Thiếu Sơ nói giúp, cho nên mới có bữa ăn tối này.

“Giang Nam không giống ở đây chút nào, còn phải đợi thêm nhiều ngày nữa.”

Hai nha đầu lăm bằm ầm ức nói, Chu Dục vỗ vỗ vai hai đứa con gái.

“Ngoan, cha không muốn các ngươi có việc gì.”

“Thật, thật sao!”

Các nàng cũng không muốn như thế, nhưng một khi cha đã quyết định rồi thì ai cũng không thể thay đổi được.

Tô Thiếu Sơ đứng bên cạnh nhìn không được che miệng cười.

“Thiếu Sơ yêu đệ phát hiện ra chuyện gì thú vị ư?”

“Không có gì, khó khi thấy người dịu dàng như thế, đúng là ... rất tốt.” Nàng nhướn mày.

“Bị bốn hoàng tử mê hoặc rồi sao?”

“Cái này thì ...” Nàng tinh nghịch nháy mắt với hấn, bảo: “Ngươi đã không chịu từ bỏ ta, vậy thì đi theo ta làm một việc đi!”

“Ồ, yêu đệ muốn bốn hoàng tử làm gì với ngươi?”

“Tô, Tô công tử -- cha -- các ngươi đi đâu -- “

“Đi chơi cũng phải mang theo chúng ta chứ -- “

Tô Thiếu Sơ chợt kéo tay Chu Dục, chạy về hướng chợ, Vô Ưu, Vô Sầu bất mãn ồn ào gọi lại!

“Chủ nhân -- “

“Thiếu gia! Thiếu phu nhân -- “

Yến Bình Phi cùng bồi bàn bị hành động đột ngột này làm cho kinh ngạc, nhưng không kịp đuổi theo nữa, bóng dáng của bọn họ hoàn toàn biến mất trong biển người.

“Chúng ta cũng muốn -- “

Hai nha đầu ầm ĩ la lên, sau đó tranh nhau chạy về phía cửa --

“Ngăn cản tiểu thư lại!”

Yến Bình Phi đột nhiên hét lên, đám hạ nhân bên cạnh nhanh chóng chạy lên ngăn hai nàng lại!

“Buông ra coi!”

Vô Sầu bị kéo lại, thờ phì phò vùng vẫy!

“Đại tiểu thư – - “

Vô Ưu nhân cơ hội này bỏ chạy ra ngoài.

“Mau đuổi theo – - nhất định phải đưa Đại tiểu thư về!”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trăng đã lên cao, dưới khói lửa rực rỡ, ngã tư đường ở Tĩnh Hủy vừa sạch sẽ, vừa náo nhiệt, biển người đầy đến đưa đi, liếc mắt nhìn thoáng qua, đâu đâu cũng gặp được những người bán hàng rong, đang lớn tiếng rao bán.

“Thiếu Sơ yêu đệ, đang chơi trò gì thế?”

Tô Thiếu Sơ nắm tay hắn, chạy ào một mạch đến đây, làm Chu Dục có phần ngỡ ra, nhưng nhìn nàng nắm chặt tay mình, kéo mình cùng đi về phía trước, như thể nơi nào đó trong lòng bị chạm đến, để mặc cho nàng lôi hắn đi.

“Để thử xem, cái gì gọi là hạnh phúc vui vẻ của một người dân bình thường.”

“Bỏn hoàng tử thử cái này để làm gì?”

Cả đời này, khi hắn muốn làm một việc gì, chỉ cần ra lệnh một tiếng là sẽ có người chuẩn bị tốt, không có ai dám động vào hoàng thất, chứ đừng nói đến là chen chúc cùng người khác như thế này, chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của hắn.

“Thử một chút cũng đâu có sao.”

“Ngươi muốn biến bỏn hoàng tử thành Vô Ưu, Vô Sầu, bị người lừa gạt hết lần này đến lần khác sao?”

Hắn cười, ánh mắt vẫn cố định vào tay của hắn và nàng đan chặt vào nhau, nàng chẳng thèm để ý đến, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy say sưa về nó, thậm chí, hy vọng con đường này thật dài, thật dài, để nàng có thể nắm tay hắn như thế này lâu, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên, nàng chủ động đến gần hắn.

“Nói đến điều này, thật không biết là nên trách người cha như ngươi quá thương yêu, hay là lừa dối trông nom chúng nó, còn chịu theo tính kiêu ăn của chúng đến tận mức này.”

“Điều này quan trọng lắm sao?” Hắn vốn nghĩ chuyện này chả có gì là quan trọng cả. “Lúc nhỏ, bỏn hoàng tử còn kén chọn hơn cả chúng nó, mẫu hậu lại càng không cho người khác đưa món mà ta không thích đến trước mắt ta.”

“Kén ăn đến vậy mà ngươi vẫn có thể trưởng thành đẹp trai đến đây, đúng là ý trời.”

“Có thể xem đây là lời khen không?”

“Người khen Tam hoàng tử, có lẽ nhiều đến mức không cần Thiếu Sơ này rồi.”

“Bỏn hoàng tử chỉ để ý ngươi thôi.”

Ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn vào tay nàng, dần dà ngẩng lên nhìn nàng.

“Nói vậy, có lẽ Tam hoàng tử rất biết tranh thủ hảo cảm của người yêu.”

“Như vậy cũng phải xem yêu đệ có yêu cầu gì đã?” Chu Dục cũng đáp trả lại. “Bỏn hoàng tử đã nói, không thể cho người như yêu đệ ngươi thừa dịp

được bất kỳ cơ hội nào, nếu không, một khi yêu đệ ngơoi ra tay, đều làm cho ta hận đến mức bóp cổ tay.”

“Mua chút phấn son, mấy cây trâm cài tóc, vậy cũng cho là thừa dịp cơ hội sao?”

Đến dưới gốc đa lớn, có bán không ít son phấn và vật phẩm trang sức, có lẽ đây chính là nơi mà Liễu Diễm Nhi đã nhắc đến.

“Yêu đệ cũng thích những món đồ này?” Nhìn những món đồ được đặt trên tấm vải màu đỏ chói, hấn cau mày. “Nếu muốn những thứ này, trong cung có không ít, cần gì phải đến đây mua mấy thứ đồ thấp kém này?”

“Đạo phổ xá dân gian, tham gia náo nhiệt, cần gì phải để ý nhiều đến thế? Bình thường ngơoi chói lóa như thế, không thèm quan tâm đến mắt của người ngoài, vậy ta cũng muốn thử một chút xem, như vậy mới xứng đôi với ngơoi chứ!”

Nàng chọn lựa son phấn trên tấm vải, còn chọn những màu sắc chói lóa đến mức làm cho người ta sợ hãi, vừa đưa lên ngửi thử mùi hương, vừa xoay sang hỏi hấn thấy thế nào.

“Yêu đệ... Đã chịu chấp nhận sao?” Hấn thật không biết, đây có phải lại là một cách trả thù khác của nàng không? “Bình thường ngay cả một món trang sức ngơoi cũng không chạm vào, càng đừng nói đến những thứ son phấn cấp thấp này, sao đột nhiên ngơoi lại muốn mua nó?”

Mấy ngày liên tiếp, trang sức đá quý không ngừng được đưa đến, còn là Vô Ưu, Vô Sầu tranh nhau chọn cho nàng, vốn là hai nha đầu đó còn định tranh cãi xem Tô Thiểu Sơ sẽ chọn của ai, kết quả, nàng lại chọn món trang sức đơn giản nhất, giản dị nhất, mới có thể dễ dàng hai nha đầu này khỏi tranh cãi.

“Thế nào, Tam hoàng tử không vui sao?” Nhìn vẻ mặt hấn kỳ lạ, nàng cũng dùng thần thái khoa trương đáp lại. “Ta cũng là phối hợp với sở thích của ngơoi thôi! Màu đỏ rực rỡ cũng đại diện cho độc nhất vô nhị; hay là về ngoài xinh đẹp hoa lệ thường thấy của Tam hoàng tử, chỉ là biểu đạt về ‘quý’ ra cho người khác thấy, trong dân gian không ai địch nổi.”

“Bỏn hoàng tử bỗng dưng có cảm giác như bị lừa gạt.”

“Đúng là một hiểu lầm lớn, Thiểu Sơ tự thấy mình rất chi là đơn thuần mà.”

Nhìn nàng tỏ vẻ vô tội, Chu Dục nhún mày nghi ngờ.

“Yêu đệ đơn thuần từ trước đến giờ luôn làm nhiều chuyện xấu, ngay cả bỏn hoàng tử cũng khó mà chịu nổi.”

“Nói vậy...” Tô Thiểu Sơ quay đầu, nhìn người bán hàng rong nói: “Lão bán, mấy thứ son phấn tím tím đỏ đỏ này, gói lại toàn bộ cho ta.”

“Yêu đệ, ngơoi...”

Lão bán hàng rong vừa gói lại cho nàng, vừa không quên ngợi khen: “Phu nhân đúng là biết thưởng thức, những món phấn son này đều là vật cao cấp, mỗi một thứ đều là...”

“Bỏn công tử trả gấp ba lần tiền cho ngơoi, với điều kiện, ngơoi vứt toàn bộ số phấn son trong tay ngơoi.”

“Vứt hết? ! Nói đùa -- đây là những món đồ cao cấp -- cho dù có tiền đến mấy, cũng không nên chà đạp ta như vậy ... khả khả, mua bán vốn là ‘ngơoi tình ta nguyện’, không thể miễn cưỡng, không thể miễn cưỡng, nếu công tử đã không biết, thì người có thể không mua, cũng đỡ phải churong mắt.”

Lão bán còn đang định phát giận thêm, nhưng thấy công tử cao quý trước mặt trực tiếp đặt một thỏi vàng lớn xuống, lão bán lập tức trở nên vui vẻ.

“Công tử có muốn thêm mấy cây trâm, cây cài tóc này không, ta sẽ tận lực giúp đỡ.” Vừa nói, lão bán hàng rong vừa nhanh chóng nhặt lấy thỏi vàng.

“Ngơoi nhất định phải làm thế sao?” Thấy niềm vui thú bị cướp mất, Tô Thiểu Sơ tỏ vẻ bất đắc dĩ. “Aiz! Thân là tù nhân, ta chỉ có thể nhận lệnh thôi.”

“Tù nhân và chủ nhân, yêu đệ dường như rất thích đưa mình vào thế bất lợi nhỉ.”

“Tam hoàng tử có từng nghe, nghịch thế cũng có thể xoay chuyển chưa?”

“Với bỏn hoàng tử, ngơoi không thể có ý nghĩ khác ngoài ‘chống lại’ sao?” Chỉ thích chống lại hấn, không bao giờ chịu nói những lời đáng yêu cho hấn nghe. “Hay là ngơoi cho rằng, bỏn hoàng tử mãi mãi cũng không có chung cách nhìn với ngơoi?”

“Từ những cây trâm, cây cài tóc này, cũng có thể nhận thấy Tam hoàng tử không có chung sở thích với Thiểu Sơ rồi.” Nàng cười nói.

Chu Dục nhìn những món son phấn, những cây trâm cài tóc đặt trên tấm vải, ngón tay mơn trớn những viên ngọc quý hiếm được đính lên đó, cuối cùng, dời tay đến một cây mộc trâm, hấn rử mắt cười một tiếng.

“Lão bán, cây trâm này...” Hấn cầm lấy cây mộc trâm màu sắc đơn giản, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, bên trên nó có khắc những bông hoa, chiếc lá rất sinh động, như thể chính bản thân cây mộc trâm này là một cành cây nhỏ vậy, thật là tao nhã, không ngờ, ở một quán hàng rong bên đường cũng có thể có vật phẩm xinh đẹp thế này.

“Muốn vớt nó sao? Ta lập tức làm ngay.”

Lão bán thấy vậy, cười nịnh nọt nói, đây là cây mộc trầm mà một người đồng hương vừa trở về quê mấy ngày trước tặng cho, đối phương bảo là muốn đáp tạ ân tình bữa cơm năm đó, hần căn bản không có ấn tượng gì với chuyện này, đối phương phải nói nhiều lần, hần mới miễn cưỡng nhận lấy, bây giờ làm vậy, thật có lỗi.

“Bỏn công tử mua nó.” Lần này, hần đặt hai nén vàng xuống.

“Cái gì?” Nhưng điều này, điều này ... “Công tử, ta chỉ là một lão bán hàng rong nhỏ, người đừng nói giỡn a.”

“Không, ta mua nó là vì chính giá trị của bản thân nó.” Hần đã nhìn thấy rất nhiều trang sức chạm trổ tinh xảo, cây mộc trầm này nhất định là do một kiệt tác gia tạo nên, khá là hiếm thấy.

Mặc kệ lão bán hàng rong há to mồm kinh ngạc, Chu Dục quay sang Tô Thiếu Sơ.

“Phu nhân có nguyện ý để vì phu dùng cây mộc trầm này, làm tăng thêm phần thanh lệ của ngươì không?”

Nhìn cây mộc trầm, Tô Thiếu Sơ sáng khoái cười, nhưng không đáp lại, hiển nhiên, là cam chịu quyết định của hần, thấy vậy, hần chậm rãi cài cây trầm lên mái tóc đen nhánh của nàng.

“Xem ra, ta chỉ có thể... Ừm, đưa người không hiểu thế sự như ngươì đi khắp nơi thăm quan, coi như là cảm ơn ngươì vậy.”

Như thế bị sự hưng phấn của nàng lây sang, Chu Dục lần nữa bị nàng kéo đi, không nói gì.

“Lão bán, hộp phấn này bao nhiêu vậy?” Một thiếu phụ đi ngang qua hỏi.

“Hả? Ngươi muốn vớt cái này nữa ạ?”

“Vớt cái gì chứ? Hộp phấn này bao nhiêu tiền?”

“A... Mấy nén vàng?”

“Mấy nén vàng? !” Thiếu phụ thét chói tai, tức giận vớt hộp phấn xuống. “Lão bán, ngươì đang ăn cướp hay là bán hàng vậy?! Hừ!”

Thiếu phụ tức giận mắng, cũng vì vậy mà giúp lão bán hàng rong hồi thần lại.

“Công tử -- công tử --” Ngươi đã sớm không thấy nữa.

Nhìn mấy nén vàng đặt giữa những món đồ trang sức, lão vội vàng nhặt lấy, may mà lúc lão ngăn người không có bị người khác trộm mất, không ngờ đồ của Lão Mộc Tượng lại bán đắt như vậy, bây giờ trở về nên nịnh bợ, nịnh bợ lão ta thật nhiều, để xem có còn thứ gì tốt để đem bán không.

Hai người bước chậm đến một gian hàng bán tranh, một lão thư sinh ngồi trước gian hàng phe phẩy cây quạt, trước bàn bày biện năm thanh kiếm khác nhau.

“Bán tranh lại thêm bán kiếm, rất có ý tứ.” Tô Thiếu Sơ kéo Chu Dục ghé vào nghỉ chân. “Thư sinh, mấy cây kiếm này có giá trị lắm sao?”

Thân kiếm có nơi đơn giản, có nơi được chạm khắc tinh xảo, chỉ vài thanh ít ỏi, đặt bên cạnh những bức tranh, nhưng chắc chắn lai lịch của chúng không giống nhau.

Nàng cầm lấy một thanh kiếm bằng đồng, vừa tuột ra khỏi bao kiếm, thân kiếm bén nhọn, phát sáng đã làm nàng chắc lưỡi khen mãi không thôi, ngay cả Chu Dục cũng trầm tư nhìn mãi.

“Lai lịch ở chỗ kẻ tạo nên nó.” Lão thư sinh có chòm râu dài trắng xóa hiền hòa nói. “Phải là người có trình độ mới có thể đoán ra được giá trị của nó.”

“Xem ra khu chợ nhỏ nhỏ này có không ít vật phẩm phi phàm, còn là ... đầm rồng hang hổ nha!” Chu Dục hí mắt, nhàn nhạt cười. “Trong hai mắt của các hạ có tinh ranh, ăn nói ẩn ý, có thể xưng là ... cao nhân?”

“Cao nhân, cao đến đâu cũng chỉ là hạt cát, ẩn vào thế đạo để chạy trốn khỏi lòng người, người không có chí thì vào giang hồ, người có chí lớn thì ... Thiên gia Hoàng thân, nhưng nếu các hữu muốn có nó, các hữu cứ lấy, ta bất quá cũng chỉ là dùng tranh sống tạm, vẫn cần khách nhân chiếu cố.” Đối phương vuốt râu ôn hòa cười, nhưng từng lời nói ra đều có một huyền cơ.

“Các hạ đã gặp Thiên gia hoàng thân?” Đôi mắt nheo lại càng thêm sắc bén, theo ánh mắt của đối phương, rõ ràng lão ta đã biết thân phận của hần.

“Chu du tứ phương, đi qua đế đô Đại Thành, thường xuyên gặp hoàng thân quyền quý, chuyện cũng không lấy làm lạ.” Lão thư sinh bình đạm, chậm rãi nói.

“Xem ra lần dạo chợ tối nay cũng không phải không thú vị.” Tô Thiếu Sơ trêu ghẹo hỏi: “Xin hỏi cao nhân ẩn vào thế đạo, có thể bán cho ta một thanh kiếm không?”

“Phu nhân xinh đẹp thanh nhã, thích hợp với thanh kiếm này.” Lão thư sinh vén tấm màn lên, từ một giỏ trúc có vô số bức họa, lấy ra một thanh kiếm màu son, bên trong là trường kiếm màu lam thạch.

Đề phòng theo tính làm Chu Dục giành lấy trước.

“Quả là một cây kiếm tuyệt phẩm.” Trường kiếm xoát ra khỏi vỏ kiếm, làm Chu Dục cũng xuýt xoa khen thưởng. Trường kiếm được làm từ chính Băng Tinh Khuyết quý hiếm của Tây Cương, phía đầu kiếm là một viên ngọc cầu vồng đặc biệt. “Thân kiếm đặc biệt được rèn đến mức nhẹ nhàng tựa gió, lưỡi kiếm hồng quang mờ rộng sắc bén, đón gió không có trở ngại, không biết cao nhân muốn bán thế nào?”

“Lấy mộc trăm trên tóc phu nhân làm tiền đi!” Lúc mới gặp nhau, lão thư sinh đã chú ý đến cây trăm đơn giản mà tinh xảo này.

“Các hạ là người biết nhìn, nhưng cây trăm này thì...”

“Lấy vật đổi vật rất công bằng.” Thấy nàng do dự, Chu Dục lập tức đáp ứng.

“Cảm ơn hai vị đã hoàn thành vụ giao dịch này với lão.” Lão thư sinh vỗ chòm râu dài, cười nói: “Hai vị ăn nói, diện mạo đều không tầm thường, nếu đã đến đây dạo chơi, sao lại không ‘nhập cảnh tùy tục’, đến ‘Cầu Duyên Tuyền’ thử xem.”

“Cầu Duyên Tuyền?” Tô Thiệu Sơ hưng phấn nhường hai hàng lông mày. “Dân gian khắp nơi đều hữu tình, nhỉ?”

“Ở trước sườn núi có một ngôi miếu lâu đời, sau miếu có một ‘Cầu Duyên Tuyền’, tục truyền rất linh nghiệm, phàm là tình nhân, vợ chồng cùng đến đó, tình yêu sẽ càng mặn nồng hơn.”

Lão thư sinh cười nhìn Tô Thiệu Sơ, “Phu nhân có thể đặt thanh bảo kiếm này xuống nước suối dưới cầu, bảo đảm, sẽ tìm được đáp án đang mê hoặc lòng người.”

***

“Cha và mẹ đi đâu rồi?” Vô Ưu len lỏi vào dòng người náo nhiệt, lẩm bẩm nói, “Mẹ bắt đầu giống cha rồi, thấy có chuyện vui liền nắm tay nhau chạy mất, đúng là không có chút nghĩa khí nào.”

“Đại tiểu thư -- thấy rồi -- ở đây -- “

Vô Ưu quay đầu lại, vừa lúc thấy Yến Bình Phi mang theo một đám võ vệ, đang đi về phía nàng.

“Đại tiểu thư -- xin dừng bước -- đi một mình rất nguy hiểm -- “

Thấy người phía trước chạy nhanh đi, không ngừng len lỏi vào dòng người tấp nập, Yến Bình Phi vội vã la lên.

“Ta muốn đi tìm cha mẹ, các người đừng có đuổi theo ta!”

“Đề bọn thuộc hạ đi cùng người, Đại tiểu thư -- “

Thân ảnh phía trước đã không còn tăm hơi, làm Yến Bình Phi càng lo lắng hơn.

“Mọi người chia làm hai đội, một đội tìm chủ nhân, đội kia tìm Đại tiểu thư, tìm được rồi lập tức trở về khách sạn.”

“Dạ.”

Một nhóm chừng mười người lập tức tách ra, chạy về hướng khác.

“Tiểu cô nương, người có thể đi ra rồi.” Một lão thầy bói vỗ vỗ bàn, nói với Vô Ưu.

“Cảm ơn người! Lão gia gia!”

Vô Ưu bò ra, cảm ơn lão thầy bói, lúc nàng còn đang cuống quýt tìm chỗ trốn thì vị lão gia gia này đã tốt bụng giúp đỡ nàng.

“Không sao, có rất nhiều người xấu, một mình đi trên đường, cô nương nhớ phải cẩn thận!”

“Ta biết rồi... Lão gia gia, mắt của người không được tốt sao?” Thấy ông lão vươn tay ra, sờ sờ bàn vài lần mới lấy được thứ mình muốn.

“Mắt của ta rất tốt, nếu không sao lại nhìn thấy người đang cần giúp chứ!” Mò được cây bút trên bàn, lão cầm lấy tờ giấy trắng lên, vuốt phẳng rồi bắt đầu múa bút. “Chỉ là già rồi, lông mi dài quá, che mắt mắt làm ta nhìn không được rõ.”

“Vậy sao người không cắt bớt lông mi đi?” Nhất thời không tìm thấy cha mẹ, Vô Ưu đành ngồi xuống bàn tương số, tán gẫu cùng lão thầy bói.

“Không được, mắt của ta không thể nhìn thấy ánh sáng quá mạnh mẽ, nếu không sẽ làm người khác sợ.”

“Đó là ánh mắt gì nhỉ?” Vô Ưu tò mò đưa người về trước. “Lão gia gia có thể cho ta nhìn xem không?!”

“Chỉ sợ làm tiểu cô nương sợ thôi!”

“Ta không có nhát gan vậy đâu!”

Từ nhỏ đã phải gọi cha là Hoàng chủ tử, giết người móc mắt, nhìn máu của kẻ khác, khi còn bé, cha còn dạy nàng và Vô Sầu, một người chết, cùng một con kiến chết không có gì khác biệt cả, các nàng càng giết người, Hoàng chủ tử càng cười hứng thú, từ đó, giết người trở thành niềm vui của các nàng.

Sau đó, Tô công tử nói không thích như thế, từ lúc trở thành Quận chúa, cha cũng không kêu các nàng làm vậy, còn dặn dò các nàng không được động vào máu tanh nữa, nàng và Vô Sầu cũng sống những ngày tháng vui vẻ hồn nhiên như những cô bé khác.

Lão gia gia đẩy lớp lông mi dài ra, trước mặt nàng là một đôi đồng tử hoàn toàn trắng đục!

“Lão gia gia, ngươi có nhìn thấy được gì không? Ta còn không thấy đồng tử trong mắt ngươi nữa!” Vô Ưu chăm chú nhìn.

“Ha ha ha, ” lão đầu tử xột xa khẽ cười, “Tiểu cô nương nhìn cẩn thận lại xem, làm sao mà không có đồng tử được? Chẳng qua là nó đang trốn mà thôi.”

Đôi mắt đang màu trắng đục, chợt như thay hình đổi dạng, hai con ngươi màu lam nhạt hướng thẳng về phía Vô Ưu, nàng kinh ngạc, mới cảm thấy có gì đó không đúng, một cảm giác hoa mắt ập tới, nàng mềm nhũn ngã xuống bàn.

“Ta đã từng nói, nó sẽ làm ngươi sợ, tiểu cô nương ngươi lại quá tò mò.” Tiếng cười của lão thầy bói có chút âm trầm, “Chữ viết này có đẹp không? Tới Trung Nguyên một thời gian rồi, luyện được cũng chỉ có vài chữ này thôi đó.”

Cánh tay gầy gộc đặt cây bút xuống, trên giấy là vài chữ ‘Mạnh Diêm Ty’.

***

“Không ngờ yêu đệ cũng có hứng thú với ‘Cầu Duyên Tuyền’.” Nàng chủ động kéo hắn đi, làm Chu Dục cảm thấy thật mới mẻ. “Yêu đệ luôn khước từ bốn hoàng tử, hình như không nên có hứng thú đến những chỗ này.”

“Nhập cảnh tùy tục, đến những nơi này tham gia nào nhiệt, cũng không thể nói là quá đáng.” Nàng nhìn hắn. “Xem ra Tam hoàng tử hơi bị khinh thường những ngôi miếu truyền thuyết này.”

“Bốn hoàng tử chỉ tin, mọi chuyện luôn được nắm trong tay mình, nếu không, yêu đệ nghĩ lúc này ngươi có thể đứng ở đây sao?”

Tô Thiếu Sơ thờ dài, nhắm mắt lại. “Cuồng chiếm, cướp đoạt, là những gì ngươi muốn sao?”

“Ít ra, so với chuyện không gặp được ngươi thì vẫn tốt hơn.”

Ý của hắn rất rõ ràng, hắn chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, dùng mọi thủ đoạn hắn cũng không quan tâm.

“Thân và tâm, đều giữ bên cạnh ta, chẳng phải sao?” Hắn nói, tựa như lúc ở Diệp Phong công viên. “Muốn đùa bốn với tình cảm của ta, ngươi nên nghĩ đến hậu quả sau này!”

Hắn quyền thế một thân, nàng vẫn đậm phong khinh, cho dù là cách sống, suy nghĩ, hai người đều đối lập nhau, đều chỉ do hắn quá cố chấp, quá tự cho mình là đúng, nên mới tạo thành cục diện hôm nay.

“Yêu đệ đang suy nghĩ gì đó?”

“À, khụ, ta nghĩ nên cảm ơn Tam hoàng tử đã tặng kiếm.” Nàng nhìn bảo kiếm trong tay, tò mò hỏi ngược lại: “Tam hoàng tử không sợ tặng kiếm cho Thiếu Sơ, ta sẽ ra tay với ngươi lần nữa sao?”

“Nó rất thích hợp với ngươi, hơn nữa, dù ngươi đã lĩnh ngộ được luận điệu võ học của Minh Tông lão nhân, nhưng nó không thích hợp để dùng trên binh khí.” Chu Dục cũng có vài phần nghi ngờ thanh kiếm này, trong trí nhớ của hắn, hắn dường như từng nghe đến một thanh kiếm cũng có đặc tính như vậy, nhưng hắn lại nhớ không nói.

“Bên kia náo nhiệt thật, chúng ta qua xem chút đi!”

Phía trước, có rất nhiều người đứng trên quảng trường lớn, làm cho mọi người không ngừng chạy đến dõi theo, càng lúc càng nhiều.

“Cẩn thận.”

Một đám người mang rương gỗ đi ngang qua, rương gỗ quá lớn, dòng người lại chật ních, Chu Dục vội vàng kéo nàng qua, lại thêm một đám bạn nhỏ chạy đến, làm hai người nhất thời bị tách ra!

“Thiếu Sơ!”

Giây phút tay hai người rời khỏi nhau, ánh mắt của nàng rất kỳ lạ, Chu Dục vươn tay ra, muốn kéo nàng lại, nhưng nàng lại rút tay về ...

“Thiếu Sơ!”

Trong lòng Chu Dục chấn động, vội vàng đẩy sóng người ra, nhưng không còn thấy Tô Thiếu Sơ nữa!

“Thiếu Sơ – - Thiếu Sơ – - “

Hai mắt nhìn chung quanh, nhưng vẫn không thấy được thân ảnh thanh tú, cứ như, tối nay nàng chủ động đến gần hắn, chỉ là giả, như lúc nàng đâm hắn một kiếm vậy, tất cả chỉ là vì mục đích mà thôi!

Hắn không kịp suy nghĩ đến điều gì nữa, lòng hắn, trong nháy mắt như bị xé nát ra, vỡ vụn – -

“Ngươi chưa bao giờ quay đầu lại sao? Ngươi nghĩ rằng ta không bao giờ tìm ngươi à?”

Thanh âm vang lên phía sau hắn, gương mặt nàng tựa vào lưng hắn, cười khẽ, “Không ngờ Tam hoàng tử lợi hại như thế, tàn nhẫn như thế, cũng có nét mặt như đứa bé bị quăng đi, có thể nhìn thấy vẻ mặt này của ngươi, tối nay đúng là vui lắm”

Cánh tay nắm chặt lấy nàng, lần này, dù hắn nắm chặt đến mấy, làm nàng thốt lên đau đớn, hắn cũng mặc kệ, xuyên qua dòng người, hắn lôi nàng vào một ngõ tối, đẩy ván cửa ra sau, vừa lúc, hoàn toàn che được thân ảnh của bọn họ

“Tam hoàng tử – - a – - “

Hai cánh tay hắn lại kẹp chặt nàng, kiếm trong tay rơi xuống đất, thân thể cao to đè chặt nàng, nặng nề hôn nàng!

Đôi môi tức giận cắn chặt lấy lưỡi của nàng, hoàn toàn không cho nàng đáp lại chút nào, làm nàng không chịu nổi, khẽ than nhẹ.

“Bốn hoàng tử cảnh cáo ngươi – - không được – - tuyệt đối không được làm chuyện như vậy nữa – -” hắn nắm chặt hai vai của nàng, thấp giọng quát lên.

Nàng không thèm để ý đến con thịnh nộ của hắn, cười to tựa vào vai của hắn.

“Tam hoàng tử trước giờ luôn đùa bốn con em, lại không chịu nổi một trò đùa nhỏ của Thiếu Sơ sao?”

“Bốn hoàng tử phải trừng phạt ngươi!”

“Ngươi – - đừng, đừng ở chỗ này...” Thấy cánh tay nóng bỏng không ngừng len lỏi vào trong quần áo, Tô Thiếu Sơ vội vàng ngăn lại, “Ta không muốn ... lát nữa không đi nổi.”

“Đi không nổi, bốn hoàng tử có thể ôm ngươi, chẳng phải ngươi muốn đến ‘Cầu Duyên Tuyền’ sao?”

“Ngươi... Thật không thể nhịn một chút sao?”

Trong bóng tối, đôi mắt hắn trở nên long lanh, không có buông ra, chỉ có nhìn chặt nàng.

“Ta cũng ở bên cạnh ngươi rồi, ngươi nhịn một chút thôi ... Trở về Vân Lưu các, ngươi muốn ... Làm sao cũng được.” Nàng nuốt nước miếng, cố gắng đè nén dục vọng của hắn xuống, nhưng vẻ mặt của hắn quá nguy hiểm, làm cho cô họng của nàng như căng lên, suýt nữa thì nói không nên lời. “Hiện tại ... bây giờ ... đừng ... được không?”

Nàng thấp giọng van xin, làm cho hắn khẽ động lòng, một lúc lâu sau, mới chậm rãi buông nàng ra, Thiếu Sơ thềm thở ra, lại thấy hắn đột nhiên đi lên nữa.

“Tam hoàng tử!” Tô Thiếu Sơ bị ấn vào tường, kinh ngạc thở gấp, bởi vì thứ cực nóng kia cách một lớp quần áo, đang chạm vào nàng.

“Yêu đệ yên tâm quá sớm rồi.” Hắn ác ý cười, giọng nói cũng vì dục vọng mà trở nên khàn khàn. “Bốn hoàng tử sẽ không làm đến bước cuối cùng, nhưng ... Để cho ta cảm giác ngươi ... Cũng là ngươi, không nên trêu chọc bốn hoàng tử như thế ...”

Bàn tay vỗ về ngực của nàng, một tay khác cách lớp quần áo, nhẹ nhàng xoa nắn thân thể.

“Để cho ta chạm vào ngươi, Thiếu Sơ...”

“Ngươi... Thứ dữ tợn kia chẳng lẽ ngay cả nơi nào cũng không phân biệt sao?” Đôi mắt hắn tràn đầy tình dục, làm nàng nổi giận.

“Ngoan, Thiếu Sơ yêu đệ, cho dù ngươi ghét nó thế nào, xem nó như quái vật, cũng nên ngoan ngoãn để nó đến gần ngươi, nếu không, lỡ như kích thích đến tiểu tử này, nó sẽ liều lĩnh xông vào nơi nó yêu nhất đó.”

“Chính ngươi cũng muốn như thế!”

“Cho nên, tốt nhất là đừng nên kích thích người khác.” Hấn khàn khàn cười, “Đề tiểu tử này hôn nhẹ ngươi vài cái, còn hơn là nó ra tay.”

“Một ngày nào đó, Thiếu Sơ... Sẽ làm cho ngươi phải trả giá thật nhiều –” Suýt nữa phát ra tiếng rên rỉ, nàng không kiềm chế nổi, đành cắn vào vai hấn.

“Đối với uy hiếp của yêu đệ, bốn hoàng tử cũng không dám xem thường.” Hấn tà mị cười, đáp lại bằng hai bên cọ xát vào nhau.

***

Đêm, càng lúc càng tối, dòng người náo nhiệt cũng đã giảm mất phân nửa, âm thanh tới tới lui lui, làm cho dung nhan đang say ngủ khó chịu nhàu nhão.

“Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, mau dậy đi!”

“Ách, là các người.” Nàng chậm rãi mở mắt ra. “Ta làm sao thế này?”

“Bọn thuộc hạ tìm thấy người, phát hiện người tựa vào cây cột này thiếp đi.”

Mấy tên võ vệ nhìn thấy nàng tựa vào cây cột này ngủ rất tự nhiên, làm ai cũng hoảng sợ rớt mồ hôi hột, lỡ như gặp người có ý đồ bất chính, có lẽ đã xảy ra chuyện lớn rồi.

“Thật sao?” Cái gì cơ? “Lúc này ta đang nói chuyện cùng lão thầy bói kia, sao giờ lại...” Nàng lắc đầu, nhưng mọi thứ quá mơ hồ, nàng không thể nhớ nổi.

“Chúng ta đưa Đại tiểu thư về khách sạn trước vậy! Vừa rồi Yến tổng quản cho người báo tin, đã tìm thấy Thiếu gia và Thiếu phu nhân, kêu chúng ta tìm được người rồi cũng về khách sạn.”

“Ta cũng muốn đi tìm cha mẹ.” Nghe thấy tin tức của Chu Dục và Tô Thiếu Sơ, hai mắt nàng sáng rõ, tinh thần gì cũng phấn chấn hơn.

“Đại tiểu thư, chủ nhân đã trở về, nếu biết người không nghe lời chạy theo, còn tựa vào cột mà ngủ, nhất định sẽ rất tức giận.” Đám võ vệ đỡ dành nàng, sợ nàng lại trốn đi lần nữa.

“Cha thật không công bằng, một mình chạy đi chơi, mẹ cũng vậy... Thật đáng ghét.” Nàng mò miệng nói.

“Bây giờ chủ nhân về khách sạn không thấy người, sẽ rất lo lắng, người hãy cùng bọn thuộc hạ trở về đi!”

“Được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Tam hoàng tử, Thiếu Sơ... Có thể tự mình đi được!”

Không để ý đến ánh mắt của người ngoài, từ lúc ra khỏi ngõ tối, Chu Dục đã ôm Tô Thiếu Sơ chạy đi, vì sợ ánh mắt của mọi người nhìn chòng chọc vào mình, nàng đành phải làm như không biết, dựa vào hấn mà đi.

May mà hôm nay nàng mặc xiêm y của nữ, người ngoài dù thấy hai người họ thân mật, nhưng đều nhận định là một người đàn ông đang ôm vợ của mình; nếu nàng mặc đồ nam, không chừng lại xôn xao không ít.

“Không được. Yêu đệ ngươi tinh nghịch khôn ranh, bốn hoàng tử dám để ngươi tự đi sao?” Hấn cũng không muốn thấy nàng biến mất trước mắt nữa. “Hơn nữa, vừa rồi bốn hoàng tử xúc động như thế, không biết có làm ngươi... đau hay không, vì vậy, bốn hoàng tử nhất định phải ôm ngươi.”

“Hứng thú kỳ lạ của ngươi quả là vẫn không thay đổi.”

Nếu lúc trong ngõ tối không có xảy ra chuyện như thế, chắc gì hấn đã tích cực đến “Cầu Duyên Tuyền” thế này.

“Yêu đệ luôn hiểu lầm bốn hoàng tử như thế.” Muốn biết nàng suy nghĩ gì, Chu Dục chợt cúi xuống bên tai nàng, ám hiệu đầy thâm ý. “Hay là tiểu tử vừa rồi dữ tợn quá, dọa ngươi sợ? Yên tâm, đến lúc trở về, bốn hoàng tử sẽ bắt nó thật dẹt ‘đi vào’.”

“Đôi với thứ dữ tợn như thế, Thiếu Sơ có thể nói ‘đừng đa lễ’ sao?”

“Aiz! Yêu đệ nói vậy là muốn chỉ nó, hay là chủ nhân của nó?” Hần tiến thêm một bước. “Để thay đổi cách nhìn của ngươi, bốn hoàng tử có thể đặc biệt vận động cả ngày lẫn đêm với ngươi.”

“Tam hoàng tử đúng là xứng đáng với cái tên ‘dâm ma hoàng tử’!” Có thể nói công khai một cách không đỏ mặt như vậy cũng hay.

“Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt vừa buồn bã và sắc lạnh của ngươi, thật khó làm cho bốn hoàng tử không có dục vọng, nói đến cùng, chỉ có thể trách yêu đệ ngươi thật làm cho người ta muốn chinh phục.”

“Khụ khụ, đến miếu rồi.” Nàng nhắc nhở, tiện thể cắt đứt cái miệng đầy mập mờ của hắn. “Nhớ kỹ, Tam hoàng tử đã nói, đến đây sẽ buông tay.”

Phía trước, trên một con dốc là một ngôi miếu cổ xưa lâu đời, cho dù là đêm khuya, trên hai cầu thang bằng thạch đá vẫn đầy người đi đến đi về, hương khói lan tỏa khắp nơi.

“Yêu đệ thật sự không cần lòng tốt của bốn hoàng tử sao ...”

“Thiếu Sơ cảm ơn Tam hoàng tử.” Không đợi hắn nói xong, nàng đã nhanh chóng nhảy xuống, chạy đi.

“Khụ khụ.” Thấy nàng chạy về phía trước, lúc này lại là Chu Dục hắng giọng, “Nghe nói tối nay có người muốn đưa bốn hoàng tử đến xem ngôi miếu dân gian, để hỏi báo chuyện tặng kiém”

“Là Thiếu Sơ sợ sót.” Tô Thiếu Sơ vươn tay ra, vô cùng tôn quý mời mọc bàn tay ‘hoàng thân’ của hắn. “Thỉnh, xin cẩn thận với thềm đá này, độ rộng của nó không bằng trong đại trạch của Tam hoàng tử, độ cao của nó không thoải mái như trong Hoàng cung, vừa nhỏ vừa thấp, dù sao cũng chỉ là ngôi miếu nhỏ, chưa từng ngờ sẽ có ngày có Đại Phật đến thăm.”

“Aiz! Yêu đệ, ngươi thường xuyên làm cho bốn hoàng tử cảm thấy, Hoàng thân là không thể nào đắc tội đến.”

“Aiz! Tôi ở người, không hề liên quan đến xuất thân thế nào, Tam hoàng tử nếu như cảm thấy như vậy, cũng có lẽ là do Thiếu Sơ quá tài năng.”

Chu Dục mất lạnh liếc qua, Tô thiếu lập tức hắng giọng, quay đầu lại chào hỏi với người quen.

“Liễu cô nương.”

Bọn họ nhìn thấy hơn mười cô gái bước ra từ miếu, tất cả đều mặc xiêm y màu vàng ngà đỏ.

“Ngươi...” Nhìn cô gái thanh tú trước mắt, Liễu Diễm Nhi có chút nghi ngờ, cho đến khi nhận thấy đôi mắt quen thuộc kia, cùng Chu Dục đứng phía sau, nàng mới hiểu ra, “Không biết Diễm Nhi nên xưng hô thế nào đây?”

“Gọi ta là Thiếu Sơ đi!”

“Sợ là người phía sau của ngươi... sẽ có ý kiến.” Chu Dục lãnh đạm liếc nàng một cái, hiển nhiên, nàng vẫn còn sợ, vội vã rút tay lại, không dám nhìn hắn. “Vẫn gọi ngươi là công tử thì hơn, Diễm Nhi cũng đã quen rồi.”

“Chỉ cần Diễm Nhi cô nương không để ý đến lối ăn mặc này, Thiếu Sơ thì gì cũng được.”

“Công tử trời sinh thanh nhã anh tuấn, đó là khí chất mà cả nam nữ đều khó có được, cho dù người đang mặc đồ nữ cũng không tổn hại đến.”

“Đáng nhẽ ngươi nên ở Lục Trúc Liễu Nhạc, chứ không phải ở đây.” Chu Dục lãnh đạm nói.

“Vị công tử này, xin hỏi người có ý gì?” Liễu Diễm Nhi căng thẳng hỏi.

“Cứ mặc kệ hắn đi, hắn chỉ nói nhảm thôi.”

“Vâng, nhưng người có ý gì?” Liễu Diễm Nhi nhíu mày. “Công tử hắn là hiểu lời của hắn nói.”

“Người hiểu hắn nói gì đều do hoàn cảnh và cơ duyên ép buộc, Liễu cô nương không hiểu những lời hắn nói, mới là người may mắn.” Nàng chính là quá hiểu, cho nên mới tạo nên tình cảnh hôm nay.

“Cảnh giới của yêu đệ càng lúc càng cao đó.”

Chu Dục trào phúng thấy rõ, Tô Thiếu Sơ hắng giọng đáp. “Khụ, Liễu cô nương hôm nay đến dâng hương, hay là đến xin tình duyên?”

“Ta đưa chúng tỷ muội đi thôi, tiện thể để hiểu rõ nghi ngờ trong lòng.”

“Nghi ngờ trong lòng? Chẳng lẽ hôm nay Tổng Tử Thiệu cũng đến?”

Liễu Diễm Nhi có chút ngượng ngùng cúi đầu. “Cái gì cũng bị công tử người đoán trúng.”

“Trong lòng ngươi hiểu rõ mọi chuyện cũng tốt, ta cũng chúc phúc cho Diễm Nhi cô nương!”

“Yêu đệ, trước khi chúc phúc cho người ta thì nên làm gương trước!”

“Không biết công tử và ... Vị công tử này rốt cuộc là...”

“Khụ khụ, Tổng công tử ra kia.” Tô Thiệu Sơ lập tức lảng sang chuyện khác.

Liễu Diễm Nhi quay đầu lại, nhìn thấy một vị công tử có làn da rám nắng rắn chắc, cũng cùng chúng tỷ muội bên cạnh đi lên chào hỏi.

Tổng Từ Thiệu gật đầu chào hỏi lại bọn họ, thấy Liễu Diễm Nhi ra ám hiệu, hẩn ngẩng đầu nhìn Tô Thiệu Sơ, có vài phần ngờ ngợ, nhưng nhìn thấy được Chu Dục, cả người hẩn đều chấn động!

“Tổng Từ Thiệu, con trai của Tổng tri phủ trông coi Tĩnh Hủy thành?” Chu Dục hỏi ngược lại hai năm trước, trong Hoàng cung, hẩn cũng từng nhìn thấy thiếu niên này đi cùng cha vào cung diện thánh.

Thấy đối phương vội vàng muốn hành lễ, Chu Dục lắc đầu, ám chỉ hẩn không muốn để lộ thân phận, đối phương do dự một chút rồi khoanh tay gật đầu chào, không đi đến.

“Yến tổng quản có nói với ngươi những chuyện đã xảy ra ở Lục Trúc Liễu Nhạc không?!”

“Tổng Từ Thiệu là một trong những công tử có võ nghệ tài giỏi, thân thủ nhanh nhẹn, nghe Bình Phi nhắc đến, hẩn nhiên đã tiến bộ nhiều hơn hai năm trước.” Năm đó, kiếm thuật, thân thủ của người này cũng không kém, thân ảnh cũng khá nhanh nhẹn, nhưng lại thiếu dứt khoát và nhuệ khí cần có.

“Không biết yêu đệ còn muốn nói bao lâu nữa, mới vào thăm miếu đây?”

“Aiz! Ít nhất cũng phải nói thêm một lát nữa, nhìn kia, Yến tổng quản đến rồi.” Nàng chỉ vào thềm đá phía dưới, Yến Bình Phi đang đưa người đến, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Yến tổng quản tìm đến, ta nhường ngươi nói vài lời với hẩn vậy!” Thấy Chu Dục cau mày, Tô Thiệu Sơ đành nói: “Hai người họ đều có tình ý với nhau, ngươi cũng nghe Yến tổng quản nói rồi, chúc phúc một cái, cũng không thể gọi là phạm vào cấm kỵ của ngươi chứ?”

Aiz, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng nhỏ nhẹ với hẩn như thế, Chu Dục đành phải dè nén dấm chua xuống.

“Chúc phúc thì không cần bốn hoàng tử sao?”

“Hừ, mấy ngày trước ngươi làm vậy, Liễu cô nương vừa nhìn thấy ngươi liền sợ, Tổng Từ Thiệu cũng biết thân phận của ngươi, ngươi nghĩ xem, trừ làm cho người ta ‘hoảng sợ’ ra, ngươi còn làm được gì nữa.” Nàng lạnh nhạt mỉm cười nói.

“Aiz! Miệng lưỡi của yêu đệ càng lúc càng lợi hại.” Cứ nói thẳng ra là muốn cách xa hẩn thì tốt hơn.” Bốn hoàng tử cho ngươi mười phút, sau mười phút, chúc phúc gì cũng phải kết thúc hết.”

“Lỡ như không kết thúc thì sao?”

Chu Dục mỉm cười hiểm ác.” Bốn hoàng tử trước giờ rất rộng lượng, không thích lạm dụng quyền uy, yêu đệ tốt nhất đừng trở thành ngoại lệ thì hơn.”

“Đúng là rộng lượng đến mức làm cho người ta hoảng sợ.”

“Yêu đệ tốt nhất nên dùng mười phút này để chúc phúc thì hơn!” Chu Dục xoay người, đi về phía thuộc hạ

“Chủ nhân.” Thấy chủ nhân bước đến, Yến Bình Phi vội vàng hành lễ.” Phong Ngôn đã đến Tĩnh Hủy thành.”

“Ồ! Có lẽ thu hoạch cũng không ít.” Đông Vực, hẩn đã sớm muốn ra tay, chỉ là ngại thể lực của Ma Hi vẫn còn quá mạnh mẽ, vẫn còn liên quan mật thiết đến Đông Vực hoàng tộc, nên mới chậm chạp không có hành động gì.” Chỉ tiếc, lại để vuột mất Mạnh Diễm Ty khỏi tay.”

“Sao ... sao không thấy Thiệu phu nhân nữa?” \

“Đang ở đằng sau nói chuyện với Tổng Từ Thiệu.”

“Tổng Từ Thiệu?” Yến Bình Phi nhìn người đằng sau chủ nhân, nghi ngờ hỏi: “Là vị thiếu niên mặc áo bào kia sao?”

“Ngươi đã gặp hẩn ở Lục Trúc Liễu Nhạc rồi mà.” Xem ra trước khi bắt được Mạnh Diễm Ty, nên cấm Vô Ưu, Vô Sầu ra khỏi Vân Lưu các thì an toàn hơn.” Hai vị tiểu thư có chuyện gì không?”

“Chủ nhân ...” Yến Bình Phi sắc mặt kinh ngạc, hoảng sợ nói: “Người này không phải là Tổng Từ Thiệu mà thuộc hạ đã gặp ở Lục Trúc Liễu Nhạc, hơn nữa Thiệu phu nhân ... cũng mất tích rồi.”

Chu Dục quay đầu, trước mặt chỉ còn Tổng Từ Thiệu và vài hạ nhân bên cạnh, không chỉ Tô Thiếu Sơ, mà ngay cả Liễu Diễm Nhi cũng đắm tỵ muội cũng biến mất.

“Thiếu Sơ?”

Chu Dục kinh ngạc, vội vã chạy đến, nhìn bốn phía chung quanh, trực tiếp bắt Tổng Từ Thiệu lại!

“Tam, Tam hoàng tử?!”

“Người đâu? Cô nương vừa rồi nói chuyện cùng người đâu?” Tổng Từ Thiệu bị hấn nắm chặt vạt áo, suýt nữa nói không nên lời.

“Lúc Tam hoàng tử xoay người, bọn họ đều đã bỏ đi rồi, đêm đã khuya, hạ thần xin được phép cáo từ.”

“Liễu Diễm Nhi chẳng phải là kẻ muội của người sao?”

Tổng Từ Thiệu vội vàng lắc đầu. “Từ sau khi gia mẫu qua đời, gia phụ đều không có tái giá.”

“Đám cô nương vừa rồi vừa nói vừa cười với người, chẳng lẽ không có chút quan hệ nào?”

“Tam hoàng tử xin đừng hiểu lầm, tại hạ chỉ mới gặp vị Liễu cô nương kia một lần, có thể nói là quen biết, nhưng không đến mức thâm giao.”

Hoàng sợ chiếm lấy Chu Dục, hấn buông Tổng Từ Thiệu ra.

“Thiếu Sơ – - đi ra – -” Hấn cất giọng quát, càng quát càng điên cuồng, làm cho những người trong miếu đều hoảng sợ chạy đi! “Không được đùa giỡn nữa – - Thiếu Sơ – - “

Trong lòng hấn biết rõ, lần này không như lần trước nữa, không phải là đùa, nàng thật sự đã biến mất, tối nay, tất cả những gì của nàng, mỗi một nụ cười với hấn, cũng chỉ là mưu kế để nàng rời khỏi hấn mà thôi.

Hấn vốn là bị xé lòng rồi, chỉ là kéo dài thời gian thêm một chút mà thôi ...

“Thiếu Sơ...” Hấn đau đớn nhắm mắt lại, lại một lần nữa, nàng đùa bỡn hấn!

Chưa từng nhìn thấy chủ nhân tỏ ra bất lực mất không chế thể này, làm chúng thuộc hạ bên dưới đều hoảng sợ!

“Tam hoàng tử, có cần bắt giữ Tổng Từ Thiệu để tra khảo không?”

Đôi mắt sắc lạnh của Chu Dục lần nữa nhìn về phía Tổng Từ Thiệu, đối phương sợ hãi lập tức quỳ xuống khấu đầu xin tha.

“Tam hoàng tử, tiểu dân thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nếu như cần tiểu dân giúp gì, tiểu dân nguyện dốc toàn lực phối hợp!”

“Lục Trúc Liễu Nhạc người có biết không?”

“Từng nghe nói đến, nhưng chưa từng giao thiệp với; nhưng mấy hôm nay, gia phụ có chiêu đãi vài vị bạn bè giang hồ đi ngang qua!”

“Bạn bè giang hồ?!” Chu Dục nắm chặt ngón tay thành quyền, “Bình Phi, Tổng Từ Thiệu người thấy có hình dáng thế nào?”

“Bộ dáng anh tuấn, thân hình cao thẳng đứng chất người luyện võ, lúc nói chuyện dù có chút kiêu căng ngạo mạn của một cậu ấm, nhưng trong vẻ mặt mang theo một hơi thở ưu sầu, khác hẳn với dáng vẻ bên ngoài.” Bây giờ nghĩ lại, rõ ràng về cậu ấm bên ngoài là gắng gượng mà tạo nên mới đúng.

“Xin, xin hỏi Yến tổng quản, người này... Có phải là thoát nhìn có hơi tái nhợt không?” Tổng Từ Thiệu nghe xong, vẻ mặt kinh hãi.

“Đúng vậy, Tổng công tử.”

“Người biết là ai sao?” Chu Dục trầm giọng hỏi.

“Không dám giấu diếm Tam hoàng tử, đó là một vị hiệp khách từng cứu sống gia phụ của ta: Lưu Tinh Khoái kiếm, Lý Thư Phương.” Tổng Từ Thiệu nhỏ giọng nói.

“Lý Thư Phương!”

Trong trí nhớ, khi hấn nhìn thấy Tô Thiếu Sơ ngồi cạnh bờ suối, vui đùa cùng con khỉ vàng kia, có từng nhắc đến người này.

“Tam hoàng tử, có cần phái người đuổi theo không?” Yến Bình Phi khoanh tay hỏi: “Dù sao cũng đã biết hướng mà Tô công tử bỏ đi, bây giờ đuổi theo có lẽ bắt kịp.”

“Cho dù đuổi kịp cũng là nguy trang thôi, không còn kịp nữa. Đừng nói đến đám người của Liễu Diễm Nhi tối nay đều mặc chung một màu váy, đến đây cũng có rất nhiều nam nữ mặc đồ màu vàng ngà đỏ, hơn nữa, có lẽ bọn họ đã sớm ra khỏi ngôi miếu này, phân tán khắp nơi rồi.” Cho dù bắt được cũng

vô dụng, nơi Thiếu Sơ muốn đi, sẽ chỉ có nàng biết mà thôi.

“Tam hoàng tử, tiểu dân tình tường khắp các nơi trong Tỉnh Hủy thành, nguyện cống hiến một chút sức lực.” Tổng Tử Thiệu cũng nói.

Chu Dục trầm tư nhắm mắt lại, đưa tay ý bảo bọn họ đừng nói nữa, một tay đặt phía sau, tay kia nắm chặt rồi lại buông ra, liên tục vài lần như vậy, như thể đang nhắc nhở chính mình, phải tỉnh táo để suy nghĩ hành động.

Chuyện này thật kỳ quái, cho dù Thiếu Sơ và Liễu Diễm Nhi ăn ý đến thế, nhưng từ lúc ở Lục Trúc Liễu Nhạc, rồi đến lần dạo chợ tối nay, là như thế nào? Làm sao có thể truyền tin tức cho nhau, rồi cùng đến cầu Duyên Tuyền một lúc ... Thiếu Sơ nhất định là có mục đích, nhưng ...

“Mộc cây trăm ... Kiếm ... Cầu Duyên Tuyền ... Kiếm!” Chu Dục chợt mở mắt ra. “Thân kiếm nhẹ nhàng, đón gió không trở ngại! Băng Oánh Hồng kiếm!” Rốt cuộc, hắn cũng nhớ được cây kiếm này.

Người được hắn điều đi điều tra về Tô Thiếu Sơ từng nói, ‘Tô Thiếu Sơ’ ở Nam Nguyên có một Băng Oánh Hồng kiếm do Minh tông Kiếm Sư tặng cho, nhiều năm sau, đổi sang vô số cây kiếm khác, không gặp lại thanh kiếm này nữa, lúc ấy, Chu Dục đoán là Tô Tuyết Sơ giao cây kiếm này cho Tô Thiếu Sơ, vì với đặc tính của nó mà nói, thanh kiếm này có phần thích hợp với Tô Thiếu Sơ hơn.

“Thì ra là từ ban đầu đã đều tính kế tí mí!”

“Phu nhân có thể đặt cây kiếm này xuống nước, đảm bảo, có thể tìm được đáp án đang mê hoặc lòng ngươi.”

Lời của lão thư sinh bán kiếm chợt quanh quẩn trong đầu của hắn.

“Băng Oánh, Duyên Tinh ... Oánh Duyên ...” Đôi mắt thoáng qua vẻ chấn động. “Thành Tây Doanh Viên Thiện tự!”

***

Ban đêm trăng sáng, chính là khoảng thời gian mà người xấu thích làm việc xấu nhất.

“Đại, đại gia, xin ngươi thương xót, số tiền kia là để chữa bệnh cho cha ta, nếu không có tiền, cha sẽ chết -- xin ngươi!!”

Ở thành Tây, một cô bé chừng 13, 14 tuổi, sắc mặt cứng đờ, nhìn ông lão không ngừng ho khan, lại nhìn ba tên nam nhân to lớn đang cầm túi tiền chia năm xẻ bảy, không ngừng nức nở đập đầu nói.

“Phiền phức!”

“Liên Nhi!”

Thấy con gái của mình bị đá đi, ông lão đi lên đỡ con gái.

“Cha...”

Hai cha con ôm nhau khóc rống.

Một tên đáng người nhỏ nhỏ xấu xa nhìn cô bé, sau đó xoay sang bên cạnh cười giả tạo cùng mấy tên kia.

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?”

Ba tên nam nhân cười xấu xa, bước chậm về phía hai cha con.

“Lão đầu, ta thấy con gái của ngươi cũng có chút thanh tú, tiểu huynh đệ của ta vẫn chưa có gia đình, tốt cho ngươi rồi, gả con gái của ngươi cho hắn đi!”

Tên nam nhân hèn mọn kia đẩy cái chắn ra.

“Các ngươi đừng, đừng có nói đùa!” Ông lão hoảng sợ che chở con gái.

“Nhưng mà muốn lấy tiểu đệ của ta, phải để ba người chúng ta kiểm nghiệm trước mới được!”

“Cứu mạng -- cứu mạng -- “

Ba tên nam nhân đứng vòng quanh hai cha, như thể đang đùa bỡn với con mồi.

“Đại gia, van xin các ngươi -- nó là một tiểu cô nương còn trinh trắng -- sau này làm sao lập gia đình nữa -- “

“Cho nên mới kiểm nghiệm trước, như vậy tiểu đệ của ta mới lấy nàng được.” Hưởng thụ xong còn có một nữ nhân làm trâu làm ngựa cho, quả là lời không ít.

“Cha -- “

“Liên Nhi – - “

Hai cha con bị kéo tách ra, cô bé bị một gã quăng xuống dưới cây đại thụ, gã xấu xa cười, bắt đầu lột bỏ y phục của cô bé.

“Tại sao chỉ cần là buổi tối trăng thanh gió mát, thì đều diễn một vở kịch giống nhau chứ?” Trong đêm tối, truyền ra một giọng nói lạnh nhạt. “Thiếu nữ đỡ một người thân bị bệnh nặng, mang theo toàn bộ tiền bạc, nửa đêm đi qua khu rừng tối, bị mấy gã ác độc vừa cướp tiền cướp sắc, haiz, vở kịch này xưa nay đều là không thay đổi, thân là hiệp sĩ nổi tiếng giang hồ, ta cũng không nỡ thay đổi nó.”

“Ai? Ai đang ở đây?”

Ba gã đồng thời ngẩn ra! Đảo mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói.

Dưới ánh trăng, một thân hình anh tuấn chậm chậm bước ra, bên hông giắt một thanh kiếm màu hồng, ăn mặc cao quý không tầm thường, bên vai đeo một sợi dây thừng tím buộc thanh kiếm lại, góp phần tạo nên khí chất hiệp sĩ trong đêm.

“Nhân sinh có tám khổ, sinh, lão, bệnh, tử, cầu mà không được, yêu rồi chia xa, hận một người.” Cảm thán, hắn đưa tay vuốt ve sợi tóc bay theo gió, tiện đà nhìn ba gã nam nhân trước mắt. “Tham lam, háo sắc, cầu mà không được, tội nghiệt, tội nghiệt!”

“Tiểu tử thú, nói những gì đó!”

“Đeo thanh kiếm bên cạnh thì giỏi lắm sao?”

“Muốn làm anh hùng cũng phải xem có khả năng đó không chứ!”

Chuyện tốt của bọn chúng bị quấy rầy, dĩ nhiên phải cho tên này đẹp mắt!

Đối phương có gương mặt anh tuấn, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đặc biệt nhất là hai hàng lông mày đang nhíu chặt kia, phảng phất như bao nhiêu ưu tư, sầu não đều tích tụ về nơi đó, đáng vẻ cũng u sầu, dường như nơi nào cũng có một hơi thở như thế, không bỏ sót một nơi.

“Trần thế đã có nhiều người chịu khổ như vậy, Đoạn Ly Nhân đành phải thay trời hành đạo, trừng phạt những người gây nên tội nghiệt!”

Sợi dây thừng tím trên người thiếu niên động đậy, cây kiếm sau lưng bay lên, rơi xuống trước mắt ba gã!

“Nếu các người cầu xin tha thứ, lưỡi kiếm này có thể thay các người báo với gia đình lúc lâm chung.” Nói đến đây, đối phương ngẩng đầu lên nhìn trời, hai hàng lông mày khóa chặt, vẻ mặt buồn bực khó chịu.

“Đoạn Ly Nhân?”

Một tên trong đó từng nghe nói đến cái tên này, run rẩy nhìn đồng bọn bên cạnh.

“Luu, Luu Tinh kiếm thủ, Lý Thư Phương!” Một gã khác giật mình nói.

“Chính là song tuyệt kiếm khách nổi tiếng, ngoài kiếm pháp tuyệt tình ra, còn có suy nghĩ tuyệt tình sao?” Một gã khác sợ hãi nói

Thân phận của đối phương đã rõ ràng, làm ba gã sợ hãi nhảy cẫng lên!

Nhiều năm trước, Hắc Cương trại là đám sơn tặc hung ác có tiếng, Đại trại chủ cùng ba tên phó trại thích nhất là giết người, sau khi giết xong sẽ chặt đầu của đối phương ra, đặt trước cửa nhà, làm dân chúng nơi nơi đều sợ hãi, bốn tên này đều có võ công cao cường, ngay cả quan phủ địa phương cũng phải đau đầu.

Cho đến một ngày, một thiếu niên đeo kiếm đi đến trước Hắc Cương trại, dùng tài nghệ kiếm pháp kinh người để trấn áp mọi người, thiếu niên chỉ có một điều kiện, chính là không được đến quan phủ tự thú, mà phải làm theo lời hắn nói.

“Nghe, nghe nói, ngắn nhất là trong ba ngày dứt khoát tự sát, hoặc dài lắm là bảy ngày sau nhảy sông

“Hơn nữa, đã lựa chọn thì không thể thay đổi.”

“Giờ ... giờ chúng ta phải làm sao?”

Lúc ba người hoảng sợ không thôi, Lý Thư Phương đã đưa tay kéo sợi dây thừng lên – -

“Đại hiệp – - Lý đại hiệp – - “

“Chúng ta biết sai rồi – - xin người tha cho chúng ta – - “

“Lần sau không dám nữa – - xin tha mạng !!!”

Ba gã nghĩ là đối phương định động thủ, sợ hãi đến nỗi chân như nhũn ra, quỳ xuống không ngừng dập đầu.

“Nếu các người cầu xin tha thứ, Đoạn Ly đao sẽ cho các người thời gian chăm sóc người thân trước khi lâm chung!”

Bắt đầu, bắt đầu! Trong lòng ba gã vô cùng sợ hãi, không biết có nên cầu xin hãn cho một con đường sống hay không!

“Đáng tiếc...”

Đáng tiếc? Chẳng lẽ ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có, trực tiếp giết bọn họ sao? Nhất thời, chữ ‘chết’ to đùng xuất hiện trong đầu ba gã ...

“Hôm nay Đoạn Ly đao không rảnh để quan tâm đến các người.” Sợi dây thừng màu tím động đậy, thanh kiếm trở về lưng hãn.

Ba gã nam nhân không kịp nghe thấy lời hãn nói nữa, bởi vì sợ hãi quá độ đã ngất xỉu ngay tại chỗ, lúc Lý Thư Phương đi ngang qua bọn họ, ba gã chỉ cảm thấy một nội lực quét qua lưng bụng, thoáng chốc, miệng sùi bọt mép ngã xuống.

“Ba người này tạm thời sẽ không tỉnh lại, mau cầm tiền đi đi.”

Hai cha con mừng rỡ không thôi, không ngừng dập đầu tạ ơn hãn.

“Tiểu cô nương, sau này đừng đưa cha ra ngoài lúc nửa đêm nữa, gặp chuyện này thêm một lần, ta không chắc sẽ cứu được cô.”

Nhìn bóng lưng đi lên ngôi chùa cổ trên núi, gió đêm cũng bay theo, đưa tiếng dạn dò vọng lại, vẫn là giọng nói lạnh nhạt ấy ...

***

Dưới ánh trăng, ngôi chùa cổ toát lên vẻ trầm tĩnh thần nhiên, nhìn “Doanh Viên Thiện tự”, đôi mắt như sao sáng, tỏ ra vẻ thâm u khó lường, gió đầu thu không ngừng lướt qua, đêm khuya, chung quanh đã có phần hiu quạnh của thu vào mùa.

Đêm, mọi âm thanh đều trở nên yên tĩnh, gió thu không ngừng đưa tới, làm cho đêm càng thêm tối, trời càng thêm lạnh, người đó đứng trước chùa, nheo mắt nhìn --

“Ắt xì!” Dùng sức hắt hơi một cái, đứng dưới trời thu buổi đêm thế này rất dễ bị bệnh, cái hắt xì này cảnh cáo rõ ràng vô cùng, lau lau lỗ mũi, hãn ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn ánh trăng thật lâu: “Mọi chuyện sẽ không thay đổi chứ!”

Đầu mũi dần đỏ lên, hai hàng lông mày vẽ nên hình cầu, gương mặt trắng nhợt nhạt, gương mặt tuấn tú u buồn này, rất được cha hãn và các thiếu nữ yêu thích, nhưng hãn vẫn không quan tâm là mấy, bởi vì bộ dạng lúc các nàng tranh giành tình nhân đến âm ỉ, hoàn toàn khác với bộ dạng dịu dàng động lòng người trước mặt hãn.

Năm đó, hãn gặp được người ấy như cá gặp nước, hãn cảm thấy bội phục người ấy, cho đến khi vô tình biết được, đối phương là vì bất đắc dĩ nên giả nam trang, hãn bắt đầu cảm thấy động lòng với người ấy, nào ngờ ... Đó là một con ác mộng, giẫm đạp lên tôn nghiêm nam tính của hãn!

Hãn lại hắt xì thêm một cái, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, nhìn thân ảnh vẫn thanh tú xinh đẹp như ngày nào, cổ nhân đã lâu không gặp, làm hãn tròn tròn hai mắt nhìn đối phương.

Từ trước đến giờ, hãn biết rõ nàng là giả nam, nhưng hãn chưa từng nhìn thấy nàng mặc xiêm y nữ bao giờ, đến nỗi, khi nhìn thấy giai nhân thanh lệ bước đến từ ánh trăng, tim của hãn thoáng chốc đập loạn nhịp.

“Thư Phương.” Tô Thiếu Sơ cười gọi, không đợi hãn đáp lại, thân ảnh yêu kiều đã đi đến trước mặt hãn, vòng tay qua ôm lấy hãn. “Đã bao năm rồi, rốt cuộc ta cũng gặp được người.”

“Hà!” Nàng xuất hiện, nàng ôm hãn, làm Lý Thư Phương vẫn còn ngây người trong kinh ngạc.

“Khi nhìn thấy người ở Lục Trúc Liễu Nhạc, ta thật sự không thể nào tin được, San San quả thật tìm được người.”

“Người, người không sao chứ?!” Rốt cuộc hãn cũng tìm được đầu lưỡi của mình, khó khăn mở miệng hỏi.

Đã lâu không gặp, nhìn nàng ôm chặt mình, Lý Thư Phương cũng mềm lòng, phút chốc ôm lấy nàng.

“Con trai ngoan, rốt cuộc cũng đến cứu mẹ con rồi!”

Một câu ‘con trai ngoan’, lập tức biến không khí gặp lại cảm động trở thành thực tế bi thương!

“Người dám đẩy mẹ người ra, trên thế giới này còn có người nào tội tệ hơn người không!!!”

Lý Thư Phương vô ý thức đẩy nàng ra, tiếng cười nhẹ nhàng của Tô Thiếu Sơ truyền vào tai hãn.

“Tô Thiếu Sơ, rốt cuộc người muốn thế nào?” Lý Thư Phương cắn răng.

“Mẹ con gấp lại, đáng nhẽ ra phải rất cảm động đau thương, sao người lại lạnh lùng như thế chứ!” Tô Thiệu Sơ xoa nắn gương mặt của hân, đau lòng nói: “Có phải mấy năm nay ở ngoài bị người ta khi dễ không? Với cả tính và kiêu pháp của người, người khi dễ người nhất định không tầm thường.”

“Người, người – -”

“Ngoan, gọi mẹ đi!”

“Đường đường cao thủ như ta, anh tuấn đẹp trai như ta, dịu dàng như ta, khí chất u buồn không địch nổi như ta, thiếu hiệp nổi tiếng giang hồ như ta, cần gì phải gọi nữ nhân như người là mẹ chứ – -”

“Tại sao lại không thể gọi?” Nàng nhìn hân, vẻ mặt mong đợi đáp án.

“Tại vì ... tại vì ...”

“Thôi!” Tô Thiệu Sơ hào phóng buông tay, “Người cũng bội ước nhiều rồi, cùng lắm thì giao cho ta khi vàng đi, ngay cả con của nó cũng đưa cho ta.”

Lý Thư Phương hít một hơi, mỗi một bé khi đều là tình yêu thương của hân, đưa hết chúng cho nàng, chẳng khác gì lấy mất nửa cái mạng của hân, đôi môi ngập ngừng trong chốc lát, sau đó mở miệng, “... Mẹ.”

“Con trai ngoan.” Tô Thiệu Sơ đột nhiên nở nụ cười mỹ lệ, nhưng trong mắt hân, đó chẳng khác gì nụ cười của ma quỷ. “Người không biểu hiện lòng yêu mẹ sao, ít nhất cũng phải kích động ôm to, nước mắt nước mũi giàn giụa chứ.”

“Người đừng có ...”

Nhìn thấy nàng liếc xéo qua, Lý Thư Phương như bị sét đánh, lùi về sau một bước, sau đó lại dùng tay ôm nàng, hô to, “Mẹ! Con, con rất cuộc cũng gặp được mẹ, không gặp cũng không có gì, nhưng gặp rồi – - hu hu – -” Ông trời ơi, sao phải đối với hân thế này chứ?!

Hai mắt của hân thật sự chảy ra nước mắt, thật sự rất đáng sợ; Lưu Tinh Khoái kiếm, song tuyệt kiếm hiệp, số phận của hân tới nay thật đáng thương ...

Tên Tô gia quý tinh này, một khi không đạt được mục đích, nhất định sẽ dùng thủ đoạn có thể gọi là ‘trời than đất khóc’ để đạt được, năm đó, hân đã lĩnh giáo đủ rồi, không ngờ đến nay vẫn phải chịu.

“Năm đó ... Năm đó người thật sự ghét ta đến vậy, mới dùng thủ đoạn quyết tuyệt thế sao?” Câu này, hân thật sự rất muốn hỏi, dù sao thì danh nghĩa mẹ con cũng lập thành rồi, đã nói rõ, hân vĩnh viễn cũng không có cơ hội.

“Không” Tô Thiệu Sơ vỗ lưng của hân, âm giọng cười nói.

“Người không cần phải phủ nhận nữa, rõ ràng là người không thích ta có tình cảm với người, cho nên mới dùng cách này.”

“Nếu như ta nói, ta thích người, quá thích người, thích đến mức ta muốn mang người theo bên cạnh ngày đêm thì thế nào?” Tô Thiệu Sơ thờ dãi nói: “Đáng tiếc, người là người, lại còn là một nam nhân, không thể xem người như con khi vàng kia, vừa lúc, người lại tỏ tình với ta, mọi chuyện đều xảy ra theo tự nhiên thôi.”

Quan trọng nhất là, danh phận có thể bóp nát tình yêu của một người, chính là quan hệ mẹ con.

Lúc mới quen nhau, nàng đã cảm thấy người này thú vị đáng yêu vô cùng, gương mặt vốn u buồn sầu não, nhưng tính cách lại hiếu động, vui vẻ như ánh mặt trời, trong ngoài mâu thuẫn, hân tự nhận mình cao ngạo tôn quý, nhưng lại thường xuyên nhảy loạn lên như bệnh tâm thần, làm cho nàng vừa nhìn thấy đã nghĩ cách tóm vào lòng bàn tay.

“Cái này có gọi là thích không?” Chẳng lẽ trong lòng nàng, hân chỉ có địa vị như một ... con khi thôi sao. “Mọi chuyện xảy ra theo tự nhiên, nhưng người có nghĩ đến lòng ta sẽ bị tổn thương nặng nề hay không.”

“Lâu dần rồi cũng tốt thôi.” Nàng cười cười vuốt tay, ý bảo hân là một đại nam nhân, đừng so đo. “Cũng như lúc người xuất hiện ở Lục Trúc Liễu Nhạc vậy, nhìn người và Diêm Nhi một nói một đáp, diễn xuất rất tự nhiên, ngay cả khí chất cậu ấm cũng cực kỳ giống nữa.”

Liễu Diêm Nhi là một thiên kim ngàn vàng mà nàng đã từng cứu trước đây, từ nhỏ, phụ thân nàng đã thương yêu nàng hết mực, bồi dưỡng nàng cầm kỳ thư họa hết thảy, sau khi phụ thân mất, mẫu thân của nàng tái giá, cũng có vài phần giống như tình huống bọn họ biểu diễn ở Lục Trúc Liễu Nhạc, chỉ khác ở chỗ, đối tượng mà mẫu thân nàng tái giá chính là Đoàn gia tông chủ trong tứ đại gia tộc, mà Đoàn gia thứ tử cũng chung tình với nàng, đau khổ theo đuổi, cuối cùng làm cho nàng rơi vào khó xử giữa tình thân và tình yêu.

“San San nắm giữ được hành tung của Chu Dục ở Tỉnh Hủy thành, chắc chắn rằng sớm muộn gì người cũng sẽ đến Lục Trúc Liễu Nhạc, vì không muốn làm Chu Dục nghi ngờ nên Diêm Nhi phải đến Lục Trúc Liễu Nhạc trước, nửa tháng sau mới bắt đầu vở diễn tình yêu huynh muội này.”

“Ta chỉ không ngờ Diệu Pháp Ngôn Nguyên lão quan chủ cũng đến.” Nghĩ kia lão thư sinh kia, lúc mới nhìn thấy, xác thực là nàng không dám tin. “Nói vậy, cây mọc trăm hân cũng là kiệt tác của lão.” Lão quan chủ từ trước đến giờ luôn thích những món đồ tinh xảo đó. “Xem ra, các người diễn trò này cũng thích thú không kém.”

“Đừng nói nữa, đám lâu la đi theo ta ở Lục Trúc Liễu Nhạc kia, đúng là đáng sợ, còn dám đòi tiền công với ta.” Mặc kệ hân có là lão bản đằng sau

Hồng Quan rượu uể đi nữa, chỉ cần không liên quan đến rượu uể, vẫn bị đám thuộc hạ kia tính toán tiền bạc như thường.

“Quả nhiên là tính cách của Nhị lão bản.” Nguyên Trường Thanh từ nhỏ đã được huấn luyện quản lý tài sản, tiền bạc sao cho chuẩn xác nhất, hẳn cũng đang chuẩn bị để tiếp nhận sản nghiệp của Lý gia để quản lý.

“Điền Nhi còn lo lắng ta không hiểu ám chỉ của nàng.”

Lúc ở trong Lục Trúc Liễu Nhạc, nàng đã vài lần ám chỉ nói rằng nàng sợ Thiếu Sơ không thể thoát thân, Thiếu Sơ đành phải nắm tay nàng, ánh mắt kiên định, ý bảo nàng cứ yên tâm.

“Tam hoàng tử xuất hiện, đúng là hù chết nàng!”

Tô Thiếu Sơ cười khổ. “Nếu không phải có một nhân vật khó giải quyết như vậy, còn cần đến nông nỗi này sao?”

“Ừ.” Lý Thư Phương nhướn mày, nghe thấy có một đám người đang đến gần, trong bụi cây cũng có ánh lửa mờ hồ nhấp nháy.

“Xem ra không phải là ta không làm hấn mất tinh táo, mà là hấn đã giận điên lên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Doanh Viên Thiện tự.

Yến Bình Phi cùng Tống Tử Thiệu thật sự mang vô số quan binh, cầm lấy ngọn đuốc bao vây toàn bộ đường dưới, trước cửa chùa, quan binh cũng lục đục, đứng ở hai bên.

“Tô công tử, Tam hoàng tử đang chờ người, xin người hãy đi cùng thuộc hạ đi.”

Yến Bình Phi đi lên thềm đá, quỳ xuống một chân, khoanh tay nói.

“Sợ là ta chỉ có thể phụ lòng của Tam hoàng tử.”

“Xin Tô công tử đừng làm khó xử thuộc hạ.”

Tô Thiếu Sơ thở dài, nhắm mắt. “Thư Phương.”

Lý Thư Phương ôm lấy hông của nàng, tung người bay lên, chân đạp lên tượng đá trước thềm chùa, thân thể càng bay cao hơn, bỏ mặc quan binh đứng dưới thềm đá trợ trợ một mình.

“Người đâu – - bao vây khu rừng, không cho bọn họ chạy thoát!”

Dưới chỉ thị của Yến Bình Phi, đám quan binh võ vệ nhanh chóng bao vây cả khu rừng.

Lý Thư Phương ôm Tô Thiếu Sơ, dây thừng tím trên người động dậy, thanh kiếm bay lên giữa trời, bầu trời đêm yên tĩnh như bị xé rách ra, nhìn thấy mọi người đều chạy về phía khu rừng đón người, hẳn chậm rãi đáp xuống.

Lý Thư Phương vừa đáp xuống bên dưới, bọn quan binh võ vệ đã lập tức vây quanh bọn họ, đằng sau cũng có người đáp xuống theo, hẳn vừa định ôm Tô Thiếu Sơ nhảy lên lần nữa, kiếm thế mãnh liệt sắc bén phía sau đã bức đến, làm hấn giật mình nhanh chóng đỡ lấy, vì sợ ảnh hưởng đến Tô Thiếu Sơ nên hấn đành phải đẩy nàng về phía sau mình.

“Khụ, Thư Phương, ta phải giới thiệu một chút, đây chính là cao thủ xuất thân từ Nam Nguyên, luôn luôn giúp đỡ Tam hoàng tử tác oai tác quái – Phong Ngôn.”

“Ồ!” Từ kiếm pháp cũng nhận ra được thân phận của người này. “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, người thích chết kiểu nào, đâm qua yết hầu, xuyên tim hay xuyên não? Đoạn Ly đao sẽ giúp người chết theo cách người mong muốn, đưa tiễn người một đoạn đường.”

Phong Ngôn lạnh lùng đạm mạc chẳng thèm trả lời, chỉ yên lặng liếc nhìn Tô Thiếu Sơ.

“Từ thiếu, đa tình quá cũng không phải là tốt.”

“Ừ.”

“Phong Ngôn không muốn đả thương người thôi, nếu là Tam hoàng tử ra tay, hẳn là không đơn giản như vậy rồi.”

Vài câu nói đã đủ hết những lời hắn muốn nói, Tô Thiếu Sơ thở nhẹ, cho dù Phong Ngôn có đánh thắng Lý Thư Phương hay không, tối nay, hai người đánh nhau, bọn thị vệ, quan binh kia, chỉ là một khúc nhạc dạo, thứ Chu Dục muốn chính là nàng tự trở về bên cạnh hắn.

Xem ra, nàng đành phải đi đến bước cuối cùng.

“Nói với San San...” Nàng dựa vào bên cổ Lý Thư Phương, thấp giọng nói: “Ta và Chu Dục, chỉ một người mới được sống!”

“Có ý gì?” Lý Thư Phương kinh ngạc.

Tô Thiếu Sơ chỉ cười một tiếng, vỗ nhẹ mặt của hắn.

“Con trai ngoan, người đừng có nhân cơ hội thì trốn đi nữa, hại ta lại thêm mấy năm không được gặp người.”

“Hả?!” Có ý gì chứ ...

“Khụ, kiếm pháp của người tốt, không có ai đến gần người được, vậy nên người đi xuống phía sau căn người đi!”

Trên thềm đá, Tô Thiếu Sơ dùng sức đẩy Lý Thư Phương xuống --

“Hai người ở cùng nhau rất khó thoát thân, mọi việc sau này giao cho người.”

“Thiếu Sơ -- “

Lý Thư Phương nhanh chóng nhảy trở về, khi ngẩng đầu lên đã thấy nàng bị Yến Bình Phi đưa đi, hắn vội vàng muốn nhảy lên, nhưng kiếm chiêu của Phong Ngôn đã ngăn chặn hắn!

Trong một góc tối, đôi đồng tử nhẩn nhẩn đã lâu, nhìn thấy được hai người như khó chia lìa, Tô Thiếu Sơ không chút giấu giếm tình cảm với người kia, còn tựa đầu vào người đối phương, làm cho hắn không chịu nổi, tay nắm chặt thành quyền, gân xanh cũng bắt đầu nổi lên.

Đông Vực Đại hoàng tử, Lưu Tinh kiếm thủ Lý Thư Phương, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai mới thật sự là người trong lòng của người?

“Tam hoàng tử.” Chu Dục đưa tay lên, ý bảo vỗ về đưa cung tên lên.

“Bỏ hoàng tử nên làm thế nào mới thật sự có được người? Chẳng lẽ thật sự biến người thành một khối thi thể lạnh lẽo mới được hay sao?”

Kéo dây cung, mục tiêu đã định, Chu Dục lạnh lẽo bắn tên ra --

Nghe thấy tiếng động lớn, Tô Thiếu Sơ quay đầu lại, nhìn thấy một cung tên xé gió đưa đến, nàng kinh ngạc gọi --

“Thư Phương -- “

Mũi tên này không phải bình thường, Tô Thiếu Sơ xoay người xông đến, lại thêm một mũi tên bay đến, mũi tên này xuyên qua vai của nàng --

“Tô công tử!”

Thấy Tô Thiếu Sơ trúng tên, quỳ xuống mặt đất, Yến Bình Phi cũng phải khiếp sợ nhìn chủ nhân, Phong Ngôn đã đi đến bên cạnh Tô Thiếu Sơ, xé vạt áo ra tạm thời băng bó cho nàng, những chuyện khác phải đợi trở về rồi mới có thể xử lý.

“Lý Thư Phương đã rời khỏi.”

“Vậy ... sao?” Tô Thiếu Sơ tự tiếu phi tiếu, mũi tên đầu tiên là để thử nàng ư? Thứ vị trí của Lý Thư Phương trong lòng nàng, chỉ cần nàng dám quay đầu lại, thì mũi tên thứ hai sẽ chọn nàng làm mục tiêu.

Ha ha, đến nước này, hắn quả thật đã giận điên rồi.

“Tam hoàng tử.”

Nghe thấy tiếng gọi cung kính của đám thị vệ, nàng nhin đau, nhưng còn chưa kịp ngẩng đầu, đã bị hắn thô bạo đưa cầm dưới lên, nghênh đón nàng là đôi mắt tuấn mỹ nhưng âm trầm đáng sợ kia.

“Tối nay đúng là làm Thiếu Sơ yêu đệ cảm thấy vui sướng, nhưng thật sự phải nói, chỉ một Lý Thư Phương thì không đủ!”

“Nếu Tam hoàng tử thích, ta có thể ... phụng bồi.”

“Không được đùa bỡn với Tam hoàng tử nữa, ngươi vĩnh viễn cũng không chịu nghe lời.” Nụ cười trên mặt Chu Dục biến mất, lạnh lùng nói.

Tô Thiếu Sơ nhìn không được cười nhẹ, chậm rãi nhếch môi khinh bỉ hắn, “Thiếu Sơ... không có phúc đó, không đáng nhận ân hoàng tộc.”

“Xem ra, yêu đệ rất thích ép bỗn hoàng tử dạy dỗ ngươi.”

***

Bên trong ‘Vân Lưu các’, thân thể nửa trần truồng nằm úp sấp xuống mép giường, khéo léo đưa đẩy cái đệm trắng mềm mại dưới vai trái, mũi tên đã được gỡ ra, vết thương không ngừng chảy máu, nhuộm cả giường đệm phía dưới cũng một màu đỏ tươi.

“Yêu đệ, có đau không?”

Giọng nói đáng sợ, dịu dàng hướng về gương mặt cứng nhắc phía trước, cánh môi của nàng còn cứng nhắc hơn cả gương mặt, lắm bả nhẹ nói gì đó, sau đó nhấp chặt lại, giống như đang chịu đựng thứ gì đó!

“Ai bảo ngươi luôn không nghe lời như vậy, lại muốn rời khỏi bên cạnh bỗn hoàng tử, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, sẽ xảy ra chuyện, hiểu không?” Hắn cười, cầm lấy chai thuốc đỏ bột xuống vết thương.

“A a – –”

Bột rắc xuống vết thương, như thể đang xèo từng miếng thịt của nàng vậy, càng làm nàng thấy khó khăn là, bên dưới, dục vọng của hắn đang tung hoành trong cơ thể của nàng.

“Sao nhìn ngươi đau đớn thế? Là vết thương hành hạ hay là tiểu tử kia dữ tợn quá? Yêu đệ cũng nên lượng thứ cho nó, tối nay nó rất không hài lòng về ngươi!”

Từ lúc nàng tỉnh lại, đã phát hiện đặt bên cạnh giường là thuốc trị thương và bông vải trắng, ý thức còn chưa kịp tỉnh táo lại, giọng nói thăm hỏi ân cần quen thuộc theo phía sau truyền truyền đến, làm nàng thở gấp rên rỉ.

“Ngươi đúng là... Vô sỉ, hoang dâm... Tàn, tàn bạo... Làm cho ta không biết nên nói gì.”

“Bỗn hoàng tử trước giờ luôn giữ chữ tín với những lời ta đã nói, ta đã cảnh cáo yêu đệ nhiều lần, làm việc xấu thì phải nhận lấy hậu quả, về điều này thì... Bỗn hoàng tử đã nói, tối nay phải cho tiểu tử này hảo hảo đi vào!”

“Yêu đệ, cánh tay này đừng lộn xộn quá, dù bột thuốc có thể cầm máu nhưng nếu yêu đệ còn làm động đến vết thương nữa, cho dù là thuốc tốt đến mấy cũng là vô dụng, aizz, yêu đệ thật đáng thương, trùng mũi tên này phải nằm trên giường tịnh dưỡng vài ngày.”

Theo giọng nói ân cần của hắn, bên dưới không ngừng trêu chọc thân thể mềm mại trắng như tuyết, nàng muốn động một cái, lập tức động đến vết thương bên vai, đau đớn không thôi!

“Vi hành động của yêu đệ ngươi tối nay, bỗn hoàng tử nhất định phải hảo hảo thưởng thức ngươi mới đúng, phải làm ngươi cảm thấy thẹn, vì đó là niềm vui thú lớn nhất của bỗn hoàng tử.”

“Ngươi... Thật đáng sợ!” Con ngươi hung ác nhìn hắn, ẩn sâu trong đó là bất khuất kiên cường.

“Ha ha ha – –” Chu Dục rét lạnh cười, cắn răng nhả ra từng từ, từng chữ đầy hận thù, “Một câu nói của ngươi, chúng ta cứ từ từ thưởng thức đi!”

Tiết tấu bên dưới càng thêm rong ruổi, hoàn toàn chà đạp thân thể mềm mại không thương tiếc, vết thương trên vai vì cơ thể cử động quá độ mà bắt đầu chảy máu lại, từng giọt từng giọt thấm xuống giường đệm phía dưới.

“Thân thể này đúng là xinh đẹp tuyệt sắc, làm ta hoàn toàn không muốn buông ra.”

Thân thể đau đớn vạn phần, tình dục lại như làn sóng ập đến bao phủ cả người nàng, hai cảm giác trái ngược đan xen vào nhau, như thể muốn cướp đi ý thức và tôn nghiêm của nàng.

“Không... Tam hoàng tử, a...” Nàng run rẩy ngấm lên, mang theo đau đớn và rên rỉ.

Hắn vô tư đùa bỡn với chủ nhân của thân thể này như không biết gì, nhìn thấy nàng đau đớn vì vết thương trên bả vai, rồi đẩy nàng lên đỉnh cao của tình dục, luật động dần chậm lại, hắn chậm rãi thưởng thức nhìn nàng đau đớn vì vết thương, rồi lại khó chịu giãy dụa vì dục vọng.

“Trong đau lại có dục, đúng là mất hồn lòng người nha!”

Thấy nàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, trong con ngươi động lại vài phần hoảng hốt, Chu Dục khẽ cười, luật động bắt đầu nhanh trở lại, nhưng không khác gì một hình phạt tàn nhẫn với nàng.

“Ngươi hận bỗn hoàng tử lòng dạ độc ác đúng không?”

Không muốn kích thích hấn càng thêm tức giận, càng thêm dục vọng, nàng đành phối hợp với luật động của hấn, tiếng thở dốc của hai người đan xen vào nhau vang lên.

“Ngươi hiểu rõ, phụ hoàng và Nam Nguyên Thánh nữ đã chết có khúc mắc tình cảm với nhau, quá trình trưởng thành của ta, mọi người đều dùng đền bù để lấp đầy nó, tám tuổi, khi luyện kiếm, ta bắt cần giết người, phụ hoàng, mẫu hậu chỉ đổ dành ta, bảo ta đừng quan tâm đến chuyện đó, bởi ta là cao cao tại thượng Thiên gia hoàng tử, mạng của bất kỳ kẻ nào cũng không tôn quý bằng ta, chỉ cần máu tanh đừng dính vào người ta, thì ta giết ai cũng không có vấn đề gì – ”

Sau khi mạnh bạo cướp đoạt nàng, hấn nghiêng người, cúi xuống hôn tám lưng trần đầy mồ hôi bên dưới.

“Từ đó bốn hoàng tử nhớ kỹ những lời này, từ sau đó, ai làm cho ta không vui, ta lập tức giết kẻ đó, không có ai dám nói ta sai, bởi vì phụ hoàng, mẫu hậu đều nói với ta, mạng của bất kỳ kẻ nào cũng không tôn quý bằng ta.”

Tiếng cười lại có chút kỳ lạ, như thể nó là tiếng thở dài trong cô đơn, chứ không còn là tiếng cười trong vui vẻ nữa.

“Ta tàn bạo, cũng không có ai đến ngăn cản ta, hoàng huynh ta cũng có lúc không chịu nổi, nhưng cũng như phụ hoàng, mẫu hậu, nói với ta vài câu rồi dung túng mặc kệ ta làm gì thì làm, bọn họ dùng cung chịu, yêu thương để bù đắp cho ta, cho dù ta làm chuyện đáng sợ cỡ nào, lúc nhỏ thì vỗ vỗ đầu ta, lớn lên thì vỗ vỗ vai ta, không có ai thật sự ở bên cạnh ta, giải thích cho ta không nên làm vậy, nói cho ta biết ta nên làm thế nào, chỉ cần ta vui vẻ, thì mọi chuyện đều được.”

Hấn hôn lên mồ hôi trên tóc nàng, tiếng cười khê của hấn truyền vào tai nàng.

“Thậm chí, ta nhúng chàm Mai Ngọc, phụ hoàng cũng ngầm cho phép, ta bắt đầu cảm thấy lễ giáo, luân thường chẳng là gì cả, bất cứ thứ gì ta cũng có thể khiêu chiến, ha ha – ”

Ánh mắt nàng nhìn hấn, bên trong là dịu dàng và thương xót, nhưng sau đó, hấn lập tức dùng tay che đi mắt của nàng.

“Đừng dùng ánh mắt đó để nhìn ta, ngươi dịu dàng đến vậy, đến cuối cùng cũng chỉ là mưu kế để rời khỏi bốn hoàng tử thôi.”

Từ Miên hương bên cạnh giường bắt đầu dâng lên, Thiếu Sơ cảm nhận được, hấn đã rút dục vọng bên trong nàng ra, đặt nàng lên giường, ngược lại với thô bạo vừa rồi, hấn vô cùng mềm nhẹ, dịu dàng chà lau thân thể giúp nàng.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng của Yên Bình Phi.

“Truyền lệnh xuống, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng, lập tức lên đường thẳng hướng Giang Nam.”

Hấn chuẩn bị xiêm y giúp nàng tốt rồi vỗ về sắc mặt tái nhợt của nàng.

“Đối với ta, ngươi chỉ muốn khước từ thôi, đúng không?”

Vừa sửa sang lại quần áo xong, liền nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài.

“Tam hoàng tử!” Là Phong Ngôn, rất ít khi nghe thấy giọng nói của hấn gấp gáp đến thế, “Vô Ưu Quận chúa đã xảy ra chuyện.”

Chu Dục tìm đến phòng ngủ của Vô Ưu, nhìn thấy cánh môi của con gái yêu trở nên tím tái, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, trắng dã, Vô Sầu ở bên cạnh hoảng sợ nhìn nàng.

“Vô Ưu!” Chu Dục vội vàng đỡ con gái dậy. “Độc của Đông Vực?!”

Kinh ngạc một tiếng, Vô Ưu chợt mở mắt ra, mở miệng phun Tử Yên ra nhắm về phía Chu Dục!

“Tam hoàng tử – – cẩn thận – – ”

Yên Bình Phi cùng thủ hạ la lên, nhưng đã không kịp, lúc này, từ bên ngoài truyền đến một tiếng trống mạnh mẽ nặng nề, như thể muốn cào nát màng nhĩ của người ta vậy, ba tiếng liên tiếp, trong màn đêm yên tĩnh, thật đáng sợ hãi!

Tiếng trống ngừng lại, Chu Dục cũng vừa lúc phun một làn máu đen ra, con ngươi ngả sang màu hồng, hấn biết, hấn đã trúng cổ âm của Ma Hi, mượn tiếng trống để ép chết tâm mạch trong cơ thể con người!

“Yên lặng, đừng hoảng hốt!” Chu Dục chịu đựng độc trong cơ thể, dùng nội lực tạm thời ức chế nọc độc, quát nhỏ: “Bên ngoài có người của Ma Hi, trừ độc ra, ngay cả sáu cũng có độc, trước mắt vẫn chưa biết bên ngoài là Mạnh Diêm Ty hay người khác, tuyệt đối không được hoảng sợ để bị bắt!”

Trong tiếng quát của chủ nhân, toàn bộ đều yên lặng.

“Cha và Vô Ưu không có chuyện gì chứ?” Vô Sầu nhìn Vô Ưu nằm trong tay của hấn, nhin không khóc, nghẹn ngào hỏi.

“Ngaoan, đừng sợ, có cha ở đây.” Chu Dục đổ dành vỗ vỗ mặt của nàng, gỡ hai viên Lan Xích thạch xuống, đặt vào miệng Vô Ưu một viên rồi mới đưa

vào miệng của mình, “Là cha không có bảo vệ tốt cho con, cha sẽ không để con chịu khổ.”

“Tam, Tam hoàng tử!”

Mọi người kinh hãi nhìn hấn đặt tay lên trên Vô Ưu, đẩy toàn bộ độc trong người con gái vào người mình.

“Vô Sầu, con phải ở đây chăm sóc cho Vô Ưu thật tốt, không được phá phách, hiểu chưa?” ?”

“Cha... Vô Sầu không muốn cha chết đâu, cha đừng... bỏ con và Vô Ưu lại.” Nàng nghẹn ngào nói, ôm lấy Chu Dục không cho hấn đi. “Nếu cha không bỏ bọn con lại, con có thể gọi cha là Hoàng chủ tử như lúc trước... làm thị nữ của cha, không làm Quận chúa cái gì nữa...”

Chu Dục không khỏi mềm lòng, hai đứa con gái này, vừa ra đời đã bị hấn vứt bỏ, chưa từng được đối xử tử tế, đến khi xảy ra chuyện năm ngoái ở Vân Phong Tuyết Dạ, ý thức mình phải làm cha, không thể để cho bọn chúng chịu khổ, nhưng bây giờ, hấn lại muốn bỏ mặc bọn chúng, làm chúng hoảng sợ bất an như thế này.

“Đừng nói vậy, cha không bao giờ bỏ lại các con.” Hấn ôm con gái yêu trong ngực, dịu dàng nói: “Cha đã trúng độc, ta muốn nghỉ ngơi, bây giờ, chỉ Tô công tử mới có thể cứu được các người, lát nữa phải ngoan, phải nghe lời Tô công tử, hiểu chưa? Bây giờ... Đừng khóc nữa, kéo người xấu phát hiện, cha thật sự sẽ chết đó.”

Chu Dục lấy ngón trỏ che miệng lại, ‘suyt’ kêu nàng yên lặng, Vô Sầu gật đầu, vội vàng nín khóc lau hết nước mắt.

“Tam hoàng tử, người muốn khôi phục nội lực của Tô công tử sao?” Vừa đến bên ngoài, Yến Bình Phi vội hỏi.

Phong Ngôn cùng mấy tên đội trưởng đội võ vệ lo lắng đứng sang một bên.

“Bỏn hoàng tử không gắng gượng được bao lâu nữa, hiện giờ bên ngoài đều là nhân mã của Ma Hi, hơn nữa Mạnh Diêm Ty quỷ kế đa đoan, người như vậy, chỉ Thiếu Sơ mới đối phó được.”

“Nhưng với tình huống hiện giờ của người, một khi ra tay giải phong bế cho Tô công tử, nhất định sẽ phản lực, 9 phần chết 1 phần sống!” Đối với độc của Ma Hi, Phong Ngôn cũng có vài phần hiểu rõ, nói.

“Như vậy chỉ có thể trách ông trời không cho ta đường sống.” Chu Dục cố ý đi ra ngoài phòng, điềm nhiên nhìn bầu trời đêm, nói.

Kêu người mang Lam Thanh Huyền Hồng đến, hấn đi về phía phòng ngủ, đoàn người phía sau chỉ dừng lại bên ngoài phòng.

Gió đêm phát phơ lộp lộp lùa mỏng, Chu Dục vươn tay, xóa sạch toàn bộ Tử Miên hương, nhìn nàng ngủ say trên giường.

“Hồi ức của ta, quá khứ của ta, ta không hối hận điều gì cả, ta cũng không muốn vẫn hỏi bất cứ chuyện gì, Mai Ngọc chết, quen biết với Vô Ưu Vô Sầu, ta cũng không thấy ta sai chỗ nào.”

Ngồi xuống cạnh giường, con người tuấn mỹ nhìn thẳng vào dung nhan đang ngủ thiếp đi, đồng tử dưới mi mắt không ngừng run rẩy.

“Nếu như thời gian có thể quay đầu lại, ta hi vọng có thể được gặp lại người, để không còn là con ác mộng của người nữa, ta thật hy vọng như thế... Hy vọng người có thể cười với ta, hy vọng nhìn thấy trong mắt người có sự tồn tại của ta, biết rõ trong lòng người không có ta, nhưng ta vẫn không muốn từ bỏ người, từ bỏ người duy nhất trong cuộc đời này có thể khiến ta trở thành người có tình cảm.”

Hấn tích hợp nội kinh vào ngón tay, ấn lên uyển mạch của nàng, dùng sức lực đẩy vào, nàng khẽ than nhẹ, mồ hôi hột lấm tấm trên trán.

“Bên ngoài đều là người của Mạnh Diêm Ty và Ma Hi, bọn họ làm cho Vô Ưu trúng độc, ta giải phong bế giúp người rồi, cũng không thể chống đỡ lâu hơn nữa.... Vô Ưu, Vô Sầu đều giao cho người.”

Lấy tay áo lau đi mồ hôi hột trên trán của nàng, chút nội kinh cuối cùng cũng đã xuất ra, máu đen cũng bắt đầu chảy xuống từ bên môi hấn.

“Người... Hận ta tàn nhẫn, bá đạo, nhưng... Trừ như vậy ra, ta không biết... Nên làm thế nào để người chú ý đến ta, nên làm thế nào để... Nhìn thấy được người... Có thể ôm người vào lòng... Chuyện trong quá khứ, ta.... không thể nào thay đổi được.”

Độc trong người bắt đầu phát tán khắp nơi, máu đen không ngừng chảy ra, ý thức đã bắt đầu mất đi...

“Ta chỉ có thể... Dùng cách mà ta biết...”

Người trên giường chậm rãi mở mắt ra, vỗ về ý thức dần tỉnh táo, nàng nhẹ giọng nói. “Ta chỉ là không biết có nên chấp nhận người trở thành đáp án của ta hay không.”

“Tam hoàng tử!”

Bên ngoài tầng tầng lớp lớp lùa mỏng, Yến Bình Phi, Phong Ngôn ngồi bên ngoài đợi đã lâu, không thấy bên trong phòng có động tĩnh gì nữa, bọn họ chần chừ gọi, vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại, vội vàng xông vào, lại thấy Tô Thiếu Sơ cầm lấy Lam Thanh Huyền Hồng ngồi bên cạnh giường, vạch cổ Chu Dục ra, một dòng máu đen bắn tung tóe!

Mọi người hoảng hốt, Tô Thiếu Sơ quát khê lên!

“Đừng làm phiền, Lam Thanh Huyền Hồng là cây kiếm trừ độc, kiếm khí vào trong cơ thể là để trừ độc, trước tiên phải giải trừ độc trong cơ thể của hắc đả!”

Yến Bình Phi vội vàng nhìn chủ nhân nằm bên giường, máu đen chảy xuống cũng dần ít đi, máu cũng dần chuyển từ đen sang đỏ.

“Tô công tử!” Phong Ngôn vội vàng đỡ lấy Tô Thiếu Sơ, nhìn bên vai chảy máu của nàng.”Vết thương của ngươi ...”

“Ta không sao.” Trừ vết thương ra, còn có cả thân thể đau đớn vừa bị Chu Dục hành hạ nữa, trước mắt suy yếu nhưng nàng vẫn chống cự nổi.

“Yến tổng quản, thị vệ tuần tra bên ngoài vẫn giữ nguyên như bình thường, đừng tăng thêm cũng đừng giảm bớt, cho một đội võ vệ bảo vệ Vô Ưu, Vô Sầu trong phòng, làm sao cho bên ngoài đừng nhìn thấy có sự khác thường.”

Yến Bình Phi có chần chừ một chút, rồi sau đó khoanh tay đi làm.

“Còn những đội võ vệ khác nghe thấy tiếng trống thì cử ba thuộc hạ ra ngoài, chỉ cần ra ngoài Vân Lưu các canh giữ là được, đừng xa quá, gặp Mạnh Diêm Ty, bọn họ không đối phó được.”

“Dạ.”

Toàn bộ đều lui ra ngoài, bên ngoài phòng chỉ còn lại Phong Ngôn.

“Phong Ngôn, ngươi và ta đều hiểu rõ thực lực của Mạnh Diêm Ty cùng độc của Đông Vực, với tình cảnh trước mắt, tuyệt đối không được di chuyển Tam hoàng tử, đợi lát nữa tiếng trống đoạt mệnh vang lên, nhất định sẽ ép chặt tâm mạch của hắc đả, đưa hắc đả vào thập tử nhất sinh!”

“Cổ âm này, Phong Ngôn hiểu rõ, nhưng Tam hoàng tử lại còn đẩy độc từ Vô Ưu Quận chứa sang người mình, cho nên tình huống mới đặc biệt nghiêm trọng.”

“Ừ.” Khó trách Lam Thanh Huyền Hồng chuyển màu đậm đến vậy.”Bên dưới chuôi kiếm của Băng Oánh Hồng kiếm có chứa thuốc, nhưng không thể hoàn toàn trị độc trong người của Chu Dục được, cho nên phải có một âm thanh, ổn định đến bình minh không được gián đoạn, chỉ cho Chu Dục nghe âm thanh này.”

“Nhưng bây giờ nếu có âm thanh gì vang lên, tất sẽ làm cho Mạnh Diêm Ty ở bên ngoài biết chủ nhân đã xảy ra chuyện.”

Võ công của Mạnh Diêm Ty không đáng sợ, cái đáng sợ chính là cách hắc đả dùng độc và khống chế độc, hơn nữa, vẫn chưa biết hắc đả ẩn thân ở đâu, chủ nhân lại trúng kịch độc, không thể có bất kỳ sai lầm gì.

“Cái này ta có cách, nhưng phải tiến hành đến sáng, ngay cả ta cũng không được di chuyển, cho nên an nguy của ta và chủ nhân ngươi, chỉ có thể dựa vào ngươi.”

“Phong Ngôn thế sẽ bảo vệ cho Tam hoàng tử và Tô công tử đến chết.” Phong Ngôn hiểu ý.

“Cách này có thể kéo dài đến nửa đêm, Mạnh Diêm Ty rất cẩn thận, chỉ cần đợi đến sáng, Chu Dục qua khỏi nguy hiểm là được.”

“Chuyện của chủ nhân đành phải làm phiền Tô công tử.” Phong Ngôn đi ra ngoài cửa sổ thủ hộ cho bọn họ.

Lúc này, tiếng trống chói tai lại vang lên lần nữa, Chu Dục nằm trên giường, sắc mặt bấp bành trầm xuống, gương mặt đau đớn méo mó lại.

Tô Thiếu Sơ đỡ hắc đả ngồi dậy, cởi quần áo ra, đưa tay của hắc đả đặt lên lồng ngực, cũng đưa mặt của hắc đả đặt sát vào lồng ngực của nàng.

“Nghe tiếng tim đập của ta không?! Tam hoàng tử, đây là âm thanh ngươi quen thuộc nhất, cũng là ngươi thích nhất đó.” Nàng nhẹ giọng dụ dỗ, “Bởi vì đây là tiếng tim đập vì ngươi ...”

Hơi thở quen thuộc cùng tiếng đập nhịp loạn làm cho vẻ mặt của hắc đả bình tĩnh lại.

Lúc hắc đả mở mắt, vẻ mặt này vừa cười, vừa tà mị, khi ôm nàng cũng đều là dự cảm nóng bỏng trong người; khác hẳn với giờ phút này, gương mặt hắc đả tựa vào ngực nàng, như đứa bé tựa vào ngực mẹ, nghe tiếng tim đập của nàng, cảm nhận ấm áp mà da thịt nàng mang đến.

“Ngươi làm ta càng lúc càng không biết nên đối với ngươi thế nào.” Nàng kéo áo bào ra, không chế máu liên tiếp chảy xuống.”Ngươi làm như vậy, đều là suy nghĩ cho an nguy của con gái và thuộc hạ sao?”

Nếu không, với thực lực của Chu Dục, sau khi dùng Lan Xích thạch trừ độc trong người rồi, có thể kêu thuộc hạ bảo vệ rồi khỏi trước; nhưng vì bảo vệ cho con gái yêu, hắc đả lại mạo hiểm làm như vậy.

Nhìn hắc đả nằm trên giường, máu từ trong ngực chảy ra, giao hòa với máu của nàng, thấm vào giường đệm.

“Tam hoàng tử... Chu Dục...”

Nhìn người trong lòng nhắm chặt mắt, gương mặt tỏ vẻ khó chịu, trên trán Tô Thiếu Sơ tuôn ra vô vàn phức tạp, từ trước đến giờ, trên mặt nàng mãi mãi chỉ có nụ cười lạnh nhạt xa cách, với hắn lại càng là như vậy, có lẽ, một kiếm ở Vân Phong Tuyết Dạ kia, đã hoàn toàn phá vỡ kiêu ngạo của hắn...

“Chu Dục...”

Nàng không biết cảm nhận lúc này của nàng là gì, nàng chỉ muốn nhỏ giọng gọi hắn, gương mặt nàng chôn sâu vào trong tóc hắn, nàng nắm chặt tay hắn đặt lên lồng ngực, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền.

***

Đêm khuya mơ hồ, gã thăm dò chạy về xuống dưới chân núi, báo cáo chuyện đã thăm dò được.

“Thuộc hạ thấy sau khi tiếng trống vang lên, không lâu sau, Tam hoàng tử liền đi ra ngắm trăng.”

“Có dấu hiệu trúng độc hay không?”

“Quá xa, không thể phán đoán được, nhưng thoạt nhìn Tam hoàng tử rất bình thản.”

Mạnh Diêm Ty trầm ngâm.”Thủ vệ bên ngoài có động tĩnh gì không?”

“Bẩm Mạnh Diêm Ty, hết thấy đều như thường, sau khi tiếng trống vang lên, chỉ có vài thị vệ ra ngoài xem thử, tiếng trống ngừng lại mới trở về.”

“Chẳng lẽ Chu Dục không biết trên người con gái hắn có độc sao?” Độc kia vô sắc vô vị, còn chưa phát tác, tuyệt đối không thể nhận thấy. Đợi qua nửa đêm, bốn Diêm Ty gõ trống lần nữa, nếu truyền ra tiếng kêu đau đớn hoặc có tiếng nhạc vang lên, thì lập tức thả Huyết Bức điều ra.”

Trong tiếng hót của Huyết Bức điều mang theo độc được cực mạnh, mặc kệ là có kỳ âm trị độc gì đi nữa, cũng không thể chống chế được.

“Mạnh Diêm Ty!”

Cách đó không xa bỗng có tiếng động vang lên, mọi người đồng loạt kinh hãi, từ lúc nào đã có người xuất hiện phía sau?

Quay đầu lại, là hai gã mặc phục sức của Đông Vực, một xanh nhạt, một lam đen, đều có rèm mỏng che nửa mặt, chỉ chừa lại nửa mắt.

“Người của Huyền Hồng nhất tộc đến Trung Nguyên làm gì?” Mạnh Diêm Ty nhận thấy đối phương, ở phần mặt không bị che lại, có một áng mây màu hồng mờ nhạt, là đặc điểm của Nhiệm Lưu Huyền Hồng.

“Chúng ta là người của Hi phi phái đến giúp đỡ ngươi.” Người xanh nhạt đưa thẻ bài của Hi phi ra.

“Hi phi phái người đến, thật tốt quá, cuối cùng người trong phái cũng đến rồi.”

Một tên thuộc hạ hưng phấn la lên, nếu Ma Hi còn không phái người đến, bọn họ thật sự sẽ bị toàn giáo vứt bỏ mất.

“Mau báo cáo, các ngươi đã làm những gì.” Người áo lam đi đến gần bọn họ, nhìn Vân Lưu các trên núi, hỏi.

Một thuộc hạ nhanh nhẹn báo cáo toàn bộ, lại bị Mạnh Diêm Ty cắt đứt giữa chừng.

“Bội kiếm của Huyền Hồng Nhất tộc, còn là một đen, một xanh, chẳng lẽ là hộ pháp của Khắc La Kỳ Chân?”

“Là ai quan trọng với Mạnh Diêm Ty sao?” Người áo lam quay đầu, cười lạnh hỏi.

“Chỉ là không ngờ, Song kiếm nổi tiếng ở Đông Vực cũng chuyển về thế lực của Hi phi.” Một người ngẩng đầu nhìn về phía trước, một người quan sát tình thế nơi sườn núi, đôi mắt của Mạnh Diêm Ty có chút xao động.

Theo lời đồn đãi, Thánh Hồ Song kiếm có kiếm thuật tuyệt đỉnh, từng đã bại kiếm giả Phong Ngôn của Tam hoàng tử, có hai người này tiếp ứng, hắn coi như nắm được nửa phần thành công.

“Chúng ta đến chủ yếu là để tìm hiểu một chuyện.” Híp mắt nhìn Vân Lưu các, một tia sát khí xẹt qua trong mắt người áo lam.

“Chuyện gì?”

Bóng kiếm nhanh đến như vô hình, vừa mới xoay người lại, thanh kiếm sắc bén đã xuyên qua thân thể gầy guộc của Mạnh Diêm Ty!

Thuộc hạ đằng sau kinh hãi la lên, người áo lam đã xuất kiếm, mũi kiếm nhanh như chớp mắt, cơ hồ là không thể tránh kịp, ngay cả hai gã nam nhân bên cạnh Mạnh Diêm Ty cũng bị đẩy gió đẩy ra ngoài.

“Ngươi, các ngươi... Tại sao?” Mạnh Diêm Ty không dám tin.

“Chỉ cần cái chết của Khắc La Kỳ Chân có liên quan đến ngươi, vậy thì ngươi chết cũng không uổng!” Người kia khẽ động tay một chút, trong chớp mắt, kiếm đã trở về vỏ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi, ngươi là... Tiếp ứng của ta, dám giết ta... Hi phi... Sẽ không bỏ qua cho ngươi...”

Người áo lam nhìn hắn, như thể khinh bỉ nói: “Ngươi không biết sao, trưởng lão đã sớm đạt thành hiệp nghị với chúng ta, có thể giết Tam hoàng tử, diệt trừ ngươi và đám thuộc hạ của ngươi, cũng không có vấn đề gì.”

Đồng tử của Mạnh Diêm Ty từ từ biến mất, hắn... không cam lòng chết tại nơi đất khách này...

“Những con chim này đều là độc dược mà hắn nuôi.”

Người áo xanh lấy đuốc ra, nhóm lửa lên, sau đó trực tiếp ném mấy con Huyết Bức điều vào trong ngọn lửa đang cháy rùng rục, nhìn bọn chúng vùng vẫy trong chốc lát rồi từ từ chôn xác trong đó.

Nhìn thi thể nằm trên đất, người áo lam ngẩng đầu nhìn Vân Lưu các, lạnh lùng nói: “Hung thủ thật sự giết chết Khắc La Kỳ Chân có lẽ đang ở trên kia.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Dưới đêm trăng, tiếng tiêu du dương vang lên, âm u lơ lửng trong gió.

Chu Dục chậm rãi mở mắt ra, hắn muốn ngồi dậy, nhưng trong cơ thể lại truyền đến một cảm giác nóng đến kỳ lạ, nội kinh trong người cũng tán loạn khắp nơi.

“Ngươi đã tỉnh rồi à?” Rèm lụa mỏng bị vén lên, làm hắn có thể nhìn thấy rõ cửa sổ thủy tinh bên ngoài, thân ảnh thanh tú quen thuộc ngồi trước cửa sổ, lúc này, ngón tay thon dài lấy cây tiêu xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ánh trăng trên bầu trời.

Chu Dục muốn mở miệng, nhưng lại cảm thấy cổ họng rất đau, lúc này mới phát hiện, một đồng vải trắng đang quấn lấy hắn.

“Vì muốn bức độc ra, ta đành phải dùng Lam Thanh Huyền Hồng đâm vào cổ ngươi, lấy máu độc ra, tạm thời ngươi không thể nói chuyện to được.” Trong đêm tối, đôi đồng tử của nàng trở nên trống rỗng, “Mạnh Diêm Ty đã là chuyện của đêm qua, sáng nay, thi thể của hắn và đám người Ma Hi kia đã bị thi vệ đi tuần tìm thấy, hình như là tự giết nhau, mọi người trong Vân Lưu các đều bình yên vô sự.”

Hắn cười yếu ớt, hắn vốn không nghĩ ngờ thực lực của nàng, vừa ngồi dậy, từ bụng lại truyền đến một cảm giác nóng kỳ lạ, như muốn sôi trào lên, cắn nuốt hết tất cả những gì trong bụng hắn vậy.

“Độc trong người ngươi không còn đáng ngại nữa, sáng mai cổ của ngươi cũng không có vấn đề.”

Nàng đặt cây tiêu xuống, bước nhẹ về phía hắn, mỗi một bước đi, đều tràn đầy mỉa mai, làm cho cổ họng hắn khô đắng không nói nên lời.

“Thiếu Sơ...” Hắn yếu ớt mở miệng.

Hắn muốn ôm nàng, muốn hôn lên cơ thể như ngọc như tuyết của nàng, muốn nghe thấy tiếng rên rỉ của nàng, muốn cảm giác khi vào trong cơ thể nàng, muốn cảm giác thứ của hắn bị bên trong nàng kẹp chặt lại... Khát khao nóng bỏng làm cho từng hột, từng hột mồ hôi rơi xuống từ trên trán.

Đôi môi động đậy, hắn muốn nàng đến gần hơn nữa, nhưng nàng vẫn đứng bên ngoài, cách một khoảng cách nhất định với hắn.

“A - -” Chu Dục kiềm chế ý muốn bước xuống giường, nhưng ngọn lửa trong cơ thể không chịu tha cho hắn, hơi thở của hắn trở nên rối loạn, bước được một bước, dục vọng giữa hai chân đã trở nên nặng nề khó nén, làm hắn không thể bước được bước tiếp theo.

“Mỵ được mạnh quá sao?” Nhìn hắn quỳ xuống, đau đớn nhủ chặt mảy, nàng vùng vẫy khẽ cười.

Mỵ được?! Lúc này hắn mới phát hiện, dục vọng trong cơ thể mạnh hơn bình thường, hơn nữa, nội lực tuy vẫn còn trong người, nhưng võ công lại không thể thi triển được!

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng bước lại gần hắn vài bước, vẫn cách hắn một khoảng, nhưng đủ làm cho huyết mạch của hắn như nổ tung ra!

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, lung la lung lỉnh, tôn lên thân ảnh xinh đẹp trước mắt, cũng như lúc nàng ở Tuyết Ngọc ban công tính kế dụ hấn vào bấy vậy, mái tóc đen dài mềm mượt, thả xuống thân thể mềm mại chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

Lúc này, thân thể của nàng gần như không một mảnh vải, cho dù là thoải mái đứng thẳng, hay là hai chân thon dài hiển lộ nơi mơ màng động lòng người kia, đều là xinh đẹp thoát tục.

“Tam hoàng tử, người nói không sai.” Tô Thiệu Sơ mỉm cười mỹ lệ với hấn. “Thiệu Sơ là một người, không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, một khi ta ra tay, nhất định sẽ làm cho người tức đến bóp nát cổ tay.”

Mỗi một câu nói của nàng, mỗi một hành động cử chỉ của nàng, càng làm cho Chu Dục chảy càng nhiều mồ hôi hột hơn.

“Chuối kiếm của Băng Oánh Hồng kiếm có chứa một ít thuốc trị độc, cũng bao gồm một số độc dược của Đông Vực, ở Đông Vực, my dược là hình phạt dành riêng cho hái hoa tặc, khi còn sống thích hoang dã dâm dục, vậy nên phải để cho bọn họ bị dâm dục hành hạ đến chết.”

Tiếng thở dốc của hấn bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

“My dược dùng nam nữ hoan ái làm thuốc, đến sáng vẫn không có làm chuyện ấy, thì sâu độc sẽ cắn thủng lục phủ ngũ tạng của người, đến khi người chết đi mới thấy.” Nhìn vẻ mặt hấn đau đớn, nàng lại nở nụ cười mỹ lệ xinh đẹp nhất lần nữa. “Ta đã căn dặn với mọi người, đêm nay ta phải dùng tiếng tiêu để trừ độc giúp người, cho nên mọi người đều vô cùng tận trung với công việc, ở bên ngoài cẩn thận bảo vệ người, không dám quấy rầy người.”

Nụ cười của nàng, lời nói của nàng, hấn không muốn suy nghĩ đến quá nhiều nữa, hấn đau khổ rên rỉ, tựa như con hổ khát nước, miệng mở rộng, thở hổn hển cầu xin, mà thứ hấn cầu xin, chính là nàng!

“Người rất muốn ta sao?” Hai mắt của Tô Thiệu Sơ cười nhạt, hắng giọng nói nhỏ: “Đừng không nổi, vậy thì bò tới, thế nào?”

Đôi mắt nàng lạnh lẽo nhìn hai mắt dữ tợn của hấn, hấn lúc này, chẳng khác gì một con mãnh thú đang bị nhốt lại, hung dữ nhưng chẳng làm được gì.

“Dĩ nhiên, với quyền thế của Tam hoàng tử, còn sợ không có được một nữ tử giải my dược giúp người sao?”

“Thiệu – Sơ ...”

Nhìn thấy nàng xoay người muốn bỏ đi, hấn đành gọi lên, nàng dừng lại, quay đầu nhìn hấn.

Lần đầu tiên, hấn nhìn thấy một ngọn lửa cháy hùng hực trong đôi con ngươi vốn dĩ đậm mực đó.

“Còn nhớ, ở Lục Trúc Liễu Nhạc, Thiệu Sơ đã nói gì không?” Nàng quay người lại, vứt cây tiêu sang một bên, lần nữa đến gần hấn. “Điều mà Thiệu Sơ muốn trả thù nhất, chính là hoàn toàn chà đạp tôn nghiêm của Tam hoàng tử Chu Dục người.”

Nàng càng đến gần, càng kích thích ngọn lửa tình dục trong cơ thể hấn, hấn muốn nàng, điên cuồng muốn nàng.

“Nếu muốn ta, thì lấy tôn nghiêm của Tam hoàng tử Chu Dục đổi lấy đi!”

Hương thơm thanh nhã, thân thể trần truồng mông lung dưới lớp lụa mỏng, chỉ cách hấn vài bước, Chu Dục mê loạn vì dục, khàn khàn gọi tên nàng, hai chân vừa quỳ vừa chuyển đến gần nàng.

“Tam hoàng tử, ở một phương diện nào đó, cá tính của hai chúng ta khá giống nhau, người thích dỗ dành lòng người, nhân tính; còn ta, lại thích để người đó phải đau khổ, thương tâm, còn muốn bọn họ phải hy sinh thật nhiều nữa kia!”

Nhìn người trước mắt đau đớn vùng vẫy, nàng lại lui người về sau, với tình huống trước mắt của hấn, mỗi một hành động, đều vì dục vọng mà khổ không thể tả, nhìn hai tròng mắt của hấn lộ ra vẻ dữ tợn đau đớn, nàng ung dung vươn đôi chân trần ra.

“Quảng tôn nghiêm của người xuống nơi thấp nhất, thế nào?”

Nàng nhắm mắt, nhìn thân thể của hấn ngã quỵ xuống, xuống trước ngón chân của nàng.

Hai tay khát cầu dịu dàng đỡ dành đôi chân trần thon dài, dục hòa trong người làm cho hấn thật muốn cắn mạnh vào nàng, nhưng nàng lại lùi về sau lần nữa, làm hấn đau đớn gào rống.

“Không được cắn, chỉ cần người mạnh bạo một chút, ta sẽ bỏ đi ngay.”

Thấy nàng rút lui, hấn sợ hãi ôm lấy eo của nàng, dùng tất cả khí lực để ôm lấy, thật nhục nhã, nhưng khi hấn ôm nàng, hấn lại cảm thấy bình yên vô cùng, làm Tô Thiệu Sơ bắt đầu khó chịu.

“Thiệu Sơ...” Hấn yếu ớt gọi tên nàng lần nữa.

“Buông ra!” Tô Thiệu Sơ nhắm mắt, cắn răng nói.

Người ôm chặt nàng vẫn ôm chặt, không có ý định thả ra.

“Người – -” Không ngờ lúc này hắn vẫn có thể ôm chặt nàng, Tô Thiếu Sơ bị hắn ôm chặt, liên tục lùi về sau.

“Khoan đã ... chờ đã ...”

Nàng thờ dốc thấp lả, nhìn thấy dự vọng mãnh liệt của hắn, nhìn thấy nỗi đau đớn muốn nàng của hắn, trong mắt hắn chỉ có nàng, vì có được nàng, vì muốn nàng, cái gì hắn cũng đã đưa ra!

Tô Thiếu Sơ dùng sức đẩy hắn ra!

“Thiếu Sơ!” Hắn nghi ngờ đưa tay ra.

“Đừng đụng vào ta!” Nàng tránh khỏi cánh tay trắng kiện kia, đối với tình cảm của hắn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn vào nó, trong nháy mắt, nàng lại cảm thấy kinh hoàng, cảm thấy sợ hãi.

Chu Dục lại bắt lấy tay nàng lần nữa.

“Người buông ra, ta... ta chỉ đùa với người thôi, ta chỉ chuốc mỹ dược bình thường cho người, không phải côn trùng độc.” Nàng hít sâu một hơi, cánh môi ửng hồng tự trấn định mình. “Ta đi lấy thuốc giải cho người.”

Chu Dục không thèm để ý đến, ôm lấy nàng, nàng sợ hãi muốn lui tiếp về sau, nhưng lại bị hắn bắt được mắt cá chân, ngã ngồi xuống đất.

“Không... Đừng đi, người là của ta...”

Hắn vịn lấy hai chân của nàng, dự vọng nóng rực hướng thẳng về nơi giữa hai chân của nàng.

“Buông tay – -” Bình tĩnh thong dong giờ đã rời khỏi nàng, những gì hắn làm vì nàng, bối rối và sợ hãi trong lòng nàng, rốt cuộc đều bộc phát cả. “Thân thể này người đã giữ lấy quá nhiều rồi, mục đích của người cũng đạt đến rồi, đừng... đừng đuổi theo thứ không thuộc về người nữa... Ta sẽ thuộc về người, bởi vì ta sẽ không thích người... Đúng vậy, ta sẽ không thích người – -”

Thiếu Sơ lắc đầu, cả cuộc đời này, nàng chưa bao giờ cảm thấy khủng hoảng như bây giờ, mọi chuyện hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của nàng, làm cho nàng thấy khủng hoảng, nàng chỉ có thể kiên định, tự nói với mình như thế.

“Ta không thể chấp nhận người – - ta không làm được, ta không làm được...”

Nàng muốn rút lui, rút đến nơi hắn không thể tìm thấy, như vậy có thể không cần thấy vẻ đau đớn trong mắt hắn nữa, không cần nghe thấy tiếng gọi kia nữa, không cần dùng mỹ dược hành hạ hắn nữa, trong lòng hắn đang reo hò, nhưng lần này, sao nàng lại ngoan ngoãn mà nghe nó chứ?

“Thiếu Sơ... Ta muốn người, chỉ cần người...”

Trong tích tắc, nàng càng thêm xác định tình cảm của hắn, không phải là chinh phục, không phải là vì muốn mà yêu, càng không phải là vì không có được mà bị kích thích, trong lòng nàng đã sớm hiểu rõ, chỉ là từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, nàng hoàn toàn khước từ tình cảm của hắn!

Hắn động tình, nàng đã động đến phiên toái lớn, nàng không muốn đối diện với tình cảm của hắn, bởi vì ‘Tam hoàng tử’ trong lòng nàng không hề có tình cảm, cho dù hắn đã nhiều lần nói nàng không được đùa bỡn với tình cảm của hắn, cho dù hai cánh tay của hắn đầy lửa giận ôm lấy nàng, cầu xin nàng đáp lại, nàng cũng không thể đối diện với nó.

Trong quá trình trưởng thành của nàng, hắn là con ác mộng đáng sợ nhất, nàng không thể, không thể có bất kỳ cảm giác gì với người này – -

“Ta không phải là đáp án của người, không phải!!!”

Cho dù nàng có hạ mỹ dược với hắn đi nữa, Thiên gia hoàng tử như hắn, vì nàng, tôn nghiêm gì đó đều đã không còn từ lâu rồi!

Đôi mắt khát cầu kia quá nóng bỏng, bình thường nhìn nàng còn chưa đủ sao? Người này yêu nàng, muốn nàng, đã điên cuồng đến mức nàng cũng không dám tin nữa, hắn đã sớm bị ‘Tình độc’ hành hạ rồi, nàng cần gì phải hạ mỹ dược, áp chế tôn nghiêm của hắn chứ?

Tên nam nhân là con ác mộng của nàng, tên nam nhân nhắm tâm giết chết cả người bên gối của mình, giờ phút này hoàn toàn thua bởi nàng.

Nàng đã thắng sao?

“Xin người đó ... Buông ra...”

Lòng của nàng đang phát run, thân thể của hắn cũng run rẩy, nhưng nàng không thể đưa tay đẩy hắn ra, không thể đẩy hình bóng của hắn ra khỏi lòng nàng nữa, hắn nhìn nàng, hắn ôm nàng, đều khắc sâu vào trong lòng nàng, khi đã thấy rõ hết thảy, mới làm nàng hoàn toàn chấn động!

“Thiếu Sơ... Ta chỉ muốn người...”

Thân thể cao to áp lên người nàng, nắm bắt nói nhỏ, nàng hoàn toàn, không còn cơ hội để đẩy hắn ra nữa.

“Ta thích ngươi... Ta yêu ngươi...”

Hắn hôn môi lên bờ môi của nàng, hôn thật triền miên, nàng xoay đầu, hắn lại đuổi theo hôn tiếp, không ngừng truyền hơi thở ấm áp, nóng bỏng sang cho nàng.

“Chỉ cần có thể có được ngươi, ngươi muốn ta làm thế nào cũng được... Thiếu Sơ...”

Dục vọng nóng bỏng nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng, nàng rên rỉ mê loạn thờ dốt, ánh trăng xuyên thấu qua lưu ly, hòa hợp cùng tiết tấu quen thuộc, và tình dục thân quen.

Sau khi hoan ái kịch liệt, Chu Dục ôm nàng trở về giường, tựa mặt vào lồng ngực của nàng.

“Ta còn nhớ, sau khi trúng độc, ta từng nghe thấy tiếng tim đập này, nhưng hơi mơ hồ.”

Hắn khẽ hôn lên ngực của nàng, nàng chỉ là nhắm mắt không nói.

“Bốn hoàng tử không thể thay đổi thân phận đã có từ lúc mới ra đời của ta, không thể thay đổi những chuyện ta từng làm, cho dù ngươi nghĩ nó tanh tưởi thế nào, tàn nhẫn thế nào, vô tình thế nào, nhưng trong hoàn cảnh đó, ta cũng chỉ biết những thủ đoạn như thế, suy nghĩ mà ta được dạy dỗ cũng chỉ có như thế.”

“Nếu như ngươi không thích, ngươi có thể thay đổi ta, nói cho ta biết ngươi thích cái gì, ghét cái gì, để cho ta có thể hiểu rõ ngươi.” Hắn vỗ về bụng của nàng, cảm giác áy náy xao động trong lòng. “Ồ đây, có lẽ đã có cốt nhục của bốn hoàng tử, là đứa con của hai chúng ta, nó có hình dáng như thế nào, tính cách thế nào, ta muốn cùng ngươi cảm nhận.”

Từ khi làm cha của Vô Ưu, Vô Sầu, hắn đã bắt đầu muốn biết, muốn mong đợi, muốn chăm sóc một sinh mạng từ mới ra đời cho đến khi trưởng thành, là cảm giác như thế nào.

Tô Thiếu Sơ hít sâu một hơi, nàng biết rõ, nên hạ quyết định cuối cùng rồi.

“Chúng ta... Trở về để đó!”

Chu Dục bỗng đứng ngẩn đầu lên.

“Ta đồng ý, trở thành Tam Hoàng phi của ngươi.”

“Thiếu Sơ!” Hắn không dám tin, nhưng gương mặt lập tức ảm đạm xuống.”

“Xem ra rất khó để ngươi tin ta.” Nàng cười khổ, vỗ về gương mặt tuấn mỹ của hắn, cùng hai hàng lông mày nhăn lại vì nghi ngờ. “Điều kiện duy nhất là, mặc kệ ngươi dùng bất cứ cách nào để an bài thân phận cho ta, nhưng tuyệt đối không được nói thẳng ta là đứa con gái thứ sáu của Tô gia.”

“Thiếu Sơ, ngươi nói thật sao?”

Hắn kích động ôm lấy nàng, lại làm nàng đau thót lên một tiếng, Chu Dục xuýt xoa xin lỗi, đặt nàng ngồi lên đùi.

“Đừng quên, vai của ta đang bị thương.”

Vừa rồi hắn đòi hỏi kịch liệt, suýt chút nữa là động đến vết thương trên vai nàng, làm hắn phải chịu đựng tác dụng của thuốc, cẩn thận ôm nàng.

“Sao đột nhiên lại thay đổi vậy?” Sau nhiều lần bị nàng tính kế như thế, hắn vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng nàng được.

“Ta tin tình cảm của ngươi, ta cũng muốn thử một lần xem...”

Nói đến đây, nàng nhắm mắt, giọt nước mắt tĩnh lặng chảy xuống, nhất thời, ngàn lời vạn chữ, nhưng nàng không biết quyết định này có phải là đúng hay không.

“Quyết định này làm ngươi khổ sở đến vậy sao?” Chu Dục mút lấy nước mắt của nàng.

Nàng lắc đầu. “Quá nhiều chuyện, ấn tượng với ngươi khi còn nhỏ, rồi bị gia tộc đưa ra ngoại tộc sinh sống, cả ngươi... Ta không hiểu rốt cuộc nên làm gì nữa, dù sao thì... Ta đã từng muốn giết ngươi...”

Chu Dục dùng môi, ngăn nàng nói tiếp.

“Những lời làm ngươi roi lệ thì đừng nói nữa.”

“Thiếu Sơ, ta thật sự có được ngươi sao? Ngươi thật sự thuộc về ta rồi sao?”

Cảm giác được dục vọng đang rục rịch dưới người hắn, nàng không khỏi mỉm cười.

“Vừa rồi còn ôm ta, giờ lại không dám tin, thân thể đã sớm thuộc về ngươi, lòng của ta cũng không ngoại lệ, ngươi còn muốn ta chứng minh như thế nào đây?”

Đôi môi đỏ mọng hôn lên hắn, cùng đầu lưỡi của hắn giao thoa, nhìn sự thâm tình nơi đáy mắt hắn, nàng cười to một tiếng, nhắm mắt cảm nhận bàn tay đang vuốt ve trên người nàng, dục vọng nóng bỏng lần nữa đi vào trong cơ thể.

Dục vọng xâm nhập đến tận cùng, hai cơ thể quấn chặt vào nhau, nàng uốn lưng, để thứ của hắn cọ xát vào càng sâu hơn, một cảm giác khoái cảm dâng lên, khiến nàng thở gấp, rên rỉ không thôi.

“Tam hoàng tử...” Nàng ôm chặt cổ của hắn, ôm thật chặt.

Lúc này, nàng chỉ muốn mặc kệ mọi suy nghĩ trong lòng, cùng hắn hưởng thụ mọi khoái cảm tình dục, cảm giác hắn rong ruổi trong cơ thể làm cho cả người nàng run sợ, môi vẫn liên tục bật ra những tiếng rên rỉ, hòa hợp cùng tiết tấu bên dưới.

***

Bình minh, mặt trời đã lên, Tô Thiếu Sơ đi vào công viên xanh biếc ở phía sau đại trạch, tiếng chim hót thanh thúy vang lên không ngớt, xa xa là khói nước mịt mù do thác nước hùng vĩ tỏa ra, buổi sáng sớm, trong vườn có vẻ vô cùng năng động, gió sớm dù vẫn còn lạnh lẽo nhưng lại làm cho trời thu càng mát mẻ hơn.

Ở trên cao, nhìn ra núi non trùng điệp chung quanh, sương đậm mặc bao bọc cả khu rừng, Trung Nguyên đúng là không thiếu nơi xinh đẹp, nàng đã trở lại là một thiếu niên dạt nhả, cảnh sắc núi rừng chỉ thêm tôn lên vẻ thanh tú và khí chất nơi nàng thời.

Công viên có một hàng rào bằng trúc dùng để chắn lại, sau lưng hàng rào trúc là một ngọn núi khác, dưới núi, dòng suối rừng uyển chuyển luôn lách đi khắp nơi, Phiếu Hà Phong chính là thác nước được tích hợp bởi những dòng suối rừng dưới chân núi này.

Phía dưới, các loài chim lớn thoải mái bay liệng, làm cho nơi này như một tiên cốc ở nhân gian, hôm nay phải rời khỏi đây, làm cho nàng có vài phần không nỡ.

“Tô công tử!”

“Mẹ mới đúng!”

Vô Ưu, Vô Sầu đứng trên lầu hai thấy được nàng, hưng phấn ngoác miệng li.

“Hai người cẩn thận một chút, độc của Vô Ưu vừa mới tốt một chút thôi..”

Thân ảnh giật nảy mình, vội vàng chạy đến gần các nàng, nàng cười nói, vừa xoay người, khoe mắt liền nhận thấy có hai thân ảnh nhanh như chớp lướt qua, trong nháy mắt, đã xuất hiện trước mắt nàng.

“Băng Nguyệt chi nhận?”

“Các ngươi – – “

Thật kinh ngạc, đối phương có thể đến đây mà không hề làm kinh động đến Phong Ngôn, không ngờ, nàng vừa mở miệng, người áo lam đã xuất kiếm, sắc sảo mà nhanh chóng, trong nháy mắt, đã là ba kiếm liên tiếp hướng về Tô Thiếu Sơ – –

Có lẽ là theo bản năng, nàng xoay người tránh né, cây quạt trong tay thoáng hóa thành binh khí, hai kiếm thất bại, kiếm thứ ba xé rách một ống tay áo của nàng, trong nháy mắt, Tô Thiếu Sơ đã bị bức đến một sườn núi cao khác.

“Quả nhiên là Băng Nguyệt chi nhận.” Lấy kiếm thử thân thủ, xác định suy đoán.

“Người của Nhiễm Lưu Huyền Hồng? !” Nhìn phục sức cùng đặc điểm của bọn họ, Tô Thiếu Sơ quái lạ hỏi, đồng thời, cũng kinh ngạc với kiếm pháp của người này.

“Khắc La Kỳ Chân là người giết?”

“Các ngươi là Thánh hồ Song kiếm?” Theo thân phận và kiếm pháp của đối phương, có thể nhận thấy lai lịch của bọn họ.

“Nói, Khắc La Kỳ Chân chết có liên quan đến ngươi không?” Người áo lam thâm trầm ép hỏi.

Tô Thiếu Sơ than thở, thần nhiên gật đầu. “Gửi lời hỏi thăm của ta đến hắn.”

“Tốt lắm.” Đôi mắt của người áo lam lấp lánh vẻ hung ác. “Ai giết chủ của ta, thì kẻ đó phải dùng mạng để đền – – “

Trường kiếm lập tức bay ra, lần này ra tay không còn là dò hỏi nữa, mà là sắc bén đến muốn lấy mạng!

“A – - cứu mạng – - “

“Có thích khách – - cha – - “

Vô Ưu, Vô Sầu chạy xuống lầu, vừa vào hoa viên liền nhìn thấy tình cảnh như thế, sợ hãi la lên, toàn bộ võ vệ trong nháy mắt đều chạy tới!

Kiểm pháp của hai người này ngoan độc, nhanh, lại sắc sảo, dù là một người cũng đã làm cho Tô Thiếu Sơ chống cự bằng mọi sức, huống chi là hai người cùng ra tay, nàng lùi về sau, cầm lấy vài viên đá nhỏ chọi vào bọn họ, nhanh tay lấy viên đá nhọn ra chống chọi, cũng ngăn được không ít chiêu sắc bén hiểm độc.

Đám võ vệ phóng qua cái hồ nhỏ, muốn xông lên giúp một tay, người áo lam xoay lại, một kiếm phát quá, mỗi một cái ám khí là mỗi một người, nhất thời, tiếng gào thét vang lên, đám võ vệ bị trọng thương, rơi xuống nước!

Tô Thiếu Sơ muốn nhân cơ hội để thoát thân, không ngờ kiếm thuật của người này lại cao như vậy, càng lúc, nàng càng lui vào sâu trong hốc núi, người áo lam nhất thời không thi triển được kiếm pháp, tay hần rút kiếm về, tiếng huýt gió nhất thời vang lên khắp tứ phía!

Từ lưỡi kiếm phóng ra một lượt gió, khuấy động toàn bộ không khí chung quanh, làm chấn động bên trong hốc núi, lại thêm tiếng huýt gió chói tai phát ra, Tô Thiếu Sơ đứng trong đó muốn dùng nội lực chống chọi lại âm thanh chói tai kia, nhưng, hốc núi bắt đầu lung lay chừng như muốn đổ, cành cây cũng bắt đầu gãy hàng loạt, con gió như một con lốc dữ dội, cuốn lấy sỏi đá bay tới tấp!

“Tô công tử!” Phong Ngôn la lên, một kiếm khí khác quét đến, tạm thời áp chế lại kiếm khí cũ, “Mau rời khỏi phạm vi của kiếm thế – - ”

Người áo xanh lại xoay người, lần này là đối phó với Phong Ngôn, Phong Ngôn đứng đằng sau ném Băng Oánh hồng kiếm cho Tô Thiếu Sơ.

“Chủ nhân đến rồi, tắt cả mau lùi lại – - “

Tô Thiếu Sơ cầm Băng Oánh Hồng kiếm, thân kiếm tuốt ra khỏi vỏ, móng manh nhẹ nhàng, đầu kiếm tỏa ra hồng quang xé gió, đỡ lấy vô số công kích từ đối phương, lại chặn lấy hàng loạt sỏi đá đang vỡ vụn ra, nàng nửa đánh người áo lam, nửa thoát ra khỏi hốc núi, nhân lúc nàng không chú ý, người áo lam nhanh nhẹn vươn kiếm đến – -

“Băng Nguyệt chi nhạn, hôm nay dùng mạng để tế cho chủ nhân của ta đi – - “

Kiểm pháp kỳ lạ, tốc độ cực nhanh, làm Tô Thiếu Sơ giật mình, cánh tay giờ lên muốn đỡ lại nhưng lại bị vướng phải vết thương trên vai, trong chớp mắt, Băng Oánh Hồng kiếm rời khỏi tay nàng, từ thắt lưng truyền đến một nội lực khó lường, hai chữ ‘không tốt’ bỗng xuất hiện trong đầu, cổ họng của nàng bị trọng lực đẩy lên, không thể nói nên lời!

“Tô công tử – - “

Chỉ thấy Băng Oánh Hồng kiếm rơi xuống, thân hình bạch y bất động, ngón tay đặt lên bụng, dính đầy máu đen.

“Các ngươi – - ” Phong Ngôn thấy thế giật dứ.”Trên kiếm có độc, đúng là vô sỉ!”

Tiếng binh khí cùng bước chân vang lên, Yến Bình Phi dẫn thêm nhiều võ vệ chạy đến, nhưng lọt vào tai Tô Thiếu Sơ chỉ còn là lờ mờ, ngũ quan của nàng bắt đầu vận vẹo khó chịu.

“Tô công tử!”

Vô Ưu, Vô Sầu xông lên, nhưng một thân ảnh còn nhanh hơn các nàng, chạy đến bên cạnh nàng (Tô Thiếu Sơ).

“Thiếu Sơ!” Chu Dục hoảng sợ gọi.

“Tan, Tam Hoàng... Từ...” Tô Thiếu Sơ xoa khuôn mặt của hắn, giống như muốn nói gì đó, nhưng ngay cả ‘nói’ nàng cũng không đủ khí lực.

“Kiếm Sư sợ đồ nhi của người sẽ chết vì ‘vô tâm với tình’ sao?”

“Là sợ ngươi vô tâm với tình nhưng lại đùa giỡn với tình, rốt cuộc là tự mình rước lấy kiếp số.”

Tay nàng dần mất đi cảm giác, âm thanh cũng chỉ còn lờ mờ, nàng dùng mọi khí lực để mở to mắt, đơn giản chỉ vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảm giác đau lòng trong mắt hắn, nàng không nhớ thấy hắn như thế, hắn ôm nàng, nhưng lại đau lòng hơn cả khi hắn sắp chết, nhưng nàng không nói gì...

“Vô tâm với tình, khi ngươi động tình, ngay cả chính bản thân mình ngươi cũng sẽ lừa gạt.”

“Thiếu Sơ – - Thiếu Sơ – - ” Hơi thở của nàng đã mất đi, Chu Dục giạt Lan Xích thạch trên tai xuống, bỏ vào miệng của nàng.

Vô Ưu, Vô Sầu đau khổ la lên, các nàng biết, Tô Thiếu Sơ trước mặt sẽ không cười đùa cùng các nàng nữa.

“Cha, cha, ngươi đừng làm gì nữa.”

“Cha, Tô công tử ...”

Chu Dục như người mất hồn, mặc kệ tất cả bỏ Lan Xích thạch vào miệng nàng, Vô Ưu, Vô Sầu sợ hãi kéo Chu Dục, nhưng lại bị hấn đẩy ra, hấn vọt đến gần hồ, cho nàng uống nước.

“Tam hoàng tử -- nguy hiểm -- “

Người áo lam nhìn thấy Chu Dục ngồi gần bên hồ, sát khí trong mắt bật ra, trường kiếm trong tay hấn hướng thẳng về phía Chu Dục, hấn không thềm đỡ, không thềm tránh, chỉ ôm lấy Tô Thiếu Sơ, tiếp tục cho nàng uống nước.

Phong Ngôn đưa người ra đỡ, nhìn thần sắc và mi tâm của Tô Thiếu Sơ, lập tức chấn động!

* mi tâm: nơi giữa hai hàng lông mi trên mặt.

“Đồng Vực Tàn Thập tán, trong nháy mắt sẽ phá hủy toàn bộ huyết mạch!” Phong Ngôn nhìn Chu Dục mớm Lan Xích thạch rồi mớm nước, ôm Tô Thiếu Sơ trong ngực vỗ nhẹ nàng, như thể đang kêu nàng mau tỉnh, nhện không được nói: “Tam hoàng tử ... Xin người bình tĩnh, Tô công tử đã chết!”

“Nói nhảm -- Thiếu Sơ sẽ không chết -- bốn hoàng tử sẽ đưa nàng về đế đô -- nàng sẽ trở thành Tam Hoàng phi -- “ hấn ôm lấy Tô Thiếu Sơ, hai mắt tức giận nhìn chăm chăm thuộc hạ.

“Tam hoàng tử!” Thấy hấn bị kích thích quá lớn, hai mắt như người mất hồn, hiển nhiên, đã hoàn toàn mất đi lý trí!

“Yến tổng quản, quan binh địa phương đã đến.” Võ vệ canh giữ bên ngoài hối hả chạy vào nói.

“Tốt lắm, đội bắn tên chuẩn bị sẵn sàng.” Từ sau khi phát hiện kiếm pháp của hai người này rất cao, hoàn toàn không thể đấu kiếm so với họ, Yến Bình Phi liền phái người mang lệnh bài của chủ nhân đến quan phủ địa phương mượn nhân lực ngay.

Thấy càng lúc càng có nhiều người đến, Thánh hồ Song kiểm biết rõ mình đang bắt lợi.

“Bao vây bọn họ.”

Đội võ vệ chuyên thuộc của Chu Dục thay nhau tấn công bọn họ, không cho đối phương được một giây để thở, công kích kéo dài, ép địch nhân lùi đến vị trí mà đội bắn tên đã đợi.

“Tam hoàng tử Chu Dục cũng chính là một trong những người giết Khắc La Kỳ Chân!”

Người áo lam thừa thế mượn lực, đột nhiên xoay người lại, kiếm khí bay đến phía Chu Dục đang ôm Tô Thiếu Sơ --

“Tam hoàng tử -- “

“Cha -- “

Phong Ngôn không kịp đỡ, xuất một chiêu đánh về phía Chu Dục, Chu Dục bị một chiêu đẩy ra, tránh được kiếm khí, nhưng người trong lòng lại rời khỏi hấn, bay ra khỏi hàng rào bằng trúc, rơi xuống dòng suối đang chảy xiết bên dưới.

“Thiếu Sơ -- “ Chu Dục lập tức nhảy xuống theo.

Phong Ngôn nhanh tay bắt lấy chủ nhân, mạnh mẽ kéo hấn lên!

“Buông tay -- Thiếu Sơ -- “

Hai tên sát thủ ra tay với Chu Dục rồi lập tức bỏ đi, Yến Bình Phi cùng những võ vệ khác chạy đến, tầng tầng lớp lớp ngăn không cho Chu Dục nhảy xuống lần nữa.

“Tam hoàng tử -- xin người tỉnh táo lại, Tô công tử đã chết!”

“Cha -- “

Vô Ưu, Vô Sầu cũng khóc thảm thiết ôm lấy Chu Dục!

“Tô công tử đã chết, cha cũng muốn bỏ lại chúng con sao?”

“Đã chết, Thiếu Sơ đã chết... Đã chết...” Sợi tóc tán loạn, hấn lúc này, chỉ lặp đi lặp lại những câu vô nghĩa.

“Tam hoàng tử, thuộc hạ có tội!”

Phong Ngôn ra tay điểm huyết Chu Dục, mọi người vội vàng đỡ lấy chủ nhân

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tỉnh Hủy thành

Gần đây quan binh khắp nơi, chỉ cần là thác nước hay bờ sông nào đó, đều có thể thấy mặt quan binh đang lục soát, hơn nữa, còn dán lệnh truy nã hai người ngoại tộc, cửa thành kiểm tra nghiêm ngặt, mấy ngày mấy đêm chưa từng kết thúc, làm cho dân chúng sợ hãi bất an, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đến thế.

Năm ngày sau, ở ngoại thành Tây, một thiếu phụ mặc xiêm y xinh đẹp, cùng vài tên tùy tùng giục ngựa chạy gấp, nhìn thấy mũi thuyền phía trước, thiếu phụ lập tức xuống ngựa, xông đến ôm lấy một người ngồi trên thuyền.

“Ta thật lo lắng cho ngươi!” Nhan San San ôm chặt thiếu niên áo trắng. “Núi cao như vậy, vừa bị thương vừa bị rơi xuống, ta còn sợ vết thương của ngươi càng nghiêm trọng thêm!”

“Có lão quan chủ, Thư Phụng và Tuyết Sơ ở đây, có việc cũng là sợ bóng sợ gió.” Tô Thiếu Sơ cười ôm nàng. “Cũng là ngươi đó, đến muộn muốn chết, làm ta cứ tưởng rằng trên đường ngươi gặp chuyện gì chứ!”

“Bên trong Tỉnh Hủy thành đầy cả quan binh, vì không muốn làm người của Tam Hoàng phủ phát hiện tung tích, ta đành phải vòng đường vòng đi.”

“Đến bây giờ vị Tam hoàng tử đó vẫn chưa bỏ ý định sao?” Từ trong mũi thuyền đi ra, Diêu Pháp Ngôn Nguyên lão quan chủ hỏi.

“Còn chưa tìm thấy thi thể của ta, hẳn sẽ không chết tâm, cũng có lẽ sẽ ... không chịu chấp nhận!” Nhắm mắt lại, Tô Thiếu Sơ nhẹ giọng thở dài.

“Than thở cái gì chứ, lần này cuối cùng cũng thật sự thoát khỏi Chu Dục rồi.” Nhan San San vỗ vỗ hai gò má của nàng, nét mặt hưng phấn vô cùng. “Trước khi ngươi rơi xuống vực đã ‘chết thảm’ rồi, cho dù hẳn không muốn tin, người bên cạnh hẳn cũng phải tin, rốt cuộc ngươi cũng được tự do, bây giờ, cho dù Tuyết Sơ có trở về Tô gia, cũng không có vấn đề gì!”

“Đúng vậy” Nàng cười nhẹ.

Chỉ có khi nàng chết, mới có thể giải quyết hết mọi việc, mới có thể làm cho Chu Dục hết hy vọng, cũng không làm cho bất kỳ kẻ nào dính vào; chỉ là, với thực lực của Chu Dục, muốn dân trấn ‘gặp mặt bất ngờ’ hoàn mỹ không một dấu vết này, đúng là nhọc lòng không ít.

“U buồn tiểu tử đâu rồi?” Nhìn mãi vẫn không thấy Lý Thư Phụng.

“Trước khi ngươi đến đã bỏ đi rồi.”

“Tiểu tử thú, sợ nhìn thấy ‘đi San San’ vậy sao!” Nhan San San hừ lạnh.

“Có hai người chúng ta cùng xuất hiện, dĩ nhiên hẳn phải trốn rồi.” Thiếu Sơ cười nói: “Không có hẳn và Tuyết Sơ giả làm Thánh hồ Song kiếm, cửa Chu Dục cũng không thể qua, đừng hẹp hòi so đo với hẳn quá.”

“Vậy ngươi định bỏ qua cho U buồn tiểu tử sao?”

“Dĩ nhiên là không thể, dù nói thế nào đi nữa, ‘con trai’ cũng phải hiếu thảo với ‘mẹ’ chứ, thân là mẹ hẳn, ta dĩ nhiên có cách đối phó với hẳn.” Đối với đứa con trai trên danh nghĩa này, nàng vẫn còn rất nhiều trò chơi cho hẳn.

“Hơn nữa, đứa con này dám ra chiêu ác độc như vậy với ‘mẹ’ của hẳn, không đáp lễ hẳn cho tốt thì làm sao được.”

“Không ra chiêu thật thì làm sao lừa được Phong Ngôn và Chu Dục.”

Một thân hình đi ra, thâm trầm lạnh lùng, có dung mạo tựa tựa như Tô Thiếu Sơ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng đậm đặc, cho dù là cách làm việc hay tính cách của Tô Tuyết Sơ, đều khác hẳn một trời một vực với tỷ tỷ của mình.

“Thu hoạch lần này chính là giết được Mạnh Diêm Ty.” Tô Thiếu Sơ nói.

Thánh hồ Song kiếm thật sự sau khi Khắc La Kỳ Chân chết đã hàng phục Đông Vực đại vương tử, dưới lệnh của Đại vương tử, hai người họ giả vờ hàng phục phe Hi phi.

Cũng chính vì vậy, Đông Vực Đại vương tử cũng biết được chuyện giữa Hi phi và Chu Dục, cả sự kiện xảy ra vào năm ngoái, vì vậy mà kế hoạch đã bắt đầu.

“Cho dù không có chuyện này, ta cũng sẽ đuổi giết Mạnh Diêm Ty.” Tô Tuyết Sơ bình tĩnh nói: “Ta không thể ngồi nhìn Huyền Hồng Dịch Thành chết vô ích như vậy.”

Những đêm tuyết trên Tung Nham núi, người bạn kia đã vài lần uống rượu trò chuyện cùng hắn, nghe thấy chuyện chết đi của Huyền Hồng Dịch Thành, trong lòng hắn đầy rẫy nghi ngờ, công lực của Huyền Hồng Dịch Thành không thể đơn giản như thế. .

“Huyền Hồng Dịch Thành thân thiết với cả hai tỷ muội người, dĩ nhiên cũng có thể hiểu nguyên nhân vì sao các người lại phải giết được Mạnh Diêm Ty.”

“Đi thôi, trở về Mi Tú núi!” Tô Tuyết Sơ nói với Thiếu Sơ: “Chuyến đi Trung Nguyên này với người đã quá lâu rồi.”

“Đệ đệ, người phải nói thật, thật ra người rất nhớ ta, Mi Tú núi không có ta, quả thật không còn ý nghĩa gì nữa, đúng không?” Nàng vỗ vỗ vai hắn.”Hào phóng thừa nhận đi, tỷ tỷ cũng không cười người.”

Tỷ tỷ này thông minh lanh lợi, lại tinh ranh xảo quyệt là chuyện thường thấy, nhưng lại hiếm khi nhìn thấy nét mặt của Tô Tuyết Sơ chột cứng lại, sau đó rất nghe lời đáp lại: “Ừ, Tam Huyền kiếm, mau chuẩn bị xe cho tốt, đến giờ lên đường rồi.” .”

“Wow, thật là hào phóng!” Nhan San San nhìn hắn đi lên xe ngựa, kiểm tra yên ngựa nói.”Hào phóng đến mức ngay cả giả bộ cho có lệ cũng không chịu làm.”

“Aiz! Người cũng biết hắn thẹn thùng mà.” Tô Thiếu Sơ đặt cây quạt bên hông, đi lên xe ngựa cùng Tô Tuyết Sơ.

“Đi đường cẩn thận, nhớ phải thường xuyên gửi thư cho ta đó.” Trước khi lên xe ngựa, Nhan San San nắm tay nàng nói.

“Sau này một mình người cũng phải cẩn thận, có lẽ Chu Dục sẽ nghi ngờ, đến gây phiền phức cho người đó.”

“Yên tâm đi, hình ảnh người chết đã làm hắn ...”

Thấy nét mặt nàng thay đổi, Nhan San San cũng không nhắc đến nữa, lãng sang chuyện khác.

“Đừng nghĩ đến những chuyện đáng ghét này nữa, ta có thể ứng phó, đến Nam Nguyên, núi non bát ngát, người sẽ nhanh chóng quên hết mọi việc thôi.”

Nhìn không được, Tô Thiếu Sơ nhìn ra Tĩnh Hủy thành xa xa, lần này từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại Trung Nguyên.

“Cả đời này chỉ có ba phần dịu dàng ...” Nàng nhẹ giọng nói lại những lời của Kiếm sư.

Ba phần dịu dàng ...

Nhớ đến đêm hoan ái cuối cùng cùng Chu Dục, từng hình ảnh, đều là hắn ôm chặt nàng, ánh mắt đầy yêu thương.

“Ta đã hỏi, tâm nặng bao nhiêu phần. Gió trả lời, đều đã là giấc mộng của ngày hôm qua, không muốn tỉnh cũng khó.” [Tia: đây là câu hát]

Nàng đã tỉnh mộng chưa, hay là lại rơi vào một cơn mơ khác mà không hay biết?

“Khi lòng một người đã có ràng buộc, thì đến đâu cũng là không tự do.” Lão quan chủ ngồi trên ngựa nhìn Tô Thiếu Sơ nói.

“Quan chủ, bây giờ đừng nói những điều này nữa.” Nhan San San có gấp gáp, nàng không muốn để Thiếu Sơ nhớ thương những thứ này, nhất là Chu Dục.

“Thiếu Sơ, chúng ta cùng nhau trở về Mi Tú núi, Kiếm Sư đang đợi người.” Tô Tuyết Sơ ngồi bên cạnh, cảm nhận được lòng nàng đang do dự, nắm chặt tay nàng nói.

“Ta, cho dù bây giờ phần kia có lạnh nhạt lãnh đạm đến đâu đi nữa, cũng không thể bỏ ba phần dịu dàng như tình kia.”

“Người yêu hắn?” Tuyết Sơ cau mày.

“Có lẽ là vậy ... Có lẽ, chính ta cũng không biết.” Nàng cười khổ.”Nhưng ta hiểu rõ một điều, Chu Dục chính là ba phần nhu tình mà ta không thể bỏ, ở nơi trần thế, ta có thể ngắm nhìn bình minh mọc rồi hoàng hôn lặn, nhưng ta không thể từ bỏ được hai cánh tay thương yêu và cô đơn của hắn.”

Nàng vỗ vỗ tay đệ đệ, nhảy lên một con ngựa khác.

“Đừng đi, Chu Dục không thích hợp với người, lần này đi, người vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi Hoàng cung, Chu Dục, và vận mệnh của con thứ sáu Tô gia.” San San kéo nàng, trong mắt đầy van xin.”Đừng đi, Thiếu Sơ!”

“San San, lão quan chủ không hề nói sai, khi lòng một người đã bị ràng buộc, đến đâu cũng không thể buông ra nữa, trái tim của ta đã sớm bị lạc, hôm nay ta không đi, ngày mai, ngày mốt ta cũng sẽ đi, đi tìm trái tim đã thất lạc của ta.”

“Thiếu Sơ!” Thấy không thể khuyên nàng, Nhan San San tức giận giậm chân, định kêu Tô Tuyết Sơ nói dối lời, mới phát hiện hắn đã không còn bên cạnh.

“Chu Dục, không thích hợp với ngươi!” Đi đến con ngựa bên cạnh nàng, Tô Tuyết Sơ kéo dây cương, giọng nói tinh táo cao vút.

Tô Thiếu Sơ nhìn thẳng vào mắt hắn, nhẹ giọng đáp: “Trong thiên hạ, có ai thật sự hợp với ta?”

“Ngươi thật sự đã quyết định?”

“Người là người hiểu ta nhất, ngươi nhất định biết thứ ta muốn là gì. Tâm không có, đến nơi nào cũng là vô dụng.”

Trầm tư một hồi lâu, hắn buông dây cương ra.

“Cho dù ngươi muốn làm thế nào đi nữa, ta vẫn ở đây, ngươi vĩnh viễn đều có thể tiếp tục làm Tô gia quý tộc vô pháp vô thiên của ngươi.”

“Tuyết Sơ.” Tô Thiếu Sơ nghiêng người ôm lấy hắn, “Từ nhỏ, cũng vì có ngươi nên ta mới không bao giờ thấy sợ hãi về vận mệnh của con thứ sáu Tô gia, ta thật sự không thể tưởng tượng, đến một ngày nào đó, ngươi không còn ở bên ta sẽ như thế nào.”

Tô Thiếu Sơ vỗ vỗ gương mặt giống hệt nàng, không quên nói tiếp: “Còn nữa, vô pháp vô thiên cái gì chứ, ta là đang trừ gian diệt ác, ngươi phải luyện miệng lưỡi của ngươi thêm nữa mới được, như vậy thật làm mất mặt ta quá.”

Nàng cười, sau đó lập tức thúc ngựa chạy về phía Tỉnh Hủy thành.”

“Tam Huyền kiếm, nếu Tứ thiếu đã quyết định trở về, vậy thì các ngươi cũng trở về Tô gia, tiếp tục bảo vệ nàng đi!”

“Vâng, quan chủ.”

Tam Huyền kiếm cũng giục ngựa rời đi.

“Phí hết tâm huyết, rốt cuộc là vì sao?”

Nhan San San không thể nào chấp nhận được kết quả như thế.

“Vì để cho nàng biết rõ, rốt cuộc lòng của nàng đang ở đâu?” Tô Tuyết Sơ đơn giản đáp một câu, kiểm tra ngựa một chút rồi nhảy xuống.

“Có tính sai hay không? Tỷ tỷ vô pháp vô thiên của ngươi, bây giờ sẽ rơi vào tay của dâm ma, ngươi còn lạnh lùng thành toàn cho nàng.”

“Nàng thích trừ gian diệt ác, bây giờ chỉ là đi tìm trái tim đã thất lạc chỗ tên dâm ma thôi.”

Nhan San San hít sâu một hơi, từ trước đến giờ nàng đều cảm thấy, nói chuyện với Tô Tuyết Sơ cần một định lực và kiên nhẫn cao, đôi mắt đẹp chuyển qua Lão quan chủ.

“Nhan thí chủ, bản đạo chỉ là người ngoài cuộc tinh táo, nhắc nhở người trong cuộc u mê thôi.” Lão quan chủ gật đầu nói.

Ở chợ đêm hôm ấy, Tô Thiếu Sơ đứng cùng Chu Dục, mỗi một lời nói, mỗi một nụ cười đều ăn ý hợp nhau, không khác gì một đôi vợ chồng son, Chu Dục nhìn Tô Thiếu Sơ, sâu trong ánh mắt chính là thỏa mãn và mê muội.

Thiếu Sơ chưa bao giờ phát hiện được, nàng đêm hôm ấy, ở bên cạnh Chu Dục, lại tự nhiên mà tỏa ra một vẻ quyến rũ của một cô gái.

Mặc dù không biết tương lai bọn họ sẽ như thế nào, nhưng trước mắt, muốn lão nhân tâm chia rẽ duyên phận này, lão thật sự làm không được!

***

Trước cửa Vân Lưu các, một nhóm nhân mã cũng đang đợi lệnh để rời khỏi.

Trải qua mấy ngày mấy đêm liên tục điều tra, Chu Dục cũng mấy ngày mấy đêm không nói lời nào, chỉ nghe tiến độ điều tra, vốn là không ăn không uống, cho đến khi Vô Ưu, Vô Sầu khóc lóc mang đồ ăn đến cho hắn, hắn mới ăn một chút ít đồ.

Cho đến đêm qua, hắn chợt hạ lệnh, dẹp bỏ tất cả, trở về để đồ.

Nhìn hắn ngồi trong xe, gương mặt tiêu tụy, tay cầm Băng Oánh Hồng kiếm, hai mắt nhìn chăm chăm vào, hoàn toàn không nói một lời nào, cả Vô Ưu, Vô Sầu, Phong Ngôn cùng Yên Bình Phi đều thờ dài trong lòng.

“Hai vị Quận chúa yên tâm đi, trở về Hoàng cung rồi, thái y nhất định sẽ trị liệu cho Tam hoàng tử.”

“Để Tam hoàng tử nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, có lẽ vết thương trong lòng hắn sẽ có thể nguôi ngoai dần.”

“Có thể nguôi ngoai sao?” Vô Ưu nhìn Phong Ngôn và Yên Bình Phi. “Cha chưa từng cố chấp với một người như vậy, Tô công tử chết thật sự là đã kích quá lớn với hắn.”

“Trở về đế đô còn phải đến Tô gia nói rõ, Tô công tử... đã chết, còn phải nói với San San tỷ tỷ, Tô công tử đã chết... Tô công tử...” Vô Sầu nói, lại nghẹn ngào nước mắt.

Bi thương này, ngay cả Vô Ưu, Yến Bình Phi, Phong Ngôn cũng cảm thấy buồn, hơn nữa Phong Ngôn, vì liên quan đến sư muội Phong Xước Nhi, cũng làm hắn thấy đau lòng không thôi.

“Yến... Yến tổng quản, đằng... đằng trước có người giục ngựa chạy đến.”

Một gã võ vệ đứng quan sát, lo sợ gọi Yến Bình Phi, mọi người đều không hiểu hắn đang lo sợ điều gì.

“Người kia rất giống, rất giống – –”

“Tô Thiếu Sơ – –”

“Tô công tử – –”

Mọi người nhìn người đi đến, tất cả đều khiếp sợ không thôi.

Tô Thiếu Sơ giục ngựa chạy đến, ngựa ngơ ngác hỏi bọn họ: “Tam hoàng tử đâu?”

Bởi vì quá khiếp sợ, Vô Ưu, Vô Sầu ngu ngơ chỉ vào xe ngựa; Yến Bình Phi, Phong Ngôn vô ý thức, quay đầu nhìn nàng cười ngựa.

Tô Thiếu Sơ xuống ngựa đi qua bọn họ, trước khi lên xe ngựa vẫn không quên hắng giọng, quay đầu lại nói: “Khụ, ta có bóng, có cảm, có chân, đừng ngăn người nữa, có thể lên đường rồi.”

Nói xong mới vào trong xe ngựa, Tô Thiếu Sơ trong lòng thầm đếm đến năm, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng la hét vui mừng của Vô Ưu, Vô Sầu bên ngoài.

Nàng nhìn người ngồi trong xe ngựa, trong lòng không khỏi đau xót, hắn cầm Băng Oánh Hồng kiếm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng, không có nói gì, mím môi, cả người toát ra hơi thở cô đơn, như thể hắn đang sống ở một thế giới khác, là hư không vậy.

“Chu Dục, Chu Dục...” Nàng đến gần, gọi, vỗ nhẹ lên gương mặt hắn.

Kêu tên hắn một lần nữa, lúc này, đôi con ngươi nhìn nàng mới bắt đầu xao động, hắn nhìn nàng, thân thể run nhẹ.

“Thiếu Sơ...” Hai tay run rẩy áp lên gò má của nàng, không dám tin.”Thiếu Sơ...”

Tay của hắn di chuyển lên mắt của nàng, rồi xuống mũi, rồi miệng, lạnh như băng dần dần trở nên ấm áp, không thể nào, ngày ấy, hắn tận mắt nhìn thấy nàng chết, tận mắt nhìn thấy nàng trút hơi thở cuối cùng...

“Có một loại độc tương tự như Tàn Thập tán vậy, nhưng chỉ làm người ta chết giả trong chớp lát, ta... Tóm lại, ta không có chết!”

“Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta – –” Hắn nắm chặt cầm nàng, hai mắt tròn tròn, hai tay chuyển xuống nắm chặt lấy vai nàng quát lên: “Ngươi dám lấy cái chết gạt ta – –”

“Nếu như bây giờ ngươi quá giận dữ, muốn ta lập tức rời khỏi đây, ta sẽ chịu theo ý nguyện của ngươi.”

“Ngươi dám – – ngươi dám – –” Hắn ôm chặt nàng, ôm thật chặt, như thể đây chỉ là một giấc mộng, một ảo giác, ôm chặt đến mức làm nàng không khỏi nghĩ xương của nàng đã gãy hết hay chưa, vùng vẫy giãy dụa.

“Tam hoàng tử, đau, đau quá!”

“Câm miệng, câm miệng!” Hắn đưa mặt cọ sát vào gò má của nàng, lại gào thét lên, “Tại sao – – tại sao?”

“Không làm vậy, ngươi sẽ không chịu buông tay; không làm vậy, ta cũng không thể thoát khỏi vận mệnh đọa con thứ sáu của Tô gia.”

“Còn bây giờ? Tại sao bây giờ ngươi lại xuất hiện? Tại sao?!”

“Khụ, Tam hoàng tử...” Bị hắn ôm chặt đến mức hít thở không nổi, rất đau, nhưng nàng cũng đưa tay ra ôm hắn lại, áp mặt vào lòng hắn cười.”Ta thích ngươi.”

Chu Dục ngăn ra, nghiêng răng nghiêng lợi, “Câm miệng! Không được nói, không cho ngươi nói nữa.” Nàng giáo hoạt tinh ranh thể nào hắn đã lĩnh đủ rồi, tình ý thật thật giả giả hắn cũng không thể nào phân biệt được.

“Ngươi không thích gọi là Tam hoàng tử gọi, vậy thì đổi vậy.” Nàng cười, tiếp tục nói: “Chu Dục, ta thích ngươi.”

“Câm mồm!” Hắn quát lên, nhớ đến đêm hôm đó, nàng câu dẫn hắn vào bẫy của nàng, rồi ngày hôm sau, lại diễn một vở kịch ‘chết’ cho hắn xem!

“Không được nói những cái này với ta nữa – - không được dùng những lời đó để trêu chọc bốn hoàng tử – - “

Hắn nâng cằm của nàng lên, dùng sức hôn, dùng sức đến nỗi nàng phải thở dốc, dùng sức đến nỗi nàng tưởng như cánh môi của nàng đã bị xé rách vậy.

“Ngươi muốn lòng, ta cho ngươi, ngươi lại không tin.” Nàng vô tội vỗ về cánh môi bị thương của mình.

“Cả đời này, cả đời này, bốn hoàng tử cũng không cho ngươi rời khỏi Tam Hoàng phủ – - “

“Ngươi phải thay đổi nơi để nhốt ta chứ!” Nàng dựa lưng vào lồng ngực của hắn, hai cánh tay ôm chặt eo của hắn.”Trước khi đến đế đô, nếu lòng ngực này không chắc chắn, ngươi cũng đừng trách ta bỏ chạy đó.”

“Cả đời ngươi cũng đừng nghĩ!”

Trên đường núi, từ trong xe ngựa không ngừng vang lên tiếng quát giận dữ của Chu Dục và tiếng la nhỏ của Tô Thiếu Sơ.

“Cũng đừng quá chắc chắn, đau, đau lắm nha!”

Sau đó, lại truyền đến tiếng cầu xin tha mạng, giống như người nào đó bị nhốt chặt lại.

Ở một chiếc xe ngựa khác, Vô Ưu, Vô Sầu đang bàn luận xôn xao.

“Tô công tử thật sự sẽ làm mẹ của chúng ta sao?” Vô Sầu hỏi.

“Không đâu! Tô công tử sợ nhất là bị trói buộc, cha chúng ta lại nóng nảy như vậy, ta thấy, Tô công tử nhất định sẽ tiếp tục đùa giỡn với hắn.”

Hai nha đầu đều gật đầu tán thành, cũng chuẩn bị tiếp tục đợi chờ tương lai, mọi người cứ cho là bọn nàng không hiểu gì cả, thật ra các nàng nhìn thấy bọn họ như vậy cũng rất vui mà!

Sau này trở về đế đô, hoàn toàn không sợ nhàm chán nha!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.